

CONSTITUȚIA REGATULUI SUEDIEI

SE

CONSTITUȚIA REGATULUI SUEDEI

Prezentare generală

Conf. univ. dr. Silviu Gabriel BARBU

1. Scurt istoric

La data de 6 iunie 1523, a fost ales primul Rege al Suediei ca stat de sine stăător – monarhul Gustav Vasa – în contextul destrămării Uniunii de la Kalmar, uniune pe baza căreia cele trei țări scandinave – Norvegia, Danemarca și Suedia – fuseseră unite anterior sub un singur Rege. De altfel, data de 6 iunie a fost declarată ca fiind ziua națională a Suediei.

Așadar, forma de guvernământ consacrată de Constituție este monarhia constituțională, statul suedez păstrând tradiția monarhiei instituită la fondarea statului suedez modern, în anul 1523.

De altfel, până în secolul al XVII-lea când a devenit imperiu și, totodată, o mare putere europeană, Suedia era o țară nordică fără putere militară și economică relevantă și fără notorietate. Însă, începând cu domnia Regelui Gustav Adolf dintre anii 1611 și 1632 și până în anul 1721, când și-a pierdut titlul de imperiu, Suedia a fost statul dominant în zona baltică și a avut o putere semnificativă în plan european.

Din 1814 a fost adoptată politica de nealinie pe timp de pace și de neutralitate pe timp de război, așa încât Suedia a rămas o țară neutră în timpul celor două războaie mondiale. Astfel, a continuat să fie nealinia în timpul Războiului Rece și nu este, în prezent, membră a niciunei alianțe militare. A devenit stat membru al Uniunii Europene în 1995. Actuala Constituție a Suediei a fost adoptată în 1974, fiindu-i aduse ultimele amendamente în 2012.

O particularitate a Legii fundamentale a Suediei este dată de existența a patru acte de natură constituțională care, împreună, compun Constituția Regatului Suediei: Instrumentul de guvernare (Constituția ca atare), Legea privind succesiunea la tron, Legea privind libertatea presei, Legea fundamentală privind libertatea de exprimare. Legea privind Parlamentul, modificată în septembrie 2014, nu constituie o lege de natură constituțională, ci este practic Regulamentul de organizare și funcționare a Parlamentului suedez – *Riksdag*.

2. Raporturile dintre principalele autorități statale

Suedia este, din punctul de vedere al formei de guvernământ, monarhie constituțională în care puterea publică emană de la popor. Astfel, conform primului

articol din Legea fundamentală, democrația suedeză se întemeiază pe formarea liberă a opiniei și pe votul universal și egal, aceasta realizându-se prin intermediul unei forme de guvernământ reprezentative și parlamentare, precum și prin autonomie locală.

Șeful statului suedez este Regele care ocupă tronul Suediei potrivit Actului de succesiune. Guvernarea Regatului este îndeplinită de Guvernul ce răspunde în fața Parlamentului, cunoscut și sub denumirea de *Riksdag*.

Constituția stabilește că șeful statului poate fi numai un cetățean suedez care a împlinit vârsta de 18 ani. De asemenea, el nu poate deține, în același timp, funcția de ministru, de Președinte al Parlamentului sau calitatea de membru al Parlamentului. Relația dintre Rege și Prim-ministru are la bază obligația acestuia din urmă de a-l informa pe monarh cu privire la guvernarea Regatului. Atunci când este necesar, Guvernul se întrunește în calitate de Consiliu de Stat, fiind prezidat de însuși monarhul suedez. O altă normă constituțională referitoare la relația dintre șeful statului și Prim-ministru prevede faptul că monarhul are obligația de a se consulta cu Premierul înainte de a întreprinde călătorii în străinătate.

În situația în care Regele se află în imposibilitatea temporară de a-și exercita atribuțiile, membrii Casei Regale aflați în linia de succesiune și care dețin capacitatea în acest sens vor prelua și vor exercita atribuțiile sale în calitate de Regent *ad interim*. Aceeași prevedere se aplică în cazul în care Regele sau Regina care ocupă funcția de șef al statului decedează sau abdică, iar moștenitorul la tron nu a împlinit încă vârsta de 18 ani.

În cazul în care nu există o persoană competentă să exercite funcția de Regent *ad interim*, Președintele Parlamentului sau, în lipsa acestuia, unul dintre Vicepreședinți, va îndeplini funcția de Regent *ad interim* în baza unei hotărâri a Guvernului. De asemenea, este de menționat faptul că, în situația în care Regele sau Regina se află în imposibilitatea de a-și exercita atribuțiile timp de șase luni, Guvernul are obligația de a informa Parlamentul, iar acesta decide dacă se consideră că Regele sau Regina a abdicat. Este de menționat și faptul că monarhul nu poate fi urmărit penal pentru acțiunile sale, același regim de imunitate fiindu-i acordat și Regentului *ad interim*.

Guvernul este alcătuit din Prim-ministru și alți miniștri pe care Premierul îi desemnează. Miniștrii trebuie să fie cetățeni suedezi. Un ministru nu poate deține nicio altă funcție și nu poate desfășura nicio activitate care ar putea afecta încrederea publică acordată acestuia. În cel mult două săptămâni de la întrunirea sa, Parlamentul nou-ales stabilește, prin vot, dacă Prim-ministrul se bucură de încrederea sa. În cazul în care mai mult de jumătate din membrii Parlamentului nu-i acordă votul de încredere, Prim-ministrul este revocat. Însă, în cazul în care Prim-ministrul a fost deja revocat, nu se va mai recurge la vot.

În cazul în care Parlamentul a aprobat o propunere privind noul Prim-ministru, acesta comunică Parlamentului, cât mai curând posibil, numele miniștrilor.

Ulterior, Guvernul preia mandatul în cadrul unui ședințe a Consiliului de Stat, în fața șefului statului sau, în absența sa, în fața Președintelui Parlamentului.

În cazul în care Parlamentul retrace încrederea acordată Prim-ministrului sau unui membru al Guvernului, Președintele Parlamentului revocă ministrul respectiv. Cu toate acestea, în situația în care Guvernul poate organiza alegeri parlamentare extraordinare și le organizează în termen de o săptămână de la adoptarea moțiunii de cenzură, ministrul respectiv nu va fi revocat. Un ministru poate fi revocat la cererea acestuia; într-un astfel de caz, Prim-ministrul este revocat de Președintele Parlamentului, iar orice alt ministru, de Prim-ministru. De asemenea, Prim-ministrul poate revoca orice alt ministru în alte împrejurări.

Guvernul poate adopta dispoziții în baza autorizării acordate de Parlament, aceste dispoziții fiind ulterior înaintate organului reprezentativ suprem pentru a fi examinate, în cazul în care acesta solicită astfel.

Începând cu anul 1971, Parlamentul suedez este unicameral, fiind alcătuit din 349 de membri aleși pentru un mandat de patru ani, potrivit art. 6, capitolul 3, din Constituție (Instrumentul de guvernare). Din numărul total de mandate, 310 constituie mandate fixe, în timp ce 39 sunt mandate compensatorii. Însă numai partidele care obțin cel puțin patru procente din voturile exprimate la nivelul Regatului pot participa la distribuirea mandatelor. Cu toate acestea, un partid care obține un număr mai mic de voturi participă la distribuirea mandatelor fixe în cadrul unei circumscripții în care acesta obține cel puțin 12 procente din voturile exprimate. De asemenea, pentru fiecare membru al Parlamentului este numit un membru supleant.

Parlamentul nou-ales se întrunește în cea de-a cincisprezecea zi de la alegeri, însă nu mai devreme de a patra zi de la anunțarea rezultatelor alegerilor. În plus, timp de trei luni de la data la care s-a întrunit pentru prima dată Parlamentul nou-ales, Guvernul nu poate organiza alegeri extraordinare.

Pentru fiecare legislatură, Parlamentul alege un Președinte al său, precum și un Prim-vicepreședinte, un al doilea Vicepreședinte și un al treilea Vicepreședinte din rândul membrilor săi. Tot din rândul membrilor săi, Parlamentul mai alege și comisii potrivit normelor stabilite de Legea privind Parlamentul. Acestea includ o Comisie pentru Afaceri Constituționale și o Comisie pentru Finanțe, o Comisie pentru Fiscalitate și un număr corespunzător de alte comisii.

În total, Parlamentul numește un număr de 15 comisii, fiecare fiind alcătuită dintr-un număr impar de membri, dar nu mai mic de 15.

Comisia pentru Afaceri Constituționale controlează modul în care un membru al Guvernului sau Guvernul, în ansamblul său, își desfășoară activitatea și astfel poate avea acces la toate documentele pe care le consideră de interes. Tot Comisia pentru Afaceri Constituționale ia decizia de declanșare a procedurilor penale în cazul în care o persoană care deține sau a deținut funcția de ministru și-a neglijat grav atribuțiile oficiale.

Orice membru al Parlamentului poate adresa întrebări și interpelări unui membru al Guvernului cu privire la aspecte referitoare la exercitarea atribuțiilor

sale oficiale. Printr-o moțiune de cenzură, Parlamentul poate retrage încrederea acordată unui ministru. Moțiunea, pentru a fi supusă examinării, trebuie să fie înaintată de cel puțin o zecime din membrii Parlamentului, iar pentru a fi adoptată trebuie votată de mai mult de jumătate din membrii Parlamentului.

În ceea ce privește dreptul de inițiativă legislativă, acesta aparține Guvernului și fiecărui membru al Parlamentului și poate viza orice aspect care se încadrează în sfera de competență a Parlamentului. Acesta din urmă adoptă dispoziții prin legi, în timp ce Guvernul legiferează, în mod excepțional, pe calea ordonanțelor.

Parlamentul alege unul sau mai mulți Avocați ai Poporului care supraveghează aplicarea legilor și a altor reglementări în cadrul activităților publice, în baza instrucțiunilor Parlamentului. Avocatul Poporului are drept de acces la evidențele și la alte documente ale instanțelor judecătorești și ale autorităților administrative, iar Legea fundamentală prevede obligația instanțelor judecătorești, autorităților administrative și angajaților din cadrul administrației de stat și locale să furnizeze acestuia avizele și informațiile solicitate. Un Procuror asistă Avocatul Poporului în activitatea acestuia, în cazul în care i se solicită acest lucru.

Parlamentul este cel care, în baza protocoalelor la tratate, primește informații în legătură cu activitatea Uniunii Europene de la instituțiile acesteia. Guvernul răspunde în fața Parlamentului cu privire la acțiunile sale desfășurate la nivelul Uniunii Europene, înaintează anual Parlamentului o comunicare scrisă în care prezintă activitățile desfășurate în cadrul Uniunii. Atunci când Guvernul consideră că este cazul, acesta poate informa Parlamentul în legătură cu documentele pe care Parlamentul (*Riksdag*) le primește de la instituțiile Uniunii Europene. Comisiile numite de către Parlament monitorizează activitățile de la nivelul Uniunii conform propriului domeniu de activitate, iar apoi dezbat cu Guvernul activitatea Uniunii Europene. De asemenea, Legea fundamentală prevede obligația Guvernului și a altor autorități de stat de a oferi comisiilor informații cu privire la activitatea Uniunii Europene. Atunci când se pregătesc convenții pentru modificarea tratatului privind Uniunea Europeană, membrii care participă la aceste convenții sunt membri permanenți sau supleanți din Parlament. Legea fundamentală prevede, de asemenea, că Guvernul trebuie să informeze și să consulte Comisia pentru Afaceri UE cu privire la aspecte ce urmează a fi decise de Consiliul Uniunii Europene.

Legea fundamentală a Suediei consacră un capitol pentru fiscalitate, prevăzând că Parlamentul are rolul de a stabili impozitele și taxele datorate statului și de a aproba bugetul național. În acest sens, Guvernul trimite spre aprobare Parlamentului un proiect de lege pentru buget, iar Parlamentul aprobă un buget național pentru următorul exercițiu bugetar sau pentru o altă perioadă bugetară, în cazul în care motive speciale impun acest lucru, stabilind în acest fel veniturile estimate ale statului și creditele destinate unor scopuri specifice. Pe parcursul perioadei bugetare, Parlamentul poate decide să revizuiască veniturile estimate ale statului, să modifice creditele deja aprobate sau să aprobe noi credite. Legea

fundamentală mai prevede și faptul că veniturile și creditele nu pot fi utilizate decât potrivit modalităților și pentru scopurile aprobate de Parlament. În măsura în care activele statului nu au fost alocate autorităților aflate sub controlul Parlamentului, Guvernul este cel care dispune și administrează aceste active. Parlamentul stabilește principiile privind administrarea și înstrăinarea activelor statului, iar Constituția mai prevede faptul că Guvernul nu poate contracta împrumuturi și nu poate să își asume obligații financiare în numele statului fără o autorizare prealabilă emisă de Parlament.

Legea fundamentală suedeză cuprinde și dispoziții detaliate referitoare la demersurile autorităților în caz de război și la pericolul de implicare a statului într-un război.

3. Puterea judecătorească

Constituția Suediei conține enumerarea instanțelor judecătorești naționale ce se pot înființa prin lege: Curtea Supremă (instanța cea mai înaltă în grad, cu rolul cel mai important în ierarhia puterii judecătorești), curțile de apel și instanțele/tribunalele districtuale, iar în materie de contencios-administrativ sunt reglementate Curtea Supremă Administrativă, curți de apel administrative și tribunale administrative. În desfășurarea activității lor, instanțele judecătorești se ghidează după principiul egalității tuturor cetățenilor în fața legii și respectă principiile obiectivității și imparțialității.

În Constituție este consacrat, de asemenea, principiul esențial al independenței justiției, prevăzându-se că Parlamentul și autoritățile publice nu pot influența modul în care o instanță se pronunță asupra unei cauze și nu pot stabili modul de repartizare a responsabilităților judiciare între judecători. Judecătorii sunt numiți pe criterii obiective de Guvern, ținându-se cont de meritele și competența profesională a fiecăruia dintre aceștia. Judecătorii pot fi destituiți din funcție numai în unul din două moduri: primul – dacă se dovedește că judecătorul nu corespunde cerințelor pentru deținerea funcției respective și a comis o infracțiune sau i se impută neglijența gravă în serviciu, iar al doilea – dacă judecătorul a atins vârsta de pensionare prevăzută de lege sau este obligat să demisioneze din cauza pierderii capacității de muncă (motive medicale).

Referitor la limitele controlului judecătoresc, în cazul în care o instanță judecătorească stabilește că o prevedere legală contravine unei dispoziții din Legea fundamentală sau contravine altei reglementări superioare, prevederea criticată nu se aplică.

4. Administrația publică locală și organizarea administrativ-teritorială

Constituția Suediei prevede faptul că administrația publică funcționează independent, astfel că nicio autoritate publică și niciun organ de decizie al unei autorități locale nu pot stabili modul în care o autoritate administrativă urmează să decidă cu privire la un caz particular. De asemenea, funcțiile administrative pot fi delegate unor persoane fizice sau unor persoane juridice. Autoritățile publice pot

să procedeze la efectuarea unui control de legalitate asupra prevederilor în vigoare ce se aplică în segmentul acestora de competență, iar dacă acestea contravin Legii fundamentale sau dacă nu s-a ținut cont de procedura de adoptare a acelei norme, prevederea respectivă nu se mai aplică.

În Suedia există municipalități și consilii ale comitatelor. Competențele decizionale ale acestor autorități locale sunt exercitate de adunări alese. Autoritățile locale răspund de gestionarea problemelor de interes public la nivel local și regional în baza principiului autonomiei locale. Autoritățile locale pot stabili și percepe impozite în vederea desfășurării activității acestora și pot fi obligate să contribuie la cheltuielile înregistrate de alte autorități locale, în cazul în care acest lucru este necesar în vederea obținerii unei baze financiare egale.

5. Drepturile fundamentale

În ceea ce privește drepturile și libertățile fundamentale, Constituția Suediei consacră și garantează mai multe categorii de astfel de drepturi și libertăți fundamentale precum drepturi și libertăți social-politice, fiind inclus aici dreptul la exprimare. Acestui drept i se acordă o atenție deosebită, reglementări exprese găsimu-se inclusiv în primul articol al Legii fundamentale: „Democrația suedeză se întemeiază pe formarea liberă a opiniei și pe votul universal și egal.” Art. 3 prevede ca instrumente de guvernare Actul de succesiune la tron, Legea privind libertatea presei și Legea fundamentală privind libertatea de exprimare.

Dreptul la exprimare reprezintă dreptul cetățenilor suedezi, în relația cu instituțiile publice, de a-și exprima liber gândurile, opiniile și sentimentele și, în general, de a comunica informații cu privire la orice subiect, prin radio, televiziune și transmisiuni similare. Scopul libertății de exprimare este de a asigura schimbul liber de opinii, precum și libertatea creației artistice, nefiind permisă nicio restrângere a exercițiului acestei libertăți, în afara celor prevăzute expres de Legea fundamentală. Libertatea de exprimare înglobează și dreptul cetățenilor suedezi de a comunica informații cu privire la orice subiect autorilor și altor creatori, precum și redactorilor, redacțiilor, agențiilor de știri și întreprinderilor de producție a înregistrărilor tehnice în vederea publicării în cadrul programelor radio, prevăzându-se expres că materialele destinate difuzării în cadrul unui program radio sau înregistrările tehnice nu pot face obiectul controlului prealabil efectuat de o autoritate publică sau de un alt organism public. Doar în cazuri prevăzute în Legea fundamentală este permis autorităților publice și altor organisme publice să ia măsuri împotriva unei persoane pe motiv că aceasta a abuzat de libertatea de exprimare sau a contribuit la un astfel de abuz în cadrul unui program radio sau al unei înregistrări tehnice.

O altă categorie de drepturi consacrate de Constituția Suediei o reprezintă inviolabilitățile, exemple în acest sens fiind integritatea fizică și libera circulație. Niciun cetățean suedez nu poate fi deportat și niciunui cetățean suedez nu i se poate refuza intrarea în Regat, iar libertatea de circulație pe teritoriul Regatului, precum și dreptul de a părăsi Regatul sunt garantate tuturor cetățenilor suedezi. Orice

persoană este protejată împotriva perchezițiilor corporale, împotriva perchezițiilor domiciliare și împotriva altor atingeri aduse vieții private, împotriva verificării corespondenței poștale sau a altor forme de corespondență.

O altă categorie este cea a drepturilor principii, făcându-se referire la statul de drept, în speță la principii precum neretroactivitatea legii, egalitatea în fața legii, accesul la justiție, soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și în mod echitabil.

În categoria „drepturi și libertăți social-economice și culturale” reglementate de Legea fundamentală suedeză intră protecția proprietății, cu norme care garantează dreptul de proprietate, dar introduc și anumite limitări precum exproprierea, ce trebuie să aibă ca scop o cauză de utilitate publică și care se face prin acordarea unei despăgubiri. Constituția suedeză mai menționează drepturile de autor, prevăzând că autorii, artiștii și fotografiile dețin drepturile asupra propriilor opere potrivit normelor prevăzute de lege. Mai sunt consacrate libertatea comerțului, respectiv dreptul la educație și cercetare.

Drepturile exclusiv politice sunt dreptul de vot și dreptul de a fi ales. Orice cetățean suedez care a împlinit vârsta de 18 ani în ziua alegerilor, inclusiv, are dreptul să voteze în cadrul alegerilor parlamentare. Numai o persoană cu drept de vot poate să aleagă sau poate fi aleasă ca membru în Parlament. Dacă există motive de suspiciune cu privire la eligibilitatea unui membru sau a unui membru supleant al Parlamentului, Comisia de Control Electoral analizează din proprie inițiativă situația și poate dispune revocarea mandatului. Aceeași măsură poate fi luată și în cazul în care o instanță judecătorească pronunță o decizie în acest sens, ca urmare a neîntrunirii tuturor elementelor pentru exercitarea mandatului din cauza comiterii unei infracțiuni.

6. Relații internaționale, raportul dintre dreptul național și dreptul Uniunii Europene

Legea fundamentală prevede prerogativa Guvernului de a încheia acorduri cu alte state sau cu organizații internaționale. Acordurile internaționale al căror obiect nu presupune participarea Parlamentului sau a Consiliului Consultativ pentru Afaceri Externe pot fi încheiate de orice autoritate administrativă, ca urmare a unei delegări din partea Guvernului. În situația în care Guvernul încheie un acord internațional ce are ca efect modificarea, abrogarea sau adoptarea unor legi, ori în cazul în care obiectul acordului se referă la un aspect asupra căruia Parlamentul are putere de decizie, Parlamentul aprobă respectivul acord.

În cadrul cooperării la nivelul Uniunii Europene, Parlamentul poate transfera autoritatea de decizie care nu afectează principiile de guvernare fundamentale ale Suediei. Autoritatea de decizie, care se întemeiază în mod direct pe Constituție (Instrumentul de guvernare) și care privește stabilirea unor dispoziții, utilizarea activelor statului, atribuțiile aferente unor funcții judiciare sau administrative sau încheierea ori denunțarea unui acord internațional sau a unei obligații internaționale, poate fi transferată într-o măsură limitată unei organizații internaționale pentru cooperare pașnică din care Suedia face parte sau urmează să

facă parte sau unei instanțe judecătorești internaționale. Orice funcție judiciară sau administrativă, care nu afectează principiile de guvernare fundamentale ale Suediei, poate fi transferată unui alt stat, unei organizații internaționale sau unei comunități sau instituții internaționale sau aparținând altui stat în baza unei hotărâri a Parlamentului. Parlamentul poate autoriza prin lege Guvernul sau o altă autoritate publică să aprobe un astfel de transfer al funcțiilor în anumite cazuri.

7. Controlul de constituționalitate

În ceea ce privește controlul de constituționalitate, trebuie menționat faptul că în Suedia nu există efectiv o Curte Constituțională, similară cu sistemul ce funcționează în România sau în alte țări, în care sunt înființate instanțe speciale pentru controlul constituționalității legilor. În Suedia se exercită un anumit control asupra constituționalității legilor și altor acte normative de jurisdicțiile administrative, în fruntea cărora se află Curtea Supremă Administrativă. Controlul de constituționalitate, dar focalizat pe cauzele care concret se află pe rol, se realizează și de jurisdicțiile (instanțele) de drept comun, în vârful ierarhiei cărora se află Curtea Supremă a Suediei.

Dat fiind faptul că Legea fundamentală prevalează în fața oricărei alte legi, în cazul în care instanțele de judecată stabilesc că o prevedere din altă lege contravine Constituției, prevederea respectivă își încetează aplicabilitatea. Regula se aplică similar și în situația în care, la momentul adoptării unei legi, nu s-a ținut cont de o procedură legală semnificativă pentru adoptarea acesteia.

Controlul de constituționalitate, în sistemul constituțional suedez, este asigurat, în principiu, de către Consiliul Legislativ, însă este un control aprioric, ce se răsfrânge asupra proiectelor de legi, fără a fi extins și asupra legilor care sunt deja în vigoare. Legea fundamentală stabilește, în art. 20 din capitolul 8, partea VIII, că în componența Consiliului Legislativ sunt incluse funcții de judecători sau, în situațiile în care este necesar, foști judecători ai Curții Supreme sau ai Curții Supreme Administrative. Consiliul Legislativ, potrivit art. 21 din același capitol, are rolul de a emite avize cu privire la proiectele de legi. Guvernul sau, după caz, o comisie a Parlamentului trebuie să obțină avizul Consiliului. În situația în care obținerea avizului ar îngreuna demersul legislativ de așa manieră încât ar conduce la prejudicii grave sau dacă examinarea efectuată de Consiliul Legislativ nu este semnificativă, având în vedere natura aspectelor respective, nu este obligatorie cererea, respectiv emiterea avizului.

Consiliul Legislativ examinează modul în care proiectul de lege se raportează la Legea fundamentală și la sistemul normativ în general, modul în care diversele prevederi ale proiectului de lege se raportează una la cealaltă, modul în care proiectul de lege se raportează la cerințele statului de drept și orice alte probleme care pot apărea pe parcursul aplicării legii.

CONSTITUȚIA REGATULUI SUEDEI¹

I. ACTUL DE GUVERNARE

CAPITOLUL 1

Principiile fundamentale ale formei de guvernământ

Art. 1

În Suedia, puterea publică emană de la popor.

Democrația suedeză se întemeiază pe formarea liberă a opiniei și pe votul universal și egal. Aceasta este realizată prin intermediul unei forme de guvernământ reprezentative și parlamentare, precum și prin autonomie locală.

Puterea publică este exercitată conform legii.

Art. 2

Puterea publică este exercitată cu respectarea, în egală măsură, a tuturor cetățenilor, precum și a libertății și demnității persoanei. Activitatea publică are ca obiective fundamentale bunăstarea individuală, economică și culturală a persoanei. Instituțiile publice, în particular, garantează dreptul la muncă, locuință și educație și promovează asistența socială și securitatea socială, asigurând condiții favorabile pentru o stare bună de sănătate.

Instituțiile publice promovează dezvoltarea durabilă în vederea protejării mediului înconjurător pentru generațiile prezente și viitoare.

Instituțiile publice promovează idealurile democrației ca linii directoare în toate sectoarele societății și protejează viața privată și familială a persoanei.

Instituțiile publice promovează oportunitatea tuturor cetățenilor de a participa și de a fi egali în cadrul societății, precum și protecția drepturilor copilului. Instituțiile publice combat discriminarea persoanelor pe criterii de sex,

¹ Constituția Suediei a fost adoptată în anul 1974. Ultimele revizuri au fost efectuate în anul 2012. În prezent, Legea fundamentală suedeză este formată din Actul de guvernare (adoptat prin SFS nr. 1974:152), Actul de succesiune (SFS nr. 1810: 0926 – adoptat inițial în anul 1810), Legea privind libertatea presei (SFS nr. 1949:105 – adoptată în anul 1949) și Legea fundamentală privind libertatea de expresie (SFS nr 1991: 1469 – adoptată în anul 1991). Toate au suferit modificări și completări până în anul 2012 inclusiv.

rasă, naționalitate sau origine etnică, afiliere lingvistică sau religioasă, dizabilitate funcțională, orientare sexuală, vârstă sau alte circumstanțe care afectează o persoană.

Sunt promovate oportunitățile de conservare și dezvoltare a unei vieți culturale și sociale proprii de către poporul Sami și minoritățile etnice, lingvistice și religioase.

Art. 3

Actul de guvernare, Actul de succesiune, Legea privind libertatea presei și Legea fundamentală privind libertatea de expresie sunt legile fundamentale ale Regatului.

Art. 4

Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului.

Parlamentul adoptă legi, stabilește impozitele percepute la nivel de stat și decide modul în care se utilizează fondurile publice. Parlamentul examinează modul de guvernare și administrare a Regatului.

Art. 5

Regele sau Regina care ocupă tronul Suediei potrivit Actului de succesiune este Șeful statului.

Art. 6

Guvernul asigură guvernarea Regatului. Acesta răspunde în fața Parlamentului.

Art. 7

Statul suedez organizează autorități publice la nivel local și regional.

Art. 8

În vederea îndeplinirii justiției, există instanțe judecătorești, iar în ceea ce privește administrația publică, există autorități administrative locale și centrale.

Art. 9

În desfășurarea activității lor, instanțele judecătorești, autoritățile administrative și alte autorități care desfășoară activități în cadrul administrației publice țin seama de principiul egalității tuturor cetățenilor în fața legii și respectă principiile obiectivității și imparțialității.

Art. 10

Suedia este stat membru al Uniunii Europene. De asemenea, Suedia participă la cooperarea internațională în cadrul Organizației Națiunilor Unite și al Consiliului Europei, precum și în alte contexte.

CAPITOLUL 2

Drepturile și libertățile fundamentale

Libertatea de opinie

Art. 1

Oricărei persoane îi sunt garantate următoarele drepturi și libertăți în raporturile acesteia cu instituțiile publice:

- libertatea de exprimare: libertatea de comunicare a informațiilor și de exprimare a gândurilor, a opiniilor și a sentimentelor prin viu grai, prin imagini, în scris sau în orice alt mod;
- libertatea de informare: dreptul de a obține și de a primi informații, precum și de a se informa cu privire la declarațiile altor persoane;
- libertatea de întrunire: libertatea de a organiza sau de a participa la întruniri în scopul informării sau al exprimării opiniilor ori în orice alt scop similar sau în scopul prezentării unor opere artistice;
- libertatea de a demonstra: libertatea de a organiza sau de a participa la demonstrații într-un loc public;
- libertatea de asociere: libertatea de asocierea cu alte persoane în scopuri publice sau private și
- libertatea de cult: libertatea de a practica religia individual sau alături de alte persoane.

Prevederile Legii privind libertatea presei și ale Legii fundamentale privind libertatea de expresie se aplică în legătură cu libertatea presei și libertatea de expresie corespunzătoare în cazul transmisiilor radio, de televiziune sau în cazul anumitor transmisiilor similare, precum și în cazul filmelor, al înregistrărilor video, al înregistrărilor audio și al altor înregistrări tehnice.

De asemenea, Legea privind libertatea presei include prevederi referitoare la dreptul de acces la documente oficiale.

Art. 2

Nimeni nu poate fi constrâns, în raporturile sale cu instituțiile publice, să divulge o opinie politică, religioasă, culturală sau de altă natură. Nimeni nu poate fi constrâns, în raporturile sale cu instituțiile publice, să participe la o întrunire destinată formării opiniei sau la o demonstrație ori altă formă de manifestare a opiniilor sau să facă parte dintr-o asociație politică, dintr-o comunitate religioasă ori altă formă de asociere în vederea formării opiniei la care se face referire în prima teză.

Art. 3

Nicio mențiune într-un registru public cu privire la un cetățean suedez nu poate fi întemeiată doar pe opiniile sale politice, fără consimțământul acestuia.

*Integritatea fizică și libertatea de circulație***Art. 4**

Pedeapsa capitală este interzisă.

Art. 5

Orice persoană este protejată împotriva aplicării de pedepse corporale. Nicio persoană nu poate fi supusă torturii sau unei intervenții medicale în scopul obținerii sau retragerii unor declarații.

Art. 6

Orice persoană este protejată, în raporturile sale cu instituțiile publice, împotriva oricărui abuz fizic și în alte cazuri decât cele prevăzute la articolele 4 și 5. În mod similar, orice persoană este protejată împotriva perchezițiilor corporale, împotriva perchezițiilor domiciliare și împotriva altor atingeri aduse vieții private, împotriva verificării corespondenței poștale sau a altor forme de corespondență privată, precum și împotriva monitorizării și înregistrării conversațiilor telefonice ori a altor mijloace de comunicare confidentiale.

În plus față de cele prevăzute de primul alineat, orice persoană este protejată, în raporturile sale cu instituțiile publice, împotriva atingerilor semnificative aduse vieții private a acesteia, în situația în care survin fără acordul persoanei respective și implică supravegherea sau monitorizarea sistematică a vieții private a persoanei respective.

Art. 7

Niciun cetățean suedez nu poate fi deportat și niciunui cetățean suedez nu i se poate refuza intrarea în Regat.

Niciun cetățean suedez domiciliat pe teritoriul Regatului sau care a avut anterior domiciliul pe teritoriul Regatului nu poate fi privat de cetățenia sa. Cu toate acestea, se poate prevedea că minorii (copiii care nu au împlinit vârsta de 18 ani) au aceeași naționalitate precum părinții sau unul dintre părinții acestora de altă cetățenie decât cea suedeză.

Art. 8

Orice persoană este protejată, în raporturile sale cu instituțiile publice, împotriva lipirii de libertate individuală. Libertatea de circulație pe teritoriul Regatului, precum și dreptul de a părăsi Regatul sunt garantate tuturor cetățenilor suedezi.

*Statul de drept***Art. 9**

În cazul în care o autoritate publică, alta decât o instanță judecătorească, a aplicat o măsură privativă de libertate unei persoane pentru săvârșirea unei infracțiuni sau ca urmare a suspectării acesteia de a fi săvârșit o astfel de faptă,

persoana în cauză are dreptul de a se adresa unei instanțe judecătorești în vederea examinării, fără întârziere nejustificată, a măsurii respective. Această dispoziție nu se aplică, însă, în cazul transferului în sarcina Suediei a responsabilității privind executarea unei sancțiuni penale care implică privarea de libertate în baza unei sentințe pronunțate într-un alt stat.

De asemenea, toate persoanele față de care s-a dispus o măsură privativă de libertate din alte motive decât cele specificate alineatul 1, au dreptul, în mod similar, de a se adresa unei instanțe judecătorești în vederea examinării măsurii respective fără întârziere nejustificată. În acest caz, o procedură de examinare care se desfășoară înaintea unui tribunal este echivalentă cu o procedură de examinare desfășurată înaintea unei instanțe judecătorești, cu condiția ca legea să prevadă componența tribunalului respectiv și să se specifice că președintele tribunalului deține sau a deținut calitatea de judecător salariat permanent.

În cazul în care examinarea cauzei nu a fost deferită unei autorități care este competentă în temeiul alineatului 1 sau 2, aceasta este efectuată de o instanță judecătorească cu jurisdicție generală.

Art. 10

Nimeni nu poate fi condamnat la o pedeapsă sau la o sancțiune penală pentru o faptă care nu făcea obiectul unei sancțiuni penale la momentul săvârșirii acesteia. Nimeni nu poate fi condamnat la o sancțiune penală mai severă decât cea în vigoare la momentul săvârșirii faptei respective. Aceste prevederi privind sancțiunile penale se aplică, de asemenea, pierderii unor drepturi și altor efecte juridice speciale ale unei infracțiuni.

Nu pot fi instituite impozite sau taxe datorate bugetului de stat decât în măsura în care acestea au fost instituite prin prevederi care erau în vigoare la momentul intervenției faptului generator de taxe și impozite. În cazul în care Parlamentul consideră această măsură ca fiind justificată din motive speciale, el poate, totuși, să instituie prin lege impozite sau taxe datorate bugetului de stat, chiar dacă nicio astfel de lege nu era în vigoare la momentul intervenției faptului generator menționat mai sus, cu condiția ca Guvernul sau o comisie a Parlamentului să fi depus o propunere în acest sens în fața Parlamentului la momentul respectiv. O comunicare scrisă din partea Guvernului adresată Parlamentului prin care se anunță introducerea unei astfel de propuneri pe viitor este echivalentă cu o propunere formală. Parlamentul poate stabili și o serie de excepții de la cele prevăzute la prima teză, în cazul în care acesta consideră că astfel de excepții sunt justificate în baza unor motive speciale care au legătură cu războiul, pericolul izbucnirii unui război sau o criză economică severă.

Art. 11

Nu pot fi înființate instanțe judecătorești care să fie competente să se pronunțe cu privire la fapte comise deja sau la un anumit litigiu ori la o anumită cauză.

Procedurile judiciare trebuie să se desfășoare în mod echitabil și într-o perioadă rezonabilă de timp. Procedurile desfășurate în fața instanțelor judecătorești sunt publice.

Protecția împotriva discriminării

Art. 12

Nicio lege sau altă dispoziție nu poate prevedea aplicarea unui tratament nefavorabil vreunei persoane pe motiv că aceasta aparține unei minorități etnice, rasiale, sexuale sau de altă natură.

Art. 13

Nicio lege sau altă dispoziție nu poate prevedea aplicarea unui tratament nefavorabil vreunei persoane pe criterii de sex, cu excepția cazului în care dispoziția respectivă se circumscrie eforturilor de promovare a egalității între bărbați și femei sau privește serviciul militar obligatoriu ori alte îndatoriri oficiale echivalente.

Art. 14

Un sindicat, un angajator sau un patronat are dreptul de a întreprinde acțiuni de protest, cu excepția cazului în care o lege sau un acord prevede altfel.

Protecția proprietății și a dreptului la acces public

Art. 15

Proprietatea oricărei persoane este garantată, astfel încât nimeni nu poate fi constrâns prin expropriere sau o altă asemenea dispoziție să renunțe la proprietatea sa în favoarea unor instituții publice sau a unei persoane private ori să tolereze restrângerea de către instituțiile publice a dreptului de folosință asupra unui teren sau asupra unor imobile, cu excepția cazurilor în care este necesar pentru a satisface o cauză imperioasă de utilitate publică.

Persoanei constrânse să renunțe la proprietatea sa prin expropriere sau o altă astfel de dispoziție i se garantează acordarea unei juste și prealabile despăgubiri pentru pierderea suferită. De asemenea, despăgubirile sunt garantate unei persoane al cărei drept de folosință asupra unui teren sau asupra unor imobile este restrâns de instituțiile publice de așa manieră încât dreptului de folosință continuă asupra terenului în partea afectată din proprietate i s-au adus atingeri semnificative ori au fost aduse prejudicii semnificative în raport cu valoarea părții respective din proprietate. Despăgubirile se stabilesc în baza principiilor prevăzute de lege.

În cazul unor limitări ale dreptului de folosință asupra unui teren sau asupra unor imobile din motive ce țin de protejarea sănătății umane sau a mediului înconjurător ori din motive de siguranță, se aplică normele juridice privind dreptul de a obține despăgubiri.

Fără a aduce atingere prevederilor de mai sus, orice persoană are acces la mediul natural în baza dreptului la acces public.

Drepturi de autor

Art. 16

Autorii, artiștii și fotografiile dețin drepturile asupra propriilor opere potrivit normelor prevăzute de lege.

Libertatea comerțului

Art. 17

Pot fi admise limitări care afectează dreptul de a desfășura activități comerciale sau de a practica o profesie numai în vederea protejării intereselor publice imperioase, însă nu pot fi admise astfel de limitări în vederea susținerii intereselor economice ale unei anumite persoane sau întreprinderi.

Dreptul populației Sami de a practica creșterea renilor este reglementat prin lege.

Educație și cercetare

Art. 18

Toți copiii incluși în învățământul obligatoriu au dreptul la educație elementară gratuită în cadrul sistemului public de învățământ. Instituțiile publice sunt responsabile și pentru asigurarea învățământului superior.

Libertatea de cercetare este protejată potrivit prevederilor legale.

Convenția europeană

Art. 19

Nu poate fi adoptată nicio lege sau altă dispoziție care contravine obligațiilor ce revin Suediei în baza Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

*Condiții privind restrângerea exercițiului unor drepturi și al unor libertăți***Art. 20**

În limitele prevăzute de articolele 21 – 24, exercițiul următoarelor drepturi și libertăți poate fi restrâns conform legii:

1. libertatea de exprimare, libertatea de informare, libertatea de întrunire, libertatea de a demonstra și libertatea de asociere (articolul 1, punctele 1 – 5);
2. protecția împotriva oricărui abuz fizic, în alte cazuri decât cele prevăzute la articolele 4 și 5, împotriva perchezițiilor corporale, împotriva perchezițiilor domiciliare și împotriva altor astfel de atingeri aduse vieții private, împotriva încălcării secretului corespondenței sau a mijloacelor de comunicare și împotriva încălcărilor care implică monitorizarea și supravegherea vieții private a persoanelor (articolul 6);
3. libertatea de circulație (articolul 8) și
4. procedurile judiciare publice (articolul 11, alineatul 2, teza a 2-a).

Conform legii, exercițiul drepturilor și libertăților menționate în primul alineat poate fi restrâns prin altă reglementare în cazurile prevăzute la capitolul 8, articolul 5, și în ceea ce privește interzicerea divulgării unor informații care au ajuns în posesia unei persoane în cursul îndeplinirii unor atribuții publice sau oficiale. De asemenea, exercițiul libertății de întrunire și al libertății de a demonstra poate fi restrâns în mod similar în cazurile prevăzute de articolul 24, alineatul 1, teza a 2-a.

Art. 21

Restrângerile prevăzute de articolul 20 pot fi dispuse numai în vederea îndeplinirii unui scop acceptabil într-o societate democratică. Restriângerea trebuie să fie proporțională cu scopul care a determinat-o și nu poate fi aplicată astfel încât să constituie o amenințare la adresa libertății de formare a opiniilor, care reprezintă unul dintre fundamentele democrației. Nu se poate dispune restrângerea drepturilor și a libertăților exclusiv din motive care țin de exprimarea unei opinii politice, religioase, culturale sau de altă natură.

Art. 22

Un proiect de lege în temeiul articolului 20 este suspendat, cu excepția cazului în care acesta este respins de Parlament, pentru o durată de minimum 12 luni de la data la care s-a înaintat Camerei primul raport al comisiei Parlamentare cu privire la propunerea respectivă, la cererea a cel puțin zece membri. Cu toate acestea, Parlamentul poate adopta propunerea respectivă în mod direct, în cazul în care această propunere este susținută de cel puțin cinci șesimi din voturile exprimate.

Alineatul 1 nu se aplică unui proiect de lege care prelungeste perioada de aplicare a unei legi cu o perioadă ce nu depășește doi ani. În mod similar, acest alineat nu se aplică unui proiect de lege ce are ca obiect:

1. interzicerea divulgării unor informații care au ajuns în posesia unei persoane în cursul îndeplinirii unor atribuții publice sau oficiale, în cazul în care este necesară păstrarea confidențialității în legătură cu interesele prevăzute la capitolul 2, articolul 2 al Legii privind libertatea presei;
2. perchezițiile domiciliare și restrângeri similare aduse vieții private sau
3. privarea de libertate ca sancțiune penală pentru o anumită faptă. Comisia pentru Afaceri Constituționale stabilește, în numele Parlamentului, dacă alineatul 1 se aplică în privința unui anumit proiect de lege.

Art. 23

Exercițiul libertății de exprimare și al libertății de informare poate fi restrâns în ceea ce privește securitatea Regatului, aprovizionarea la nivel național cu bunuri, ordinea și siguranța publică, buna reputație a persoanei, protecția vieții private și prevenirea și urmărirea penală a infracțiunilor. De asemenea, libertatea de expresie poate fi restrânsă în cadrul activităților comerciale. Exercițiul libertății de expresie și al libertății de informare poate fi restrâns în alt fel numai dacă această măsură se impune din motive deosebit de importante.

La stabilirea modalităților de restrângere a exercițiului drepturilor și al libertăților în temeiul alineatului 1 trebuie să se acorde o atenție specială importanței celei mai ample libertăți de exprimare și de informare posibile în domeniul politic, religios, profesional, științific și cultural.

Adoptarea unor prevederi care reglementează mai detaliat o anumită modalitate de difuzare sau de primire a informațiilor, indiferent de conținutul acestora, nu este considerată o restrângere a exercițiului libertății de expresie sau de informare.

Art. 24

Exercițiul libertății de întrunire și al libertății de a demonstra poate fi restrâns în interesul menținerii ordinii publice și a siguranței publice în cadrul unei întruniri sau al unei demonstrații ori din motive ce țin de asigurarea fluidității traficului. Exercițiul acestor libertăți poate fi restrâns în alt fel numai cu privire la securitatea Regatului sau în vederea combaterii unei epidemii.

Exercițiul libertății de asociere poate fi restrâns numai în ceea ce privește organizațiile ale căror activități sunt de natură militară sau cvasimilitară ori care implică persecutarea unui grup din cadrul populației pe criterii de origine etnică, rasă sau alte asemenea condiții.

Art. 25

În privința cetățenilor străini de pe teritoriul Regatului se pot introduce o serie de restricții speciale cu privire la exercițiul următoarelor drepturi și libertăți:

1. libertatea de exprimare, libertatea de informare, libertatea de întrunire, libertatea de a demonstra, libertatea de asociere și libertatea de cult (articolul 1, alineatul 1);
2. protecția împotriva constrângerii având ca scop divulgarea unei opinii (articolul 2, prima teză);
3. protecția împotriva abuzurilor fizice și în alte situații decât cele prevăzute la articolele 4 și 5, împotriva perchezițiilor corporale, împotriva perchezițiilor domiciliare și a altor astfel de atingeri aduse vieții private, împotriva încălcării secretului corespondenței sau al mijloacelor de comunicare și împotriva încălcărilor drepturilor care implică monitorizarea și supravegherea vieții private a persoanelor (articolul 6);
4. protecția împotriva privării de libertate (articolul 8, prima teză);
5. dreptul unei persoane de a se adresa unei instanțe judecătorești în vederea examinării unei măsuri privative de libertate, alta decât o măsură privativă de libertate aplicată pentru săvârșirea unei infracțiuni sau ca urmare a suspectării unei persoane de a fi săvârșit o astfel de faptă (articolul 9, alineatele 2 și 3);
6. procedurile judiciare publice (articolul 11, alineatul 2, a 2-a teză).
7. drepturile autorilor, ale artiștilor și ale fotografilor asupra propriilor opere (articolul 16);
8. dreptul de a desfășura activități comerciale sau de a practica o profesie (articolul 17);
9. dreptul la libertatea de cercetare (articolul 18, alineatul 2) și
10. protecția împotriva cazurilor de încălcare a drepturilor din motive ce țin de exprimarea unei opinii (articolul 21, a 3-a teză).

Prevederile articolului 22 alineatul 1, alineatul 2, prima teză, și alineatul 3, se aplică cu privire la restricțiile speciale menționate în primul alineat.

CAPITOLUL 3 **Parlamentul (Riksdag)**

Formarea și componența Parlamentului

Art. 1

Parlamentul este ales prin vot liber, secret și direct.

În cadrul acestor alegeri, votul se exprimă în favoarea partidelor, alegătorii având opțiunea de a-și exprima preferința pentru un anumit candidat.

Partidul reprezintă orice asociere sau grup de alegători care candidează la alegeri sub o anumită denumire.

Art. 2

Parlamentul este unicameral și are 349 de membri. Pentru acești membri vor fi numiți și supleanți.

*Alegerile ordinare***Art. 3**

Alegerile ordinare pentru Parlament au loc din patru în patru ani.

*Dreptul de vot și dreptul de fi ales***Art. 4**

Orice cetățean suedez care are domiciliul actual pe teritoriul Regatului sau care a avut, la un moment dat, domiciliul pe teritoriul Regatului și care a împlinit vârsta minimă de 18 ani în ziua alegerilor, inclusiv, are dreptul să voteze în cadrul alegerilor parlamentare.

Dreptul de vot constituie condiție de eligibilitate pentru ca o persoană să poată fi aleasă membru sau membru supleant al Parlamentului.

Stabilirea persoanelor cu drept de vot se realizează în baza unei liste electorale întocmite înainte de desfășurarea alegerilor.

*Circumscripții***Art. 5**

Regatul este împărțit în circumscripții în scopul desfășurării alegerilor parlamentare.

*Distribuirea locurilor la nivelul circumscripțiilor***Art. 6**

Din totalul de locuri în Parlament, 310 sunt mandate fixe în cadrul circumscripțiilor și 39 sunt mandate compensatorii.

Mandatele fixe sunt distribuite la nivelul circumscripțiilor în baza unui calcul al raportului dintre numărul de persoane cu drept de vot din fiecare circumscripție și numărul total de persoane cu drept de vot de pe întreg teritoriul Regatului. Distribuirea mandatelor la nivelul circumscripțiilor are loc din patru în patru ani.

Distribuirea mandatelor între partide

Art. 7

Mandatele sunt distribuite între partide.

Numai partidele care obțin cel puțin 4% din voturile exprimate la nivelul Regatului pot participa la distribuirea mandatelor. Cu toate acestea, un partid care obține un număr mai mic de voturi participă la distribuirea mandatelor fixe în cadrul unei circumscripții în care acesta obține cel puțin doisprezece procente din voturile exprimate.

Art. 8

Mandatele fixe din fiecare circumscripție sunt distribuite proporțional între partide în funcție de rezultatele alegerilor din circumscripția respectivă.

Mandatele compensatorii sunt distribuite între partide astfel încât distribuirea tuturor mandatelor în Parlament, în afara acelor mandate fixe care au fost alocate unui partid care a obținut mai puțin de 4% din voturile la nivel național, să fie proporțională cu numărul total de voturi exprimate la nivelul Regatului în favoarea partidelor respective care participă la distribuirea mandatelor. În cazul în care, în cadrul distribuirii mandatelor fixe, un partid obține un număr de mandate care depășește numărul corespunzător reprezentării proporționale a partidului respectiv în Parlament, partidul în cauză și mandatele fixe obținute de acesta nu sunt luate în calcul în cadrul distribuirii mandatelor compensatorii. Mandatele compensatorii sunt alocate circumscripțiilor după distribuirea acestora între partide.

În vederea distribuirii mandatelor între partide, se utilizează metoda Sainte-Laguë modificată, primul divizor fiind 1,4.

Art. 9

Este numit un membru pentru fiecare mandat obținut de un partid, împreună cu un supleant al acestuia.

Perioada electorală

Art. 10

Alegerile sunt valabile de la data la care se întrunește Parlamentul nou-ales și până la data la care se întrunește Parlamentul ales după următoarele alegeri.

Parlamentul nou-ales se întrunește în cea de-a 15-a zi de la alegeri, însă nu mai devreme de a patra zi de la anunțarea rezultatelor alegerilor.

*Alegerile extraordinare***Art. 11**

Guvernul poate decide organizarea alegerilor parlamentare extraordinare în perioada dintre alegerile ordinare. Alegerile extraordinare sunt organizate în termen de trei luni de la adoptarea deciziei în acest sens.

După organizarea alegerilor parlamentare, Guvernul nu poate organiza alegeri extraordinare decât după trei luni de la data la care s-a întrunit pentru prima dată Parlamentul nou-ales. De asemenea, Guvernul nu poate decide organizarea alegerilor extraordinare pe parcursul perioadei în care miniștrii își exercită în continuare funcțiile, după revocarea oficială a acestora, până la preluarea mandatului de către un nou Guvern.

Normele privind alegerile extraordinare în situații speciale sunt prevăzute la capitolul 6, articolul 5.

*Contestații cu privire la rezultatele alegerilor***Art. 12**

Contestațiile privind alegerile parlamentare se înaintează Comisiei de Control Electoral, desemnată de Parlament. Nu poate fi exercitată nicio cale de atac împotriva unei decizii a Comisiei de Control Electoral.

O persoană aleasă în calitate de membru al Parlamentului își exercită mandatul chiar dacă rezultatele alegerilor au fost contestate. În cazul în care rezultatele alegerilor sunt revizuite, un nou membru preia mandatul imediat după anunțarea acestora. Această prevedere se aplică în mod similar membrilor supleanți.

Comisia de Control Electoral este formată dintr-un Președinte, care deține sau a deținut calitatea de judecător salariat permanent și care nu poate fi membru al Parlamentului, precum și din șase alți membri. Membrii acesteia sunt aleși după organizarea alegerilor ordinare, de îndată ce rezultatele alegerilor sunt definitive, și rămân în funcție până când sunt organizate noi alegeri pentru Comisie. Președintele este ales separat.

*Norme suplimentare***Art. 13**

Norme suplimentare privind aspectele prevăzute la art. 1, alineatul 3, și articolele 3 – 12, precum și privind desemnarea membrilor supleanți în cadrul Parlamentului sunt stabilite prin Legea privind Parlamentul sau prin alte acte normative.

CAPITOLUL 4

Activitatea Parlamentului

Sesiunea parlamentară

Art. 1

Parlamentul se întrunește în sesiune anuală. Sesiunile se desfășoară în Stockholm, cu excepția cazului în care Parlamentul sau Președintele acestuia decid altfel, având în vedere libertatea sau siguranța Parlamentului.

Președintele Parlamentului

Art. 2

Parlamentul își alege un Președinte, precum și un Prim-vicepreședinte, un al doilea Vicepreședinte și un al treilea Vicepreședinte din rândul membrilor săi, pentru fiecare perioadă electorală.

Comisiile Parlamentului

Art. 3

Parlamentul alege comisii din rândul membrilor săi potrivit normelor stabilite de Legea privind Parlamentul. Acestea includ o Comisie pentru Afaceri Constituționale și o Comisie pentru Finanțe.

Dreptul de inițiativă legislativă

Art. 4

Guvernul și fiecare membru al Parlamentului au dreptul de inițiativă legislativă cu privire la orice aspect care se încadrează în sfera de competență a Parlamentului, potrivit prevederilor Legii privind Parlamentul, cu excepția cazului în care Actul de guvernare prevede altfel.

Pregătirea lucrărilor

Art. 5

Orice propunere înaintată de Guvern sau de un membru al Parlamentului este pregătită de o comisie înainte de soluționarea ei, cu excepția cazului în care Actul de guvernare prevede altfel.

*Soluționarea lucrărilor***Art. 6**

În cazul în care Parlamentul urmează să adopte o decizie cu privire la o problemă aflată pe rol, fiecare parlamentar și fiecare ministru au dreptul de a lua cuvântul potrivit normelor detaliate prevăzute de Legea privind Parlamentul.

Normele privind motivele pentru decăderea din dreptul de a lua cuvântul sunt, de asemenea, stabilite prin Legea privind Parlamentul.

Art. 7

În cazul în care propunerea este supusă votului în Parlament, opinia susținută de mai mult de jumătate din voturile exprimate constituie decizia Parlamentului cu privire la aceasta, cu excepția cazului în care prezentul Act de guvernare sau, în cazul aspectelor ce țin de procedura parlamentară, o prevedere principală a Legii privind Parlamentul stabilește altfel. Normele privind procedura care trebuie urmată în cazul egalității de voturi sunt stabilite în cadrul Legii privind Parlamentul.

*Monitorizare și evaluare***Art. 8**

Fiecare comisie monitorizează și evaluează deciziile Parlamentului care intră în sfera sa de competență.

*Transparența activității parlamentare***Art. 9**

Ședințele Parlamentului sunt publice. Cu toate acestea, o ședință a Parlamentului poate avea caracter nepublic, potrivit normelor stabilite de Legea privind Parlamentul.

*Statutul juridic al membrilor***Art. 10**

Membrii Parlamentului sau membrii supleanți ai acestora își pot exercita mandatul în această calitate, fără a aduce atingere vreunei îndatoriri oficiale sau vreunei alte obligații similare.

Art. 11

Parlamentarii sau supleanții acestora nu pot renunța la mandate fără aprobarea Parlamentului.

În cazul în care există motive întemeiate, Comisia de Control Electoral analizează, din proprie inițiativă, eligibilitatea unui anumit membru sau a unui membru supleant în temeiul capitolului 3, articolul 4, alineatul 2. Mandatul unei persoane declarate neeligibile este revocat.

Mandatele membrilor sau ale membrilor supleanți pot fi revocate în alte cazuri decât cele prevăzute la alineatul 2 numai dacă se dovedește că aceștia nu îndeplinesc în mod evident condițiile pentru deținerea mandatului de parlamentar ca urmare a săvârșirii unei infracțiuni. O instanță judecătorească pronunță o hotărâre în acest caz.

Art. 12

Nu se pot institui proceduri judiciare împotriva unei persoane care deține mandatul de parlamentar sau care a deținut un astfel de mandat pentru opiniile exprimate sau actele întreprinse în exercițiul mandatului acesteia, cu excepția cazului în care Parlamentul a încuviințat o astfel de măsură printr-o decizie susținută de cel puțin cinci șesimi din voturile exprimate.

O astfel de persoană nu poate fi privată de libertate, iar libertatea acesteia de circulație pe teritoriul Regatului nu poate fi restrânsă în baza actelor întreprinse sau a opiniilor exprimate în exercițiul mandatului său, cu excepția cazului în care Parlamentul a încuviințat o astfel de măsură.

Dacă, în orice alt caz, un membru al Parlamentului este acuzat pentru săvârșirea unei infracțiuni, se aplică prevederile legale relevante privind măsurile de reținere, arestare sau detenție numai în cazul în care acesta își mărturisește vinovăția sau este prins în flagrant ori pedeapsa minimă pentru săvârșirea unei astfel de infracțiuni este închisoarea pentru o perioadă de 2 ani.

Art. 13

Pe perioada în care un parlamentar exercită funcția de Președinte al Parlamentului sau de membru al Guvernului, mandatul său de parlamentar este exercitat de un membru supleant. Parlamentul poate prevedea prin Legea privind Parlamentul că un membru supleant va înlocui un parlamentar pe perioada absenței acestuia.

Normele prevăzute la articolele 10 și 12, alineatul 1, se aplică, de asemenea, Președintelui Parlamentului și mandatului acestuia.

Normele privind un membru al Parlamentului se aplică, de asemenea, unui membru supleant care își exercită mandatul în calitate de membru al Parlamentului.

Norme suplimentare

Art. 14

Legea privind Parlamentul prevede norme suplimentare în legătură cu activitatea parlamentară.

CAPITOLUL 5

Șeful statului

Art. 1

Capitolul 1, articolul 5 prevede că Regele sau Regina care ocupă tronul Suediei conform Actului de succesiune este șeful statului.

Art. 2

Șeful statului poate fi numai un cetățean suedez care a împlinit vârsta de 18 ani. Șeful statului nu poate deține, în același timp, funcția de ministru, de președinte al Parlamentului sau calitatea de membru al Parlamentului.

Art. 3

Șeful statului este informat de Prim-ministru cu privire la guvernarea Regatului. Guvernul se întrunește în calitate de Consiliu de Stat, sub președinția șefului statului, atunci când este necesar.

Șeful statului se consultă cu Prim-ministrul înainte de a întreprinde călătorii în străinătate.

Art. 4

În situația în care Regele sau Regina care ocupă funcția de șef al statului se află în imposibilitatea temporară de a-și exercita atribuțiile, membrii Casei Regale aflați în linia de succesiune și care dețin capacitatea în acest sens vor prelua și vor exercita atribuțiile șefului statului în calitate de Regent *ad interim*.

Art. 5

În cazul în care Casa Regală se stinge, Parlamentul alege un Regent în vederea îndeplinirii atribuțiilor șefului statului până la noi dispoziții. Parlamentul alege concomitent un Regent adjunct.

Aceași prevedere se aplică în cazul în care Regele sau Regina care ocupă funcția de șef al statului decedează sau abdică, iar moștenitorul la tron nu a împlinit încă vârsta de 18 ani.

Art. 6

În cazul în care Regele sau Regina care ocupă funcția de șef al statului se află în imposibilitatea temporară de a-și exercita atribuțiile sau nu și-a exercitat atribuțiile pe parcursul unei perioade de șase luni consecutive, Guvernul informează Parlamentul în acest sens. Parlamentul decide dacă se va considera că Regele sau Regina a abdicat.

Art. 7

Parlamentul poate alege o persoană care să îndeplinească funcția de Regent *ad interim* în baza unui ordin al Guvernului, în cazul în care nu există o persoană competentă, în temeiul articolului 4 sau 5, să exercite această funcție.

Președintele Parlamentului sau, în lipsa acestuia, unul dintre vicepreședinți, va îndeplini funcția de Regent *ad interim* în baza unui ordin al Guvernului, în cazul în care nu există o persoană competentă să exercite această funcție.

Art. 8

Regele sau Regina care ocupă funcția de șef al statului nu poate fi urmărit(ă) penal pentru acțiunile acestuia(acesteia). În mod similar, Regentul nu poate fi urmărit penal pentru acțiunile întreprinse în calitate de șef al statului.

CAPITOLUL 6 **Guvernul**

Membrii Guvernului

Art. 1

Guvernul este alcătuit din Prim-ministru și alți miniștri.

Prim-ministrul este numit potrivit normelor prevăzute la articolele 4 – 6. Prim-ministrul numește ceilalți miniștri.

Art. 2

Miniștrii trebuie să fie cetățeni suedezi. Un ministru nu poate deține un alt loc de muncă. Un ministru nu poate deține nicio altă funcție și nu poate desfășura nicio activitate care ar putea afecta încrederea publică acordată acestuia.

Votarea Prim-ministrului după alegeri

Art. 3

În cel mult două săptămâni de la întrunirea sa, Parlamentul nou-ales stabilește, prin vot, dacă Prim-ministrul se bucură de încrederea Parlamentului. În cazul în care mai mult de jumătate din membrii Parlamentului nu-i acordă votul de încredere, Prim-ministrul este revocat. Nu se votează în cazul în care Prim-ministrul a fost deja revocat.

Formarea Guvernului

Art. 4

Președintele Parlamentului convoacă la consultări reprezentanții fiecărui partid din Parlament în vederea desemnării Prim-ministrului. Președintele Parlamentului

se consultă cu vicepreședinții săi înainte de prezentarea unei propuneri în fața Parlamentului. În termen de patru zile, Parlamentul supune la vot propunerea respectivă, fără a urma procedura de pregătire prealabilă a acesteia în cadrul unei comisii. În cazul în care mai mult de jumătate din membrii Parlamentului votează împotriva propunerii, aceasta este respinsă. În orice alt caz, aceasta este adoptată.

Art. 5

În cazul în care Parlamentul respinge propunerea înaintată de Președintele Parlamentului, se repetă procedura prevăzută la articolul 4. În cazul în care Parlamentul respinge propunerea Președintelui Parlamentului de patru ori, se renunță la procedura de numire a Prim-ministrului, aceasta urmând a fi reluată numai după organizarea alegerilor parlamentare. În cazul în care nu sunt programate alegeri ordinare în următoarele trei luni, se organizează alegeri extraordinare în același interval de timp.

Art. 6

În cazul în care Parlamentul a aprobat o propunere privind noul Prim-ministru, premierul desemnat comunică Parlamentului, cât mai curând posibil, numele miniștrilor. Ulterior, Guvernul preia mandatul în cadrul unui ședințe a Consiliului de Stat, în fața șefului statului sau, în absența sa, în fața Președintelui Parlamentului. Președintele Parlamentului este întotdeauna convocat în vederea participării la o astfel de ședință a Consiliului.

Președintele Parlamentului emite o scrisoare de numire a Prim-ministrului în numele Parlamentului.

Revocarea Prim-ministrului sau a unui ministru

Art. 7

În cazul în care Parlamentul retrage încrederea acordată Prim-ministrului sau unui membru al Guvernului, Președintele Parlamentului revocă ministrul respectiv. Cu toate acestea, în situația în care Guvernul poate organiza alegeri parlamentare extraordinare și le organizează în termen de o săptămână de la adoptarea moțiunii de cenzură, ministrul respectiv nu va fi revocat.

Articolul 3 prevede normele privind revocarea Prim-ministrului în urma votului cu privire la acesta după desfășurarea alegerilor.

Art. 8

Un ministru poate fi revocat la cererea acestuia; într-un astfel de caz, Prim-ministrul este revocat de Președintele Parlamentului, iar orice alt ministru, de către Prim-ministru. De asemenea, Prim-ministrul poate revoca orice alt ministru în alte împrejurări.

Art. 9

În cazul revocării sau al decesului Prim-ministrului, Președintele Parlamentului îi revocă pe ceilalți miniștri.

Viceprim-ministrul

Art. 10

Prim-ministrul poate desemna unul dintre ceilalți miniștri pentru a-l înlocui în cazul absenței sale. În cazul în care nu a fost numit un Viceprim-ministru sau în situația în care acesta nu poate îndeplini atribuțiile Prim-ministrului, aceste atribuții sunt preluate de ministrul cu cea mai mare vechime în funcție dintre miniștrii aflați în funcție la momentul respectiv. În cazul în care doi sau mai mulți miniștri au deținut această funcție pe o perioadă egală de timp, ministrul mai în vârstă dintre aceștia are întâietate.

Guvernul interimar

Art. 11

În situația în care toți membrii Guvernului au fost revocați, aceștia rămân în funcție până la momentul la care noul Guvern preia mandatul. În cazul în care un alt ministru decât Prim-ministrul a fost revocat la cererea sa, acesta rămâne în funcție până la momentul preluării mandatului de către succesorul său dacă Prim-ministrul solicită acest lucru.

Absența Președintelui Parlamentului

Art. 12

În absența Președintelui Parlamentului, un Vicepreședinte al Parlamentului preia atribuțiile sale în temeiul prezentului capitol.

CAPITOLUL 7 **Activitatea Guvernului**

Serviciile Guvernului și atribuțiile acestora

Art. 1

Serviciile Guvernului sunt înființate în scopul pregătirii activității Guvernului și al sprijinirii Guvernului și a miniștrilor în exercitarea celorlalte îndatoriri ale acestora. Serviciile Guvernului includ ministere din diferite domenii de activitate. Guvernul își împarte activitatea între ministere. Prim-ministrul numește conducătorii ministerelor din rândul miniștrilor.

*Pregătirea activității***Art. 2**

În vederea pregătirii activității Guvernului, se obțin informațiile și avizele necesare din partea autorităților publice în cauză. Informațiile și avizele se obțin și din partea autorităților locale, după cum este necesar. De asemenea, organizațiile și persoanele fizice au posibilitatea de a-și exprima opiniile, după cum este necesar.

Art. 3

Guvernul își desfășoară activitatea în cadrul ședințelor de guvern. Activitatea Guvernului privind punerea în aplicare în cadrul forțelor armate a unor reglementări sau hotărâri speciale ale Guvernului poate fi aprobată de către conducătorul ministerului responsabil în acel domeniu de activitate, sub supravegherea Prim-ministrului și în limitele prevăzute de lege.

Art. 4

Prim-ministrul îi convoacă pe ceilalți miniștri la ședințele de guvern și prezidează ședințele de guvern. Cel puțin cinci miniștri trebuie să participe la o ședință de guvern.

Art. 5

În cadrul unei ședințe de guvern, conducătorul unui anumit minister prezintă aspectele referitoare la activitatea ministerului său. Prim-ministrul poate, însă, stabili ca un anumit aspect sau mai multe aspecte referitoare la activitatea unui anumit minister să fie prezentate de un alt ministru decât conducătorul ministerului respectiv.

*Procesele-verbale ale ședințelor și opiniile separate***Art. 6**

Pentru fiecare ședință de guvern sunt întocmite procese-verbale. Opiniile separate se menționează în aceste procese-verbale.

Art. 7

Reglementările, proiectele înaintate Parlamentului și alte hotărâri ale Guvernului care urmează a fi adoptate sunt valabile numai în măsura în care sunt semnate de Prim-ministru sau de un alt ministru, în numele Guvernului. Guvernul poate stabili printr-un regulament că un funcționar poate semna, în cazuri speciale, o hotărâre a Guvernului care urmează a fi adoptată.

CAPITOLUL 8

Legi și alte dispoziții

Art. 1

Parlamentul adoptă dispoziții prin legi, iar Guvernul pe calea ordonanțelor.

De asemenea, Parlamentul sau Guvernul pot autoriza alte autorități centrale, precum și autorități locale, în vederea adoptării unor dispoziții normative. Autorizarea în vederea adoptării unor dispoziții trebuie prevăzută întotdeauna prin lege sau ordonanță.

Dispozițiile adoptate prin lege

Art. 2

Dispozițiile cu privire la următoarele domenii sunt adoptate prin lege:

1. statutul personal sau raporturile reciproce personale și economice ale persoanelor;
2. raporturile dintre persoane și instituțiile publice cu privire la obligațiile persoanelor sau care afectează în alt fel situația personală ori economică a acestora;
3. principiile care guvernează organizarea și procedurile de lucru ale autorităților locale și fiscalitatea la nivel local, precum și competența autorităților locale în alte privințe și responsabilitățile acestora;
4. comunitățile religioase și principiile care stau la baza comunității religioase a Bisericii Suediei;
5. organizarea unui referendum consultativ în Regat și procedura de organizare a unui referendum cu privire la o lege fundamentală și
6. alegerile pentru Parlamentul European.

Alte norme din cadrul prezentului Act de guvernare, precum și alte legi fundamentale prevăd adoptarea prin lege a unor dispoziții cu un anumit conținut normativ.

Dispoziții adoptate de Guvern

Art. 3

Parlamentul poate autoriza Guvernul să adopte dispoziții în temeiul articolului 2, alineatul 1, punctele 2 și 3. Cu toate acestea, dispozițiile respective nu pot privi:

1. efectele juridice ale infracțiunilor, altele decât aplicarea amenzilor;

2. taxele și impozitele, altele decât taxele vamale asupra importurilor de bunuri sau
3. falimentul ori executarea silită.

Parlamentul poate prevedea efecte juridice, altele decât aplicarea amenzilor, pentru încălcarea dispozițiilor adoptate de Guvern, printr-o lege care acordă autoritatea în temeiul alineatului 1.

Art. 4

Parlamentul poate autoriza Guvernul să adopte prevederi în temeiul articolului 2, alineatul 1, punctele 1 – 3, privind îndeplinirea unor obligații.

Art. 5

Printr-o lege, Parlamentul poate autoriza Guvernul să adopte dispoziții privind:

1. data intrării în vigoare a unei legi;
2. data intrării în vigoare a anumitor părți din legislație sau data de la care acestea încetează să se mai aplice și
3. aplicarea legii cu privire la un alt stat sau o organizație interguvernamentală.

Art. 6

Dispozițiile adoptate de Guvern în baza autorizării acordate conform prezentului Act de guvernare sunt înaintate Parlamentului spre examinare, în cazul în care Parlamentul decide astfel.

Art. 7

În plus față de cele prevăzute la articolele 3 – 5, Guvernul poate adopta:

1. dispoziții cu privire la aplicarea legilor și
2. dispoziții care nu necesită aprobarea de către Parlament conform unei legi fundamentale.

Guvernul nu poate adopta, în temeiul alineatului 1, dispoziții privind Parlamentul sau autoritățile aflate sub controlul Parlamentului. Guvernul nu poate adopta, în temeiul alineatului 1, punctul 2, dispoziții privind fiscalitatea locală.

Art. 8

Competențele conferite Guvernului în vederea adoptării unor dispoziții într-o anumită materie nu împiedică Parlamentul să adopte dispoziții în aceeași materie prin lege.

Dispozițiile adoptate de alte organe decât Parlamentul și Guvernul

Art. 9

Parlamentul poate autoriza o autoritate locală să adopte dispoziții în temeiul articolului 2, alineatul 1, punctul 2, în cazul în care acestea se referă la:

1. taxe sau
2. impozite care au ca scop reglementarea condițiilor de circulație la nivel local.

Art. 10

În situația în care, în temeiul prezentului capitol, Parlamentul autorizează Guvernul să adopte dispoziții într-o anumită materie, Parlamentul poate, de asemenea, autoriza Guvernul să delege competența de adoptare a unor reglementări în acea materie unei autorități administrative sau unei autorități locale.

Art. 11

Guvernul poate autoriza o autoritate aflată sub controlul său ori o autoritate aflată sub controlul Parlamentului să adopte dispoziții în temeiul articolului 7. Această autorizare a unei autorități aflate sub controlul Parlamentului nu poate însă avea ca obiect afacerile interne ale Parlamentului sau ale autorităților sale.

Art. 12

Dispozițiile adoptate de o autoritate aflată sub controlul Guvernului, pe baza unei autorizări acordate în temeiul articolului 10 sau articolului 11, sunt înaintate Guvernului spre examinare, în cazul în care Guvernul decide astfel.

Art. 13

Parlamentul poate autoriza prin lege Banca Centrală a Suediei să adopte dispoziții care se încadrează în sfera de competență în temeiul capitolului 9 și care privesc obligația acesteia de a promova un sistem sigur și eficient de efectuare a plăților. Parlamentul poate autoriza o autoritate aflată sub controlul său să adopte dispoziții care au ca obiect afacerile interne ale Parlamentului ori ale autorităților sale.

*Adoptarea Legii fundamentale și a Legii privind Parlamentul***Art. 14**

Legea fundamentală este adoptată prin două proceduri de vot identice ale Parlamentului. Prin intermediul primei proceduri de vot, propunerea privind adoptarea proiectului Legii fundamentale este supusă votului și apoi procedura suspendată. Cea de-a doua procedură de vot nu poate fi adoptată înainte de organizarea alegerilor parlamentare la nivelul Regatului, ulterior primei proceduri de vot și înainte de întrunirea Parlamentului nou-ales. Este necesară o perioadă de cel puțin nouă luni între prima înaintare a lucrării către Parlament și data alegerilor, cu excepția cazului în care Comisia pentru Afaceri Constituționale permite o derogare în acest sens. O astfel de procedură de vot se derulează cel târziu în faza de pregătire de către comisie și cel puțin cinci șesimi din membri trebuie să voteze în favoarea adoptării proiectului.

Art. 15

Parlamentul nu poate adopta, în procedura de vot inițială suspendată, un proiect de Lege fundamentală care contravine altei propuneri anterioare privind Legea fundamentală, suspendată la momentul respectiv, decât dacă Parlamentul respinge concomitent prima propunere adoptată.

Art. 16

Un referendum privind un proiect de modificare a Legii fundamentale, adoptat dar suspendat până la alegeri, trebuie organizat dacă o moțiune în acest sens este înaintată de cel puțin o zecime din membri, cu condiția ca minimum o treime din membri să voteze în favoarea moțiunii respective. Această moțiune trebuie să fie înaintată în termen de 15 zile de la data la care Parlamentul a adoptat proiectul care urmează a fi suspendat. Moțiunea nu se trimite unei comisii în vederea pregătirii sale. Referendumul se organizează concomitent cu alegerile menționate la articolul 14.

În cadrul referendumului, toate persoanele cu drept de vot pot declara dacă sunt de acord sau nu cu propunerea privind modificarea Legii fundamentale, proiect deja adoptat dar suspendat. Propunerea este respinsă în cazul în care majoritatea celor care participă la referendum votează împotriva acesteia și dacă numărul celor care votează împotriva depășește jumătate din numărul celor care și-au exprimat în mod valabil votul în cadrul alegerilor. În celelalte situații, propunerea este înaintată Parlamentului pentru examinare finală.

Art. 17

Legea privind Parlamentul este adoptată potrivit prevederilor art. 14, prima, a doua și a treia teză, și ale articolului 15. Aceasta poate fi adoptată și printr-o decizie unică, cu condiția ca minimum trei pătrimi din cei care votează și mai mult de jumătate din membrii Parlamentului să voteze în favoarea deciziei.

Prevederile suplimentare ale Legii privind Parlamentul sunt, însă, adoptate în același mod precum legile ordinare. Prevederile alineatului 1 se aplică, de asemenea, cu privire la adoptarea unei legi în temeiul articolului 2, alineatul 1, punctul 4.

*Modificarea sau abrogarea unei legi***Art. 18**

Nicio lege nu poate fi modificată sau abrogată decât prin altă lege. Articolele 14 – 17 se aplică modificării sau abrogării Legii fundamentale sau a Legii privind Parlamentul. Articolul 17, alineatul 1, se aplică în cazul modificării sau abrogării unei legi în temeiul art. 2, alineatul 1, punctul 4.

Promulgarea și publicarea dispozițiilor legale

Art. 19

O lege adoptată este promulgată de Guvern cât de curând posibil. O lege care conține dispoziții privind Parlamentul sau autoritățile aflate sub controlul Parlamentului care nu urmează a fi incluse într-o Lege fundamentală sau în Legea privind Parlamentul poate fi însă promulgată de Parlament. Legile se publică în cel mai scurt timp cu putință. Aceeași prevedere se aplică regulamentelor, cu excepția cazului în care legea prevede altfel.

Consiliul Legislativ

Art. 20

Consiliul Legislativ este alcătuit din judecători sau, în situațiile în care este necesar, din foști judecători ai Curții Supreme sau ai Curții Supreme Administrative, și emite avize cu privire la proiectele de legi. Normele detaliate privind componența și procedurile de lucru ale Consiliului Legislativ sunt prevăzute de lege.

Art. 21

Guvernul sau, potrivit normelor detaliate prevăzute de Legea privind Parlamentul, o comisie a Parlamentului, trebuie să obțină avizul Consiliului Legislativ. Avizul Consiliului Legislativ se obține înainte ca Parlamentul să ia o decizie cu privire la:

1. Legea fundamentală privind libertatea presei sau privind libertatea de expresie corespunzătoare în cazul transmisiilor radio, de televiziune și în cazul anumitor transmisii similare, al reprezentațiilor publice preluate dintr-o bază de date și al înregistrărilor tehnice;
2. o lege prin care se restrânge exercițiul dreptului de acces la documentele oficiale;
3. o lege în temeiul capitolului 2, articolele 14 – 16, 20 sau 25;
4. o lege privind prelucrarea automată, integrală sau parțială, a datelor cu caracter personal;
5. o lege privind fiscalitatea locală sau o lege privind obligațiile autorităților locale;
6. o lege prevăzută la articolul 2, alineatul 1, punctele 1 sau 2 sau o lege prevăzută la capitolele 11 sau 12 sau
7. o lege de modificare sau abrogare a unei legi prevăzute la articolele 1 – 6.

Prevederile alineatului 2 nu se aplică, însă, în cazul în care examinarea efectuată de Consiliul Legislativ nu este semnificativă, având în vedere natura

aspectelor respective, sau în cazul în care ar amâna demersul legislativ de așa manieră încât aceasta ar conduce la prejudicii grave.

În cazul în care Guvernul înaintează Parlamentului un proiect pentru adoptarea unei legi în orice domeniu menționat la alineatul 2, fără a consulta în prealabil Consiliul Legislativ, Guvernul va comunica Parlamentului, în același timp, motivele care stau la baza acestei omisiuni. Absența avizului Consiliului Legislativ cu privire la un proiect de lege nu reprezintă un impediment în aplicarea legii respective. Consiliul examinează:

1. modul în care proiectul de lege se raportează la legile fundamentale și la sistemul juridic în general;
2. modul în care diversele prevederi ale proiectului de lege se raportează una la cealaltă;
3. modul în care proiectul de lege se raportează la cerințele statului de drept;
4. dacă proiectul de lege este conceput astfel încât legea rezultată să poată îndeplini toate scopurile declarate ale proiectului de lege și
5. orice probleme ce pot apărea pe parcursul aplicării legii.

CAPITOLUL 9

Puterea financiară

Decizii privind veniturile și cheltuielile statului

Art. 1

Parlamentul stabilește impozitele și taxele datorate statului și aprobă bugetul național.

Proiectul de buget național

Art. 2

Guvernul transmite Parlamentului un proiect de lege a bugetului.

Decizii privind bugetul național

Art. 3

Parlamentul aprobă un buget național pentru următorul exercițiu bugetar sau pentru o altă perioadă bugetară, în cazul în care motive speciale impun acest

lucru. În acest sens, Parlamentul stabilește veniturile estimate ale statului și creditele destinate unor scopuri specifice.

Parlamentul poate decide alocarea unui credit pentru o perioadă, alta decât perioada bugetară. Parlamentul poate decide utilizarea veniturilor statului în anumite scopuri prin alte modalități decât o decizie care se referă la un credit.

Art. 4

Pe parcursul perioadei bugetare, Parlamentul poate decide să revizuiască veniturile estimate ale statului, să modifice creditele deja aprobate sau să aprobe noi credite.

Art. 5

În cazul în care bugetul național nu este aprobat înainte de începerea perioadei bugetare, Parlamentul repartizează creditele după cum este necesar pentru a acoperi perioada de până la adoptarea bugetului. Parlamentul poate autoriza Comisia pentru Finanțe să ia o astfel de decizie în numele Parlamentului.

În cazul în care, în temeiul alineatului 1, Parlamentul nu a aprobat creditele destinate unor scopuri specifice, până la aprobarea acestor credite, se aplică cel mai recent buget național, cu modificările corespunzătoare în baza altor decizii ale Parlamentului.

Decizii cu privire la liniile directe

Art. 6

Parlamentul poate stabili linii directe cu privire la activitățile statului și pentru o perioadă care depășește perioada bugetară viitoare.

Utilizarea creditelor și a veniturilor

Art. 7

Creditele și veniturile nu pot fi utilizate decât potrivit modalităților aprobate de Parlament.

Activele și obligațiile statului

Art. 8

Guvernul dispune de activele statului și le administrează în măsura în care acestea nu sunt alocate autorităților aflate sub controlul Parlamentului sau nu s-a prevăzut prin lege administrarea specială a acestora.

Guvernul poate contracta împrumuturi și își poate asuma obligații financiare în numele statului numai pe baza autorizării Parlamentului.

Art. 9

Parlamentul stabilește principiile privind administrarea și înstrăinarea activelor statului. De asemenea, Parlamentul poate decide ca măsurile cu caracter special să poată fi luate numai cu încuviințarea sa.

*Raportul anual privind statul***Art. 10**

La încheierea perioadei bugetare, Guvernul înaintează Parlamentului un raport anual privind statul.

*Alte dispoziții privind bugetul național***Art. 11**

Legea privind Parlamentul și alte legi includ dispoziții suplimentare referitoare la competența și responsabilitățile Parlamentului și Guvernului privind bugetul național.

*Politica valutară***Art. 12**

Guvernul răspunde de aspectele legate de politica valutară generală. Alte prevederi privind politica valutară sunt stabilite prin lege.

*Banca Centrală a Suediei***Art. 13**

Banca Centrală a Suediei este banca națională a Regatului și o autoritate care se află sub controlul Parlamentului. Banca Centrală a Suediei răspunde pentru politica monetară. Nicio autoritate publică nu poate stabili modul în care Banca Centrală a Suediei ia decizii cu privire la politica monetară.

Banca Centrală a Suediei are un Consiliu General alcătuit din 11 membri aleși de Parlament. Banca Centrală a Suediei este condusă de un Comitet Executiv desemnat de Consiliul General.

Parlamentul examinează descărcarea de gestiune a membrilor Consiliului General și ai Comitetului Executiv. În cazul în care Parlamentul refuză descărcarea de gestiune a unui membru al Consiliului General, acesta este revocat din

funcție. Consiliul General poate revoca un membru al Comitetului Executiv numai în cazul în care acesta nu mai îndeplinește cerințele prevăzute pentru îndeplinirea atribuțiilor sale sau se face vinovat de neglijență gravă.

Prevederile referitoare la alegerile pentru Consiliul General, la conducerea și activitățile Băncii Centrale a Suediei sunt stabilite prin lege.

Art. 14

Banca Centrală a Suediei are dreptul de a emite bancnote și monede. Alte prevederi privind sistemul monetar și sistemul de plăți sunt stabilite prin lege.

CAPITOLUL 10 **Relații internaționale**

Prerogativa Guvernului de a încheia acorduri internaționale

Art. 1

Acordurile cu alte state sau cu organizațiile internaționale se încheie de către Guvern.

Art. 2

Guvernul poate autoriza orice autoritate administrativă să încheie un acord internațional al cărui obiect nu impune participarea Parlamentului sau a Consiliului Consultativ pentru Afaceri Externe.

Aprobarea acordurilor internaționale de către Parlament

Art. 3

Aprobarea Parlamentului este necesară înainte de încheierea de către Guvern a unui acord internațional obligatoriu pentru Regat:

1. în cazul în care acordul impune modificarea sau abrogarea unei legi ori adoptarea unei noi legi sau
2. în cazul în care acesta are ca obiect un aspect în legătură cu care Parlamentul are putere de decizie.

Dacă în cazurile prevăzute la alineatul 1, punctele 1 sau 2, este prevăzută o procedură specială privind decizia necesară a Parlamentului, se aplică aceeași procedură și în legătură cu aprobarea acordului.

Aprobarea Parlamentului este necesară și în alte cazuri decât cele prevăzute la alineatul 1, înainte de încheierea de către Guvern a unui acord internațional obligatoriu pentru Regat, dacă acordul respectiv este deosebit de important. Cu toate acestea, Guvernul poate acționa fără obținerea aprobării Parlamentului în cazul în

care interesele Regatului impun acest lucru. În această situație, Guvernul se consultă cu Consiliul Consultativ pentru Afaceri Externe înainte de încheierea acordului.

Art. 4

Parlamentul poate aproba un acord în temeiul articolului 3, care este încheiat în cadrul cooperării la nivelul Uniunii Europene, chiar dacă acordul respectiv nu există în formă finală.

Alte acorduri internaționale și denunțarea acestora

Art. 5

Normele prevăzute la articolele 1 – 4 se aplică, în mod similar, angajamentelor Regatului în baza unei obligații internaționale, sub altă formă decât cea a unui acord, precum și denunțării unui acord internațional sau a unei obligații internaționale.

Transferul autorității de decizie în cadrul cooperării la nivelul Uniunii Europene

Art. 6

În cadrul cooperării la nivelul Uniunii Europene, Parlamentul poate transfera autoritatea de decizie care nu afectează principiile de guvernare fundamentale ale Suediei. Acest transfer presupune că protecția drepturilor și a libertăților din domeniul cooperării, vizate de acest transfer, corespunde celei conferite conform prezentului Act de guvernare și a Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Parlamentul poate aproba un astfel de transfer de autoritate, cu condiția ca minimum trei pătrimi dintre cei care votează și mai mult de jumătate din membrii Parlamentului să voteze în favoarea deciziei. De asemenea, Parlamentul poate adopta această decizie potrivit procedurii prevăzute pentru adoptarea Legii fundamentale. Nu se poate adopta o decizie cu privire la un astfel de transfer decât după aprobarea de către Parlament a acordului prevăzut la articolul 3.

Transferul autorității de decizie în afara cooperării la nivelul Uniunii Europene

Art. 7

Autoritatea de decizie, care se întemeiază în mod direct pe prezentul Act de guvernare și care privește stabilirea unor dispoziții, utilizarea activelor statului, atribuțiile aferente unor funcții judiciare sau administrative ori încheierea sau denunțarea unui acord internațional ori a unei obligații internaționale, poate fi transferată într-o măsură limitată, în alte cazuri decât cele prevăzute la articolul 6,

unei organizații internaționale pentru cooperare pașnică din care Suedia face parte sau urmează să facă parte ori unei instanțe judecătorești internaționale.

Autoritatea de decizie cu privire la adoptarea, modificarea sau abrogarea legii fundamentale, a Legii privind Parlamentul sau a Legii privind alegerile pentru Parlament ori cu privire la restrângerea exercițiului oricăror drepturi și libertăți menționate în capitolul 2 nu poate fi transferată în temeiul alineatului 1.

Parlamentul adoptă o decizie cu privire la acest transfer în baza procedurii prevăzute la articolul 6, alineatul 2.

Art. 8

Orice funcție judiciară sau administrativă, care nu se întemeiază în mod direct pe prezentul Act de guvernare, poate fi transferată, în alte cazuri decât cele prevăzute la articolul 6, unui alt stat, unei organizații internaționale sau unei comunități ori instituții internaționale sau străine în baza unei hotărâri a Parlamentului. Parlamentul poate autoriza prin lege Guvernul sau o altă autoritate publică să aprobe un astfel de transfer al funcțiilor în anumite cazuri.

În cazul în care funcția respectivă implică exercitarea autorității publice, Parlamentul ia o decizie în legătură cu acest transfer sau această autorizare în baza procedurii prevăzute la articolul 6, alineatul 2.

Modificarea ulterioară a acordurilor internaționale

Art. 9

În cazul în care legea prevede că un acord internațional are forța juridică a unei legi suedeze, Parlamentul poate stabili că orice modificare ulterioară, care este obligatorie pentru Regat, are, de asemenea, forța juridică a unei legi suedeze. O astfel de decizie se referă numai la modificări ulterioare minore. O astfel de decizie se adoptă în baza procedurii prevăzute la articolul 6, alineatul 2.

Parlamentul are dreptul la informare și consultare cu privire la cooperarea la nivelul Uniunii Europene.

Art. 10

Guvernul informează permanent Parlamentul și se consultă cu organele desemnate de Parlament cu privire la progresele din cadrul cooperării la nivelul Uniunii Europene. Legea privind Parlamentul prevede norme detaliate privind obligația de informare și consultare.

Consiliul Consultativ pentru Afaceri Externe

Art. 11

Guvernul informează permanent Consiliul Consultativ pentru Afaceri Externe cu privire la aspectele semnificative pentru Regat în domeniul relațiilor externe și se

consultă cu acesta în această privință, după cum este necesar. Înainte de adoptarea unei decizii, Guvernul se consultă cu Consiliul, în măsura în care acest lucru este posibil, cu privire la toate aspectele deosebit de importante privind politica externă.

Art. 12

Consiliul Consultativ pentru Afaceri Externe este alcătuit din Președintele Parlamentului și nouă alți membri aleși de Parlament din rândul membrilor săi. Legea privind Parlamentul cuprinde norme detaliate cu privire la componența Consiliului.

Consiliul Consultativ pentru Afaceri Externe este convocat de Guvern. Guvernul este obligat să convoace Consiliul în cazul în care cel puțin patru membri ai Consiliului solicită consultări cu privire la anumite aspecte. Ședințele Consiliului sunt prezidate de șeful statului sau, în absența acestuia, de Prim-ministru.

Un membru al Consiliului Consultativ pentru Afaceri Externe și orice persoană asociată în vreun alt fel Consiliului trebuie să fie precaută în ceea ce privește comunicarea către alte persoane a informațiilor de care a luat cunoștință în această calitate. Persoana care prezidează o ședință a Consiliului poate hotărî că o obligație de confidențialitate se aplică necondiționat.

Obligația autorităților statului de a furniza informații

Art. 13

Conducătorul ministerului responsabil pentru gestionarea afacerilor externe trebuie să fie informat de fiecare dată când intervine, la nivelul unei alte autorități a statului, o situație semnificativă în ce privește relațiile cu un alt stat sau cu o organizație internațională.

Art. 14

Prevederile capitolului 2, articolul 7, Capitolului 4, articolul 12, Capitolului 5, articolul 8, Capitolului 11, articolul 8, și Capitolului 13, articolul 3, nu împiedică Suedia să își îndeplinească angajamentele în baza Statutului de la Roma al Curții Penale Internaționale sau în legătură cu alte curți penale internaționale.

CAPITOLUL 11 **Înfăptuirea justiției**

SE

Instanțele judecătorești

Art. 1

Instanțele judecătorești cu competențe generale sunt Curtea Supremă, curțile de apel și instanțele districtuale. Curtea Supremă Administrativă, curțile de apel

administrative și instanțele administrative sunt instanțele judecătorești cu competențe generale în materie de contencios administrativ. Dreptul de judecare a unei cauze de către Curtea Supremă, curtea supremă administrativă, curtea de apel sau curtea de apel administrativă poate fi limitat prin lege. Ale instanțe judecătorești sunt înființate potrivit legii. Capitolul 2, articolul 11, alineatul 1, include prevederi prin care se interzice înființarea unei instanțe judecătorești pentru anumite cazuri.

O persoană poate fi membru al Curții Supreme sau al Curții Supreme Administrative numai dacă aceasta deține sau a deținut funcția de judecător salariat permanent. Judecătorii salariați permanenți își desfășoară activitatea în cadrul altor instanțe judecătorești. Legea poate însă prevedea excepții de la această regulă cu privire la instanțele judecătorești înființate pentru judecarea unei sau unor anumite categorii de cauze.

Art. 2

Normele privind atribuțiile judiciare ale instanțelor judecătorești, principalele elemente ale organizării și ale procedurilor judiciare ale acestora, în alte privințe decât cele prevăzute de prezentul Act de guvernare, sunt stabilite prin lege.

Caracterul independent al actului de înfăptuire a justiției

Art. 3

Parlamentul sau o autoritate publică nu poate influența modul în care o instanță judecătorească se pronunță asupra unei cauze sau modul în care aceasta aplică o normă juridică într-o anumită cauză. De asemenea, o autoritate publică nu poate influența modul de repartizare a responsabilităților judiciare între judecători.

Art. 4

Parlamentul nu poate îndeplini nicio funcție judiciară decât în limitele prevăzute de Legea fundamentală sau de Legea privind Parlamentul.

Art. 5

Un litigiu între persoane fizice nu poate fi soluționat decât de o instanță judecătorească, cu excepția celor prevăzute de lege.

Numirea judecătorilor salariați permanent

Art. 6

Judecătorii salariați permanenți sunt numiți de Guvern.

În ce privește numirea judecătorilor, se va ține seama numai de factori obiectivi, precum meritele și competența acestora. Prevederile privind procedura de numire a judecătorilor salariați permanenți sunt stabilite prin lege.

Statutul juridic al judecătorilor salariați permanent

Art. 7

O persoană numită în funcția de judecător salariat permanent poate fi destituită numai dacă:

1. se dovedește că aceasta nu corespunde în mod evident cerințelor necesare pentru deținerea funcției respective, ca urmare a săvârșirii unei infracțiuni sau a neglijenței grave ori repetate în serviciu sau
2. aceasta a atins vârsta de pensionare aplicabilă sau este obligată în alt fel, conform legii, să demisioneze din cauza pierderii prelungite a capacității de muncă.

În cazul în care motive de ordin organizațional impun acest lucru, un judecător salariat permanent poate fi transferat într-o altă funcție judiciară echivalentă.

Art. 8

Procedurile judiciare cu privire la o infracțiune săvârșită pe parcursul exercitării funcției de membru al Curții Supreme sau al Curții Supreme Administrative sunt de competența Curții Supreme.

Curtea Supremă Administrativă examinează dacă un membru al Curții Supreme urmează a fi destituit sau suspendat din funcție ori obligat să efectueze un control medical. În cazul în care procedurile în cauză se referă la un membru al Curții Supreme Administrative, această chestiune este examinată de Curtea Supremă. Procedurile prevăzute la alineatele 1 și 2 sunt inițiate de Avocații Poporului din cadrul Parlamentului sau de Cancelarul de Justiție.

Art. 9

În cazul în care un judecător salariat permanent a fost destituit în baza unei decizii emise de o altă autoritate publică decât o instanță judecătorească, acesta poate solicita ca decizia respectivă să fie examinată de o instanță judecătorească. O instanță care efectuează o astfel de examinare trebuie să includă în componența sa un judecător salariat permanent. Aceeași prevedere se aplică și în cazul unei decizii în baza căreia un judecător salariat permanent este suspendat din funcție, este obligat să efectueze un control medical sau este sancționat disciplinar.

Art. 10

Prevederile fundamentale privind alte aspecte ale statutului juridic al judecătorilor salariați permanenți sunt stabilite prin lege.

Condiția privind cetățenia

Art. 11

Numai un cetățean suedez poate deține funcția de judecător salariat permanent. Naționalitatea suedeză poate fi prevăzută drept condiție de eligibilitate pentru îndeplinirea unor funcții judiciare numai conform legii sau în baza condițiilor stabilite prin lege.

Alți angajați ai instanțelor judecătorești

Art. 12

Capitolul 12, articolele 5 – 7 se aplică în cazul altor angajați din cadrul instanțelor judecătorești.

Revizuirea cauzelor soluționate definitiv și repunerea în termen

Art. 13

Revizuirea cauzelor soluționate definitiv și repunerea în termen sunt dispuse de Curtea Supremă Administrativă sau, în cazul în care legea prevede astfel, de o instanță administrativă inferioară în cazul în care Guvernul, o instanță administrativă sau o autoritate administrativă constituie cel mai înalt for de decizie. În toate celelalte situații, revizuirea cauzelor soluționate definitiv sau repunerea în termen este acordată de Curtea Supremă sau, în măsura în care legea prevede astfel, de o instanță judecătorească, alta decât o instanță administrativă.

Legea poate prevedea norme mai detaliate cu privire la revizuirea cauzelor soluționate definitiv și repunerea în termen.

Controlul judiciar

Art. 14

În cazul în care o instanță judecătorească stabilește că o prevedere contravine unei norme a Legii fundamentale sau a altei reglementări superioare, prevederea legală respectivă nu se aplică. Aceeași regulă se aplică dacă nu s-a ținut seama de o procedură legală în vigoare la data adoptării altor norme care produc efecte în activitatea judecătorească.

În cazul examinării unei legi în temeiul alineatului 1, trebuie să se acorde o atenție specială faptului că Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului și faptului că Legea fundamentală prevalează în fața oricărei alte legi.

CAPITOLUL 12

Administrația

Organizarea administrației de stat

Art. 1

Cancelarul de Justiție și alte autorități administrative ale statului se subordonează Guvernului, cu excepția cazului în care acestea sunt autorități aflate sub controlul Parlamentului conform prezentului Act de guvernare sau conform unei alte legi.

Independența administrației

Art. 2

Nicio autoritate publică, inclusiv Parlamentul, și niciun organ de decizie al vreunei autorități locale nu pot stabili modul în care o autoritate administrativă urmează să decidă cu privire la un caz particular, privind exercitarea autorității publice față de o persoană sau o autoritate locală ori privind aplicarea legii.

Art. 3

Parlamentul nu poate îndeplini nicio funcție administrativă decât în măsura în care aceasta este prevăzută de Legea fundamentală sau de Legea privind Parlamentul.

Delegarea funcțiilor administrative

Art. 4

Funcțiile administrative pot fi delegate autorităților locale.

De asemenea, funcțiile administrative pot fi delegate altor persoane juridice sau unor persoane fizice. În cazul în care o astfel de funcție implică exercitarea autorității publice, aceasta poate fi delegată numai conform legii. Dispoziții speciale privind angajații statului se adoptă prin lege.

Art. 5

Numirile în funcții în cadrul autorităților administrative subordonate Guvernului sunt efectuate de Guvern sau de o autoritate publică desemnată de Guvern.

În ceea ce privește numirea în funcții în cadrul administrației de stat, se va ține seama numai de factori obiectivi, precum meritele și competența persoanelor respective.

Art. 6

Numai un cetățean suedez poate fi numit în funcția de Avocat al Poporului sau de Auditor General. Aceeași prevedere se aplică și în cazul Cancelarului de Justiție. Naționalitatea suedeză poate fi prevăzută drept condiție de eligibilitate pentru deținerea unei funcții în cadrul administrației de stat sau în cadrul unei autorități locale numai în baza condițiilor stabilite prin lege.

Art. 7

Normele fundamentale privind statutul juridic al angajaților statului, cât și alte aspecte decât cele prevăzute de prezentul Act de guvernare sunt stabilite prin lege.

*Acordarea unor dispense și grațierea***Art. 8**

Guvernul poate aproba scutirea de obligațiile stabilite potrivit dispozițiilor unor regulamente sau potrivit dispozițiilor adoptate în baza unei hotărâri a Guvernului, cu excepția cazului în care o lege sau o hotărâre privind un credit bugetar prevede altfel.

Art. 9

Prin exercitarea prerogativei de grațiere, Guvernul poate anula sau reduce o sancțiune penală sau un alt efect juridic al unei infracțiuni și poate anula ori reduce orice altă intervenție similară a unei autorități publice în legătură cu persoana sau proprietatea unei persoane.

În situații excepționale, anume prevăzute de lege, Guvernul poate decide neînceperea cercetării sau urmării penale.

*Controlul de legalitate***Art. 10**

În situația în care un organ public stabilește că o prevedere contravine unei norme a Legii fundamentale sau a altei reglementări superioare ori că nu s-a ținut seama de o procedură în orice privință semnificativă la momentul adoptării prevederii respective, prevederea nu se aplică.

În cazul examinării unei legi în temeiul alineatului 1, trebuie să se acorde o atenție specială faptului că Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului și faptului că Legea fundamentală prevalează în fața oricărei alte legi.

CAPITOLUL 13

Controlul parlamentar

Controlul Comisiei pentru Afaceri Constituționale

Art. 1

Comisia pentru Afaceri Constituționale controlează modul în care miniștrii își îndeplinesc atribuțiile oficiale și activitatea Guvernului. În acest sens, comisia are acces la evidențele hotărârilor luate în legătură cu aspecte care sunt de competența Guvernului și la documentele aferente acestora, precum și la orice alte documente emise de Guvern pe care comisia le consideră necesare pentru efectuarea acestui control.

O altă comisie a Parlamentului sau un membru al Parlamentului poate înainta o obiecție scrisă Comisiei pentru Afaceri Constituționale cu privire la modul în care un ministru își îndeplinește atribuțiile oficiale sau la activitatea Guvernului.

Art. 2

Atunci când se impune, însă cel puțin o dată pe an, Comisia pentru Afaceri Constituționale comunică Parlamentului orice observații pe care le consideră semnificative în legătură cu controlul efectuat de aceasta. Parlamentul poate înainta o declarație oficială Guvernului în urma unei astfel de acțiuni.

Urmărirea penală a miniștrilor

Art. 3

O persoană care deține sau a deținut funcția de ministru poate fi trasă la răspundere juridică pentru săvârșirea unei fapte penale pe parcursul exercitării atribuțiilor sale ministeriale numai dacă aceasta și-a neglijat grav atribuțiile oficiale prin săvârșirea respectivei infracțiuni. Comisia pentru Afaceri Constituționale ia hotărârea de declanșare a procedurilor penale, iar competența de judecată aparține Curții Supreme.

Moțiunea de cenzură

Art. 4

Parlamentul poate retrage încrederea acordată unui ministru. Pentru a fi supusă examinării, o moțiune de cenzură trebuie să fie înaintată de cel puțin o zecime din membrii Parlamentului. Moțiunea de cenzură este adoptată cu votul a mai mult de jumătate din membrii Parlamentului.

O moțiune de cenzură nu poate fi supusă examinării în cazul în care este înaintată în perioada dintre organizarea alegerilor ordinare sau anunțarea deciziei de organizare a alegerilor extraordinare și data la care se întrunește Parlamentul ales în urma acestor alegeri. O moțiune privind un ministru rămas în funcție în temeiul capitolului 6, articolul 11, după revocarea oficială a acestuia, nu poate fi supusă examinării.

Nicio moțiune de cenzură nu este pregătită în cadrul unei comisii.

Interpelări și întrebări

Art. 5

Orice membru al Parlamentului poate adresa interpelări sau întrebări unui ministru cu privire la aspecte referitoare la exercitarea atribuțiilor sale oficiale potrivit normelor mai detaliate prevăzute de Legea privind Parlamentul.

Avocații Poporului

Art. 6

Parlamentul alege unul sau mai mulți Avocați ai Poporului care supraveghează aplicarea legilor și a altor reglementări în cadrul activităților publice, în baza instrucțiunilor Parlamentului. Avocatul Poporului poate institui proceduri judiciare în cazurile specificate de aceste instrucțiuni.

Instanțele judecătorești, autoritățile administrative și angajații din cadrul administrației de stat și locale trebuie să îi furnizeze Avocatului Poporului informațiile și avizele solicitate de acesta. Alte persoane aflate sub supravegherea Avocatului Poporului au obligații similare. Avocatul Poporului are drept de acces la evidențele și la alte documente ale instanțelor judecătorești și ale autorităților administrative. Un procuror asistă Avocatul Poporului în activitatea acestuia, în cazul în care i se solicită acest lucru. Prevederi mai detaliate privind Avocații Poporului sunt stabilite în cadrul Legii privind Parlamentul și în alte legi.

Biroul Național de Audit

Art. 7

Biroul Național de Audit este o autoritate aflată sub controlul Parlamentului, responsabilă cu examinarea activității statului. Legea include prevederi care stabilesc posibilitatea de extindere a auditului realizat de Biroul Național de Audit și asupra altor activități decât cele ale statului.

Art. 8

Biroul Național de Audit este condus de trei auditori generali aleși de Parlament. Parlamentul poate revoca din funcție un Auditor General numai în cazul

în care acesta nu mai îndeplinește cerințele prevăzute pentru deținerea acestei funcții sau se face vinovat de neglijență gravă.

Auditorii Generali decid în mod independent, ținând seama de normele prevăzute de lege, cu privire la activitățile care urmează a fi auditate. Aceștia stabilesc separat și independent modul în care urmează a fi efectuat auditul și își formulează propriile concluzii în baza auditului efectuat.

Art. 9

Alte prevederi privind Biroul Național de Audit sunt stabilite în cadrul Legii privind Parlamentul și în alte legi.

CAPITOLUL 14

Autoritățile locale

Art. 1

În Suedia există municipalități și consilii ale comitatelor. Competențele decizionale ale acestor autorități locale sunt exercitate de adunări alese.

Art. 2

Autoritățile locale răspund de gestionarea problemelor de interes public la nivel local și regional în baza principiului autonomiei locale. Prevederi mai detaliate în această privință sunt stabilite prin lege. În baza aceluiași principiu, autoritățile locale sunt responsabile și pentru alte aspecte prevăzute de lege.

Art. 3

Orice restricție la nivelul autonomiei locale trebuie să fie proporțională cu scopul restricției respective.

Art. 4

Autoritățile locale pot percepe impozite în vederea desfășurării activității acestora.

Art. 5

Conform legii, autoritățile locale pot fi obligate să contribuie la cheltuielile înregistrate de alte autorități locale, în cazul în care acest lucru este necesar în vederea obținerii unei baze financiare egale.

Art. 6

Reglementările privind motivele modificării împărțirii Regatului în autorități locale sunt stabilite prin lege.

CAPITOLUL 15

Războiul și pericolul de implicare într-un război

Convocarea Parlamentului

Art. 1

În situația în care Regatul se află în război sau este expus pericolului de implicare într-un război, Guvernul sau Președintele Parlamentului convoacă o ședință a Parlamentului. Oricare dintre aceștia emite înștiințarea prin care se convoacă ședința respectivă și poate decide că Parlamentul se va întruni în alt loc decât Stockholm.

Delegația de război

Art. 2

În cazul în care Regatul se află în război sau este expus pericolului de implicare într-un război, Parlamentul este înlocuit de o Delegație de război, dacă împrejurările impun acest lucru.

În cazul în care Regatul se află în război, decizia prin care Delegația de război este autorizată să înlocuiască Parlamentul este anunțată de membrii Consiliului Consultativ pentru Afaceri Externe, potrivit normelor mai detaliate prevăzute de Legea privind Parlamentul. Dacă este posibil, Prim-ministrul este consultat înainte de anunțarea acestei decizii. În cazul în care condițiile împiedică întrunirea Consiliului, decizia este anunțată de Guvern. În cazul în care Regatul este expus pericolului de implicare într-un război, decizia de mai sus este anunțată împreună de membrii Consiliului Consultativ pentru Afaceri Externe și de Prim-ministru. Pentru a fi valabilă, o astfel de decizie necesită votul Prim-ministrului și al unui număr de șase membri din cadrul Consiliului.

Delegația de război și Guvernul pot decide, separat sau împreună, restabilirea prerogativelor Parlamentului. Decizia este luată de îndată ce împrejurările permit acest lucru.

Legea privind Parlamentul prevede norme detaliate în legătură cu componența Delegației de război.

Art. 3

Pe parcursul perioadei în care Delegația de război înlocuiește Parlamentul, aceasta exercită prerogativele Parlamentului. Aceasta nu poate, însă, lua decizii în temeiul articolului 11, alineatul 1, prima teză, ori alineatele 2 sau 3.

Delegația de război își stabilește propriile proceduri de lucru.

*Formarea unui Guvern și stabilirea procedurilor de lucru ale acestuia***Art. 4**

În cazul în care Regatul se află în război și, pe cale de consecință, Guvernul nu își poate îndeplini atribuțiile care îi revin, Parlamentul poate decide formarea unui Guvern și poate stabili procedurile de lucru ale acestuia.

*Prerogativele Guvernului***Art. 5**

În cazul în care Regatul se află în război și, pe cale de consecință, Parlamentul și Delegația de război nu își pot îndeplini atribuțiile ce le revin, Guvernul va prelua aceste atribuții în măsura în care este necesar în vederea protejării Regatului și a încheierii ostilităților.

Alineatul 1 nu autorizează Guvernul să adopte, să modifice sau să abroge o lege fundamentală, Legea privind Parlamentul sau o lege privind alegerile pentru Parlament.

Art. 6

În situația în care Regatul se află în război sau este expus pericolului de implicare într-un război ori dacă astfel de condiții excepționale există ca urmare a războiului sau a pericolului de implicare într-un război la care a fost expus Regatul, Guvernul poate adopta, în baza autorității conferite prin lege, prin intermediul unui regulament, dispoziții cu privire la anumite aspecte care sunt stabilite, conform Legii fundamentale, printr-o lege. Dacă acest lucru este necesar în orice alt caz referitor la pregătirea apărării, Guvernul poate stabili, în baza autorității conferite de lege, prin intermediul unui regulament, intrarea în vigoare sau încetarea aplicării oricăror dispoziții prevăzute de lege cu privire la rechiziție sau alte astfel de măsuri.

Legea prin care se acordă această autoritate trebuie să prevadă cu exactitate condițiile în care aceasta poate fi invocată. Această autoritate nu permite Guvernului să adopte, să modifice sau să abroge o lege fundamentală, Legea privind Parlamentul sau o lege privind alegerile pentru Parlament.

*Restrângerea drepturilor și a libertăților***Art. 7**

În cazul în care Regatul se află în război sau este expus pericolului iminent de implicare într-un război, nu se aplică prevederile capitolului 2, articolul 22, alineatul 1. Aceeași regulă se aplică și în orice alte împrejurări în care Delegația de război înlocuiește Parlamentul.

Competențele altor autorități publice decât Parlamentul

Art. 8

În cazul în care Regatul se află în război sau este expus pericolului iminent de implicare într-un război, Guvernul poate stabili, în baza autorității conferite de Parlament, ca o atribuție care îi revine Guvernului potrivit Legii fundamentale, să fie îndeplinită de către o altă autoritate publică. Această autoritate nu poate exercita niciuna dintre competențele prevăzute la articolele 5 sau 6, cu excepția cazului în care chestiunea privește exclusiv o decizie prin care o lege referitoare la un anumit aspect intră în vigoare.

Adoptarea deciziilor sub ocupație

Art. 9

Parlamentul și Guvernul nu pot lua decizii pe un teritoriu aflat sub ocupație. De asemenea, prerogativele acordate unei persoane în calitate de membru al Parlamentului sau în calitate de ministru nu pot fi exercitate pe un astfel de teritoriu.

Orice organism public aflat pe un teritoriu sub ocupație trebuie să acționeze într-un mod care sprijină cel mai bine efortul de apărare și activitățile de rezistență, precum și protecția populației civile și a intereselor generale ale Suediei. În nicio împrejurare, un organism public nu poate lua vreo decizie și nu poate întreprinde nicio acțiune care, prin încălcarea dreptului internațional, obligă un cetățean al Regatului să acorde sprijin puterii de ocupație.

Alegerile pentru Parlament sau pentru adunările decizionale ale administrației locale nu pot fi organizate pe un teritoriu aflat sub ocupație.

Șeful statului

Art. 10

În cazul în care Regatul se află în război, șeful statului trebuie să însoțească Guvernul. În cazul în care acesta se află pe un teritoriu sub ocupație sau este separat de Guvern, se va considera că șeful statului nu își poate îndeplini atribuțiile în această calitate.

Alegerile pentru Parlament

Art. 11

În cazul în care Regatul se află în război, se organizează alegeri pentru Parlament numai dacă acesta decide în acest sens. În situația în care Regatul este expus

pericolului de implicare într-un război la momentul la care este programată organizarea alegerilor ordinare, Parlamentul poate decide amânarea alegerilor. O astfel de decizie este examinată în termen de un an și, ulterior, la intervale de cel mult un an. O decizie adoptată în temeiul prezentului alineat este valabilă numai dacă cel puțin trei pătrimi din membrii Parlamentului votează în favoarea sa.

În cazul în care orice parte a teritoriului Regatului se află sub ocupație la momentul la care este programată organizarea alegerilor, Parlamentul aprobă orice modificare necesară a normelor prevăzute la capitolul 3. Nu se admit derogări de la prevederile capitolului 3, articolele 1, 4, 5, 7 – 9 sau 12. Orice referire la Regat în capitolul 3, articolele 5, 7, alineatul 2, sau articolul 8, alineatul 2, se aplică atunci cu privire la acea parte din Regat pentru care urmează să se organizeze alegeri. Cel puțin o zecime din numărul total de locuri sunt mandate compensatorii.

Alegerile ordinare care, în aplicarea alineatului 1, nu au loc la termenul stabilit pentru organizarea acestora, trebuie să se desfășoare cât mai curând posibil după încheierea războiului sau a pericolului de implicare într-un război. Guvernul și Președintele Parlamentului trebuie să se asigure, împreună sau separat, că s-au luat toate măsurile necesare în acest sens.

În cazul în care, în aplicarea prezentului articol, s-au organizat alegeri ordinare la o altă dată decât data la care ar fi fost organizate în mod normal, Parlamentul stabilește data următoarelor alegeri ordinare în aceeași lună a celui de-al patrulea sau cincilea an de la alegerile menționate inițial, în care este programată organizarea alegerilor ordinare în conformitate cu Legea privind Parlamentul.

Competențele decizionale ale autorităților locale

Art. 12

În cazul în care Regatul se află în război sau este expus pericolului de implicare într-un război ori dacă astfel de condiții excepționale există ca urmare a războiului sau a pericolului de implicare într-un război la care a fost expus Regatul, autoritățile locale își exercită competențele decizionale conform legii.

Apărarea Regatului

Art. 13

Guvernul poate desfășura forțele armate ale Regatului conform dreptului internațional în vederea contracarării unui atac armat îndreptat împotriva Regatului sau în vederea împiedicării încălcării teritoriului său.

Guvernul poate autoriza forțele armate ale Regatului să utilizeze forța conform dreptului internațional în vederea împiedicării încălcării teritoriului suedez pe timp de pace sau în timpul unui război între alte state.

Declaraarea războiului

Art. 14

Guvernul nu poate declara război fără aprobarea Parlamentului decât în cazul unui atac armat îndreptat împotriva Regatului.

Încetarea ostilităților

Art. 15

Guvernul poate încheia un acord de încetare a ostilităților, fără a fi necesară aprobarea Parlamentului și fără a se consulta cu Consiliul Consultativ pentru Afaceri Externe, cu condiția ca amânarea încheierii unui astfel de acord să pună Regatul în pericol.

Desfășurarea forțelor armate

Art. 16

Guvernul poate trimite forțe armate suedeze pe teritoriul altor țări sau poate desfășura aceste forțe armate în alt fel în vederea îndeplinirii unei obligații internaționale aprobate de Parlament. Forțele armate suedeze pot fi trimise pe teritoriul altor țări sau pot fi desfășurate dacă:

1. acest lucru este permis printr-o lege care stabilește condițiile pentru o astfel de intervenție; sau
2. Parlamentul permite o astfel de intervenție într-un caz special.

DISPOZIȚII TRANZITORII

Dispoziții tranzitorii 1974

1. Prezentul Act de guvernare înlocuiește Actul de guvernare anterior. Cu excepțiile prevăzute mai jos, Actul de guvernare anterior se aplică însă în locul noului Act de guvernare până la finele anului calendaristic în care Parlamentul adoptă definitiv noul Act de guvernare și, de asemenea, și după această dată, în cazurile de mai jos.

[...]

6. Reglementările sau dispozițiile anterioare continuă să se aplice, fără a se ține seama de faptul că acestea nu au fost adoptate în modul stabilit de prezentul Act de

guvernare. Autoritatea acordată în baza unei decizii comune a Regelui și a Parlamentului sau numai a Parlamentului acționând individual poate fi exercitată chiar și după termenul prevăzut la punctul 1 de mai sus până la data la care Parlamentul stabilește altfel. Normele prevăzute la capitolul 8, articolul 17 al prezentului Act de guvernare se aplică cu privire la o reglementare anterioară, adoptată în baza unei decizii comune a Regelui și a Parlamentului sau în baza unei decizii a Parlamentului acționând individual.

7. Normele incluse într-o lege anterioară sau într-o altă reglementare anterioară, care se referă la Rege sau la Regele în Consiliu, se aplică Guvernului, cu excepția cazului în care decurge dintr-o reglementare sau rezultă în alt fel din împrejurările respective că referirea în cauză vizează persoana Regelui, Curtea Supremă, Curtea Supremă Administrativă sau o curte de apel administrativă. Dispozițiile care, conform unei legi anterioare sau a unei reglementări anterioare, trebuie adoptate prin decizia comună a Regelui și a Parlamentului se stabilesc prin intermediul unei legi.

8. În cazul în care o lege sau o altă reglementare include o referire sau o trimitere la o dispoziție care a fost înlocuită de o normă a prezentului Act de guvernare, se va aplica noua normă.

[...]

14. Prezentul Act de guvernare nu modifică în niciun fel prevederile articolului 2 al Actului de guvernare anterior.

Dispoziții tranzitorii privind amendamentele din 1976

1. Modificările aduse Actului de guvernare intră în vigoare la 1 ianuarie 1977.

2. Fără a aduce atingere prevederilor capitolului 2, articolul 16, dispozițiile anterioare referitoare la aplicarea unui tratament discriminator pe criterii de sex continuă să se aplice. Aceste dispoziții pot fi modificate chiar dacă modificarea este în sensul susținerii unui astfel de tratament discriminator.

3. Fără a se aduce atingere prevederilor capitolului 2, articolul 1, punctul 3, și ale articolului 14, alineatul 1, legea poate prevedea că filmele și înregistrările video nu pot fi prezentate publicului fără o aprobare prealabilă în acest sens. De asemenea, legea poate prevedea că redarea publică a imaginilor în mișcare dintr-o bază de date nu poate avea loc decât dacă redarea acestor imagini a fost aprobată în prealabil.

4. Reglementările sau dispozițiile anterioare continuă să se aplice, fără a se ține seama de faptul că acestea nu au fost adoptate în modul stabilit de prezentul Act de guvernare revizuit.

Dispoziții tranzitorii privind amendamentele din 1979

1. Modificările aduse Actului de guvernare intră în vigoare la 1 ianuarie 1980.
2. Fără a aduce atingere prevederilor Capitolului 2, articolul 10, alineatul 2, dispozițiile anterioare referitoare la taxe sau impozite continuă să se aplice.

Dispoziții tranzitorii privind amendamentele din 2010

1. Prezenta lege intră în vigoare la 1 ianuarie 2011.
2. Fără a aduce atingere prevederilor capitolului 2, articolul 6, alineatul 2, dispozițiile anterioare referitoare la restrângerile semnificative aduse vieții private a persoanelor continuă să se aplice cel târziu până la data de 31 decembrie 2015. Până la această dată, aceste dispoziții pot fi modificate, chiar dacă modificarea este în sensul menținerii unor astfel de restrângeri.
3. Fără a aduce atingere prevederilor Capitolului 2, articolul 12, dispozițiile anterioare referitoare la aplicarea unui tratament discriminator pe criterii de orientare sexuală continuă să se aplice. Aceste dispoziții pot fi modificate, chiar dacă modificarea este în sensul susținerii unui astfel de tratament discriminator.
4. Fără a aduce atingere prevederilor Capitolului 11, articolul 3, dispozițiile anterioare referitoare la împărțirea responsabilităților judiciare între judecători continuă să se aplice.
5. Dispozițiile sau competențele anterioare continuă să se aplice fără a se ține seama de faptul că acestea nu au fost adoptate în modul stabilit de prezentul Act de guvernare reformulat.
6. În cazul în care o lege sau o altă reglementare face trimitere la o dispoziție care a fost înlocuită de o normă a prezentului Act de guvernare reformulat, se va aplica noua normă.

II. ACTUL DE SUCCESIUNE

Eu, Carol, prin grație divină, Rege al Suediei, al goșilor și al venzilor, etc., etc., etc., Moștenitor al Norvegiei, Duce de Schleswig Holstein, Stormarn și Ditmarsen, Conte de Oldenburg și Delmenhorst, etc., etc., vă fac cunoscut că, după acceptarea și confirmarea în unanimitate de către clasele sociale ale Regatului a Actului de succesiune, potrivit căruia moștenitorii de sex masculin ai Majestății Sale de viță nobilă, Prințul moștenitor ales al Suediei, Majestatea Sa Prințul Johan Baptist Julius, au dreptul să dețină tronul Suediei și să acceadă la conducerea Suediei, și după înaintarea prezentei Legi fundamentale spre aprobarea mea, în temeiul dreptului ce îmi revine în temeiul articolului 85 al Actului de guvernare, adopt, accept și confirm prezentul Act de succesiune aprobat de clasele sociale ale Regatului în formularea următoare: Actul de succesiune potrivit căruia moștenitorii de sex masculin ai Majestății Sale de viță nobilă, Prințul moștenitor ales al Suediei, Majestatea Sa Prințul Johan Baptist Julius de Ponte-Corvo, au dreptul să dețină tronul Suediei și să acceadă la conducerea Suediei; adoptat și confirmat de Rege și de clasele sociale ale Regatului în sesiune extraordinară a Parlamentului în Örebro, la data de 26 septembrie 1810.

Noi, clasele sociale ale Regatului Suediei, conți, baroni, episcopi, cavaleri și nobili, membri ai clerului, locuitori ai orașelor și țărani, întrunindu-ne în sesiune generală extraordinară a Parlamentului în Örebro, vă facem cunoscut că, în urma decesului, în absența moștenitorilor de sex masculin, al Majestății Sale de viță nobilă, Prințul moștenitor ales al Suediei, Majestatea Sa Prințul Carol August, și în baza alegerii noastre, conform celor prevăzute în Actul de exprimare a acordului și privind alegerile din data de 21 august 1810, a Majestății Sale de viță nobilă, Prințul Johan Baptist Julius de Ponte-Corvo, în calitate de Prinț moștenitor al Suediei, în vederea succesiunii la conducerea Suediei și a provinciilor subordonate ale acesteia a Majestății Sale, în prezent Regele și Domnul nostru, Carol al XIII-lea, după decesul căruia (fie ca Bunul Dumnezeu să amâne acest moment cât mai mult cu putință), urmând a fi încoronat Rege al Suediei și urmând a conduce Regatul, în baza condițiilor prevăzute de Actul de exprimare a acordului și privind alegerile, precum și de jurământul regal care urmează a fi depus, în baza cerințelor noastre, de Majestatea Sa de viță nobilă, am stabilit și am confirmat astăzi, în ce privește moștenitorii legitimi direcți de sex masculin ai Majestății Sale Johan Baptist Julius, Prinț de Ponte-Corvo, următoarea ordine de succesiune la tron și la conducerea Suediei, aplicabilă în modul și în baza condițiilor de mai jos.

Art. 1

Dreptul de succesiune la tronul Suediei este acordat descendenților de sex masculin și feminin ai Regelui Carol al XVI-lea Gustaf, aflat în linie de descendență directă cu Prințul moștenitor Johan Baptist Julius, ulterior Regele Carol al XIV-lea Ioan. În acest sens, surorile și frații mai mari ca vârstă și descendenții acestora au prioritate față de surorile și frații mai tineri și descendenții acestora.

Art. 2

Prevederile prezentului Act de succesiune privind Regele se aplică și în cazul Reginei, în cazul în care Regina este șeful statului.

Art. 3

Abrogat.

Art. 4

Potrivit prevederii exprese a articolului 2 al Actului de guvernare din 1809, potrivit căreia religia declarată a Regelui este întotdeauna cea evanghelică luterană, potrivit celor adoptate și explicate în Confesiunea de la Augsburg nemo-dificată și în Hotărârea Convenției de la Uppsala din 1593, prinții și prințesele Casei Regale vor fi educați în aceeași religie și pe teritoriul Regatului. Drepturile de succesiune sunt retrase membrilor Casei Regale care nu practică această religie.

Art. 5

Un prinț sau o prințesă din Casa Regală nu se poate căsători decât cu acordul Guvernului în acest sens, în baza unei solicitări înaintate de Rege. În cazul în care un prinț sau o prințesă se căsătorește fără a avea acordul Guvernului, prințul sau prințesa în cauză renunță la dreptul său de succesiune, la cel al copiilor săi și al descendenților acestora.

Art. 6

Abrogat.

Art. 7

Moștenitorul la tron nu poate călători în străinătate fără informarea și acordul Regelui.

Art. 8

Un prinț sau o prințesă din Casa Regală nu poate deveni conducătorul suveran al unui alt stat alegeri, succesiune sau căsătorie fără acordul Regelui și al Parlamentului. În lipsa acestui acord, prințul sau prințesa în cauză și descendenții acestora sunt decăzuți din dreptul de succesiune la tronul Suediei.

Art. 9

Abrogat.

Ținând seama de faptul că toate acestea reflectă intenția și decizia noastră, noi, reprezentând toate clasele sociale ale Regatului Suediei, semnăm și aplicăm sigiliile, în Örebro, la data de 26 septembrie, anul Domnului 1810.

Pentru și în numele nobilimii

CLAES FLEMING

(L.S.)

Pentru și în numele clerului

JAC. AX. LINDBLOM

(L.S.)

Pentru și în numele locuitorilor orașelor

J. WEGELIN

(L.S.)

Pentru și în numele țărănimii

LARS OLSSON

(L.S.)

Acceptăm toate prevederile prezentului document ca lege fundamentală, care nu poate fi modificată, și poruncim cu bunăvoință tuturor celor uniți de loialitate, credința și supunerea față de Noi, succesorii Noștri și Regat să recunoască, să respecte și să se supună prezentului Act de succesiune. Drept pentru care, am semnat și am confirmat prezentul act și am aplicat sigiliul regal în Örebro, astăzi, 26 septembrie, anul Domnului Iisus Hristos Mântuitorul 1810.

CAROL

(L.S.)

III. LEGEA PRIVIND LIBERTATEA PRESEI

CAPITOLUL 1 Despre libertatea presei

Art. 1

Prin libertatea presei se înțelege dreptul fiecărui cetățean suedez de a publica materiale scrise, fără niciun impediment prealabil din partea vreunei autorități publice sau a altui organism public, și de a nu fi urmărit penal ca urmare a conținutului acestora decât înaintea unei instanțe judecătorești legale ori de a nu fi pedepsit în baza acestora decât în cazul în care conținutul lor contravine unei prevederi legale exprese, adoptate în vederea menținerii ordinii publice, fără a interzice informarea publicului.

Potrivit principiilor de la alineatul 1 cu privire la libertatea presei pentru toți și în vederea asigurării schimbului liber de opinii și a disponibilității informațiilor complete, fiecare cetățean suedez este liber, sub rezerva normelor prevăzute de prezenta lege în vederea protecției drepturilor private și a siguranței publice, să își exprime gândurile și opiniile prin intermediul unor materiale tipărite, să publice documente oficiale și să comunice informații și informații confidențiale pe orice temă.

De asemenea, toate persoanele sunt libere, cu excepția cazului în care prezenta lege prevede altfel, să comunice informații și informații secrete pe orice temă, în scopul tipăririi acestora în cadrul unei publicații, oricărui autor sau altei persoane care poate fi considerată creatorul materialului conținut de respectivul material tipărit, redactorului sau redacției speciale, după caz, al materialului tipărit în cauză sau unei întreprinderi al cărei obiect de activitate este furnizarea de știri sau alte informații publicațiilor periodice.

Toate persoanele au dreptul, cu excepția cazului în care prezenta lege prevede altfel, să obțină informații și informații secrete pe orice temă în scopul tipăririi acestora în cadrul unei publicații sau să comunice informații și informații secrete în temeiul alineatului precedent.

Art. 2

Niciun material scris nu poate fi controlat anterior tipăririi sale și nu este permisă interzicerea tipăririi acestuia.

Nicio autoritate publică sau un alt organ public nu poate întreprinde vreo acțiune, care nu este autorizată în baza prezentei legi, în vederea împiedicării tipăririi sau publicării unui material scris ori a difuzării acestuia în rândul publicului general, din cauza conținutului său.

Art. 3

Nicio persoană nu poate fi urmărită penal, nu răspunde penal sau pentru prejudiciile cauzate ca urmare a unui abuz de libertate a presei ori pentru complicitate la acesta și nicio publicație nu poate fi confiscată sau pusă sub sechestrul decât în cazurile prevăzute de prezenta lege.

Art. 4

Orice persoană însărcinată cu adoptarea unei hotărâri judecătorești referitoare la abuzurile de libertate a presei sau care supraveghează în alt mod respectarea prezentei legi trebuie să țină permanent cont de faptul că libertatea presei este fundamentală pentru o societate liberă, trebuie să aibă întotdeauna în vedere mai degrabă caracterul ilegal al subiectului și al opiniei respective decât caracterul ilegal al expresiei, scopul mai degrabă decât modalitatea de prezentare și, în cazul în care are dubii în legătură cu cauza respectivă, achitarea mai degrabă decât condamnarea.

La stabilirea sancțiunilor penale pentru abuzul de libertate a presei conform prezentei legi, în legătură cu o declarație a cărei rectificare a fost solicitată, se va avea în vedere îndeosebi dacă respectiva rectificare a fost adusă la cunoștința publicului într-o manieră corespunzătoare.

Art. 5

Prezenta lege se aplică tuturor materialelor scrise realizate cu ajutorul unei prese de tipar. De asemenea, aceasta se aplică materialelor scrise multiplicat cu matrită, prin fotocopiere sau printr-un alt proces tehnic similar, cu condiția:

1. să existe un certificat valabil care să ateste faptul că nu există niciun impediment legal cu privire la publicarea respectivului material scris sau
2. ca respectivul material scris să fie furnizat alături de o notă care să indice că acesta a fost multiplicat și, în legătură cu acest aspect, să ofere informații clare privind identitatea persoanei care l-a multiplicat, precum și anul și locul multiplicării.

Prevederile prezentei legi care se referă la materialele scrise realizate cu ajutorul unei prese de tipar sau la activitatea de tipărire se aplică în mod similar altor materiale scrise cărora le este aplicabilă prezenta lege în temeiul alineatului 1, ori multiplicării acestora, cu excepția cazului în care se prevede altfel.

Materialele ilustrate sunt considerate materiale scrise și în situațiile în care nu sunt însoțite de text.

Art. 6

Materialele tipărite nu sunt considerate astfel decât dacă sunt publicate. Se consideră că materialele tipărite au fost publicate în momentul predării acestora spre vânzare sau difuzare prin alte mijloace pe teritoriul Regatului. Această prevedere nu se aplică, însă, documentelor tipărite de o autoritate publică la care publicul nu are acces.

Art. 7

Prin publicație periodică se înțelege orice ziar, revistă sau alt astfel de material tipărit care, potrivit propriului program de publicare, este destinat publicării în cel puțin patru numere sau fascicule pe an, care apar la date diferite sub un anumit titlu, precum și ilustrațiile și suplimentele la acestea. De îndată ce s-a emis un certificat care atestă faptul că nu există niciun impediment legal pentru publicarea sa, o publicație este considerată publicație periodică până la momentul anulării sau expirării unui astfel de certificat.

În cazul în care proprietarul unei publicații periodice difuzează sau acționează în sensul difuzării de către alte persoane a conținutului publicației periodice respective ori a unor părți ale acesteia sub forma unui program de radio sau a unei înregistrări tehnice conform Legii fundamentale privind libertatea de expresie, programul sau înregistrarea tehnică în cauză este echivalată, în ce privește aplicarea capitolelor 1 – 14, cu un supliment la publicația periodică respectivă, în măsura în care versiunea difuzată în această formă reproduce conținutul nemodificat al publicației periodice respective și indică modul în care a fost aranjat conținutul. Legea poate prevedea o obligație specială de a înregistra programele respective, de a păstra copii ale înregistrărilor tehnice și de a le pune la dispoziție. Normele privind dreptul de difuzare sunt prevăzute la capitolul 3 al Legii fundamentale privind libertatea de expresie.

Art. 8

Dispozițiile stabilite prin lege se aplică cu privire la drepturile autorului unei opere literare sau artistice ori al unei imagini fotografice cu privire la drepturile conexe drepturilor de autor și cu privire la interzicerea reproducerii operelor literare sau artistice astfel încât să fie încălcate valorile culturale.

Art. 9

Fără a aduce atingere prevederilor prezentei legi, dispozițiile stabilite prin lege reglementează:

1. interdicțiile privind publicitatea comercială, în măsura în care reclama respectivă este utilizată pentru promovarea băuturilor alcoolice sau a produselor din tutun;
2. interdicțiile privind publicitatea comercială utilizată pentru promovarea altor bunuri decât produsele din tutun și serviciile aferente, în cazul în care reclama respectivă conține o marcă folosită pentru un

produs din tutun sau care, potrivit normelor curente privind mărcile, este înregistrată sau dobândită prin folosire în legătură cu un astfel de produs;

3. interdicțiile privind publicitatea comercială, introduse pentru protecția sănătății sau a mediului înconjurător în baza obligațiilor asumate ca urmare a aderării la Comunitățile Europene;
4. interdicțiile privind publicarea, în cadrul activităților profesionale de informare asupra creditelor, a oricăror informații asupra creditelor care încalcă dreptul la viață privată al unei persoane sau includ informații false ori care induc în eroare; răspunderea pentru prejudiciile cauzate de o astfel de publicare; corectarea informațiilor false sau care induc în eroare și
5. răspunderea penală și răspunderea pentru prejudiciile cauzate în legătură cu modul în care au fost obținute informațiile sau informațiile secrete.

Art. 10

Prezenta lege nu se aplică imaginilor pornografice ale persoanelor a căror dezvoltare puberală nu este încheiată sau care nu au împlinit vârsta de 18 ani.

CAPITOLUL 2

Despre caracterul public al documentelor oficiale

Art. 1

Orice cetățean suedez are dreptul de acces liber la documente oficiale în vederea încurajării schimbului liber de opinii și a disponibilității informațiilor complete.

Art. 2

Exercițiul dreptului de acces la documente oficiale poate fi restrâns numai în cazul în care această restrângere se impune pentru:

1. securitatea Regatului sau relațiile sale cu un alt stat ori cu o organizație internațională;
2. politica fiscală, monetară sau valutară centrală a Regatului;
3. activitățile de verificare, control sau alte activități de supraveghere ale unei autorități publice;
4. interesele de prevenire sau urmărire penală a infracțiunilor;
5. interesele economice ale instituțiilor publice;

6. protecția situației personale sau economice a persoanelor sau
7. conservarea speciilor de plante și animale.

Orice restrângere a exercițiului dreptului de acces la documente oficiale trebuie să fie stabilită cu rigurozitate printr-o dispoziție a unei legi speciale sau, după cum este necesar într-un caz special, printr-o altă lege la care face referire legea specială respectivă. În baza autorității conferite de o astfel de dispoziție, Guvernul poate adopta dispoziții mai detaliate de aplicare a acestora prin intermediul unui regulament.

Fără a aduce atingere prevederilor alineatului 2, Parlamentul sau Guvernul poate fi autorizat, în baza unei reglementări prevăzute la alineatul 2, să permită difuzarea unui anumit document, în funcție de împrejurări.

Art. 3

Prin document se înțelege orice material scris ori ilustrat sau orice înregistrare care poate fi citită, ascultată sau înțeleasă numai prin intermediul mijloacelor tehnice. Un document este oficial dacă este deținut de o autoritate publică și dacă se poate considera, în temeiul articolelor 6 sau 7, că acesta a fost primit sau întocmit de o astfel de autoritate.

Se consideră că o înregistrare în temeiul alineatului 1 este deținută de o autoritate publică în cazul în care aceasta se află la dispoziția autorității respective prin utilizarea mijloacelor tehnice pe care autoritatea le folosește pentru comunicare, într-o formă care să poată fi citită, ascultată sau înțeleasă. Se consideră că o compilare a unor informații extrase din materialul înregistrat pentru prelucrarea automată de date este deținută de o autoritate numai dacă autoritatea respectivă o poate pune la dispoziție utilizând mijloace obișnuite de comunicare.

Nu se consideră că o compilare a unor informații extrase din materialul înregistrat pentru prelucrarea automată a datelor este deținută de o autoritate dacă respectiva compilare conține date personale, iar autoritatea respectivă nu este autorizată, conform unei legi sau a unui regulament, să pună la dispoziție o astfel de compilare. Sunt considerate date personale orice informații care pot fi asociate direct sau indirect cu o persoană.

Art. 4

O scrisoare sau un alt mijloc de comunicare, adresat personal unui funcționar din cadrul unei autorități publice, este considerat document oficial dacă se referă la un caz sau un alt aspect care intră în sfera de competență a autorității respective și dacă nu este adresată destinatarului strict în calitate de deținător al unei alte funcții.

Art. 5

În înțelesul prezentului capitol, Parlamentul și orice adunare cu competențe decizionale a unei administrații locale sunt echivalate cu o autoritate publică.

Art. 6

Se consideră că un document a fost primit de o autoritate publică la momentul sosirii acestuia la autoritatea publică respectivă sau la momentul la care este înmânat unui funcționar competent. Se consideră că o înregistrare în temeiul articolului 3, alineatul 1, a fost primită de o autoritate la momentul la care este pusă la dispoziția autorității respective de către o altă parte în modul prevăzut la articolul 3, alineatul 2.

Documentele de participare la o competiție, licitație și alte astfel de documente a căror obligație de transmitere în plic închis a fost comunicată, nu sunt considerate primite înainte de termenul stabilit pentru deschiderea lor.

Măsurile luate strict în cadrul prelucrării tehnice sau a stocării tehnice a unui document pus la dispoziție de o autoritate publică nu semnifică faptul că documentul respectiv a fost primit de autoritatea în cauză.

Art. 7

Se consideră că un document a fost întocmit de o autoritate publică la momentul comunicării acestuia. Un document care nu a fost comunicat este considerat întocmit la momentul la care problema la care se referă a fost soluționată definitiv de autoritatea în cauză sau, dacă documentul nu se referă la o anumită problemă, la momentul la care a fost verificat și aprobat definitiv de autoritatea respectivă sau la care s-a stabilit forma sa finală.

Fără a aduce atingere prevederilor alineatului 1, un document de tipul celor de mai jos este considerat întocmit:

1. în cazul unui jurnal sau al unui registru zilnic ori al unei alte liste permanente, la momentul la care documentul a fost pregătit pentru completarea sau introducerea datelor;
2. în cazul unei hotărâri judecătorești sau al unei alte hotărâri care urmează a fi pronunțată ori transmisă potrivit prevederilor relevante ale legii sau în cazul evidențelor și al altor documente, în măsura în care acestea au legătură cu o astfel de hotărâre, la momentul la care hotărârea în cauză a fost pronunțată sau comunicată sau
3. în cazul altor rapoarte și al unor memorandumuri similare deținute de o autoritate publică, la momentul la care documentul a fost verificat și aprobat definitiv de autoritatea în cauză sau s-a stabilit forma sa finală, însă nu cu privire la rapoartele comisiilor Parlamentului, ale auditorilor autorităților locale, ale comisiilor oficiale de anchetă sau ale autorităților locale, în cazul în care acestea se referă la un aspect dezbătut numai în vederea pregătirii acestuia pentru luarea unei decizii.

Art. 8

În cazul în care un organism, care face parte din sau este asociat cu o autoritate publică sau o altă organizație similară de administrare publică, a transferat un document unui alt organism din cadrul aceleiași organizații sau a elaborat un

document în scopul transferului său în acest mod, documentul nu se consideră primit sau întocmit decât dacă organismele respective acționează în calitate de entități independente una față de cealaltă.

Art. 9

Un memorandum pregătit în cadrul unei autorități publice, însă care nu a fost transmis, nu este considerat document oficial în cadrul autorității respective după termenul la care ar fi trebuit considerat întocmit în temeiul articolului 7, cu excepția cazului în care a fost acceptat pentru arhivare și înregistrare. Prin memorandum se înțelege orice document de sinteză sau alte note sau rapoarte realizate exclusiv în scopul pregătirii sau prezentării orale a unei problematice, însă fără acea parte a sa care include informațiile factice aferente problematicei respective.

Proiectele de decizii sau de comunicări scrise ale unei autorități publice și alte documente similare, care nu au fost transmise, nu se consideră documente oficiale decât dacă au fost acceptate pentru arhivare și înregistrare.

Art. 10

Un document deținut de o autoritate publică exclusiv în scopul prelucrării tehnice sau al stocării tehnice în numele unei alte autorități, nu este considerat document oficial deținut de autoritatea respectivă. Un document deținut de o autoritate publică, exclusiv în scopul recuperării informațiilor pierdute în cadrul sistemului obișnuit de prelucrare automată a datelor al autorității respective (copie de rezervă), nu este considerat document oficial.

Art. 11

Următoarele documente nu sunt considerate documente oficiale:

1. scrisorile, telegramele sau alte astfel de documente transmise unei autorități publice sau întocmite de o autoritate publică numai în scopul expedierii unei comunicări;
2. notificările sau alte documente transmise unei autorități publice ori întocmite de o autoritate publică numai în scopul publicării acestora într-o publicație periodică a autorității respective;
3. materialele tipărite, înregistrările audio sau imaginile ori alte documente care fac parte dintr-o bibliotecă sau sunt păstrate de o persoană fizică în cadrul unei arhive publice numai în scopul păstrării în siguranță a acestora sau în scopul efectuării unor cercetări și a unor studii și scrisorile, materialele scrise sau înregistrările private transferate în alt fel unei autorități publice numai în scopurile de mai sus și
4. înregistrările conținutului documentelor de la punctul 3, în situația în care aceste înregistrări sunt păstrate de o autoritate publică, documentul original nefiind considerat document oficial.

Prevederile alineatului 1, punctul 3, privind documentele care fac parte dintr-o bibliotecă nu se aplică în cazul înregistrărilor păstrate în bazele de date la care are acces o autoritate publică în baza unui acord cu o altă autoritate publică, în cazul în care înregistrarea respectivă este document oficial deținut de acea autoritate.

Art. 12

Un document oficial la care publicul are acces este pus la dispoziție la cerere, imediat sau de îndată ce este posibil, gratuit, la locul unde este păstrat, oricărei persoane care dorește să îl consulte, într-o formă care să permită citirea, ascultarea sau înțelegerea sa. De asemenea, un document poate fi copiat, reprodus sau utilizat pentru transmitere audio. În cazul în care un document nu poate fi pus la dispoziție fără dezvăluirea acelei părți a acestuia care reprezintă informații confidențiale, restul documentului se pune la dispoziția solicitantului sub formă de transcriere sau copie.

O autoritate publică nu este obligată să pună la dispoziție un document la locul de păstrare a acestuia în cazul în care o astfel de acțiune se dovedește a fi dificilă. În mod similar, nu există o astfel de obligație cu privire la o înregistrare în temeiul articolului 3, alineatul 1, în cazul în care solicitantul poate avea acces la înregistrarea respectivă la o autoritate publică din apropierea sa, fără ca aceasta să implice dificultăți semnificative.

Art. 13

O persoană care dorește să consulte un document oficial are, de asemenea, dreptul de a obține o transcriere sau o copie a documentului respectiv sau a părții din acesta ce poate fi divulgată, în schimbul achitării unui taxă fixe. O autoritate publică nu este obligată să divulge informațiile înregistrate în scopul prelucrării automate a datelor într-o altă formă decât cea a unui document tipărit, cu excepția cazului în care această obligație este prevăzută de o lege. O autoritate publică nu este obligată să pună la dispoziție copii ale unor hărți, desene, imagini sau înregistrări în temeiul articolului 3, alineatul 1 în altă formă decât cea prevăzută mai sus în cazul în care o astfel de acțiune se dovedește dificilă și documentul poate fi pus la dispoziție la locul de păstrare a acestuia.

Cererile de transcriere sau copiere a documentelor oficiale trebuie să fie soluționate cu promptitudine.

Art. 14

O cerere de consultare a unui document oficial se înaintează autorității publice care deține documentul respectiv.

Cererea este examinată și aprobată de autoritatea prevăzută la alineatul 1. În cazul în care există motive speciale în acest sens, se poate stabili în cadrul unei dispoziții în temeiul articolului 2, alineatul 2, că, în aplicarea acestei norme, o altă autoritate deține competența de examinare și aprobare a acestei cereri. În

cazul unui document de importanță crucială pentru securitatea Regatului, și un regulament poate prevedea că numai o anumită autoritate are dreptul de a examina și de a aproba cererile privind accesul la documentul respectiv. În situațiile de mai sus, cererea se înaintează imediat autorității competente.

Nicio autoritate publică nu poate cerceta identitatea unei persoane ca urmare a unei cereri de examinare a unui document oficial sau scopul solicitării acesteia decât în măsura în care o astfel de anchetă este necesară pentru ca autoritatea să poată stabili dacă există vreun impediment în legătură cu difuzarea documentului respectiv.

Art. 15

În cazul în care o altă autoritate decât Parlamentul sau Guvernul respinge o cerere de consultare a unui document oficial sau pune la dispoziție un astfel de document cu condiția restrângerii dreptului solicitantului de a divulga conținutul acestuia sau de a dispune în alt fel de acesta, solicitantul poate contesta decizia respectivă. Contestația privind o decizie a unui ministru se înaintează Guvernului, iar cea privind o decizie a unei alte autorități se înaintează unei instanțe judecătorești.

Legea menționată la articolul 2 include prevederi detaliate privind modalitatea de contestare a unei decizii prevăzute la alineatul 1. O astfel de contestație trebuie să fie întotdeauna examinată cu promptitudine.

Se aplică dispoziții speciale cu privire la dreptul de a contesta deciziile emise de autoritățile aflate sub controlul Parlamentului.

Art. 16

Se poate elabora o notă cu privire la obstacolele în difuzarea unui document oficial numai în legătură cu un document care face obiectul prevederii de la articolul 2, alineatul 2. Această notă trebuie să facă trimitere la prevederea relevantă.

Art. 17

Legea poate prevedea că Guvernul sau o adunare cu competențe decizionale a unei administrații locale poate stabili posibilitatea de transferare a documentelor oficiale privind activitățile unei autorități publice, care urmează a fi preluate de un organism privat, în custodia organismului respectiv în cazul în care acesta necesită documentele în cauză în activitatea sa, fără ca acestea să își piardă caracterul oficial. În ceea ce privește documentele transferate în temeiul articolelor 12 – 16, un astfel de organism este echivalat unei autorități publice.

Legea poate, de asemenea, prevedea că Guvernul poate stabili posibilitatea de transferare a documentelor oficiale în custodia Bisericii Suediei sau a oricărei părți din structura sa, fără ca acestea să își piardă astfel caracterul oficial. Această prevedere se aplică documentelor primite sau întocmite până la data de 31 decembrie 1999 de către:

1. autoritățile publice care și-au încetat existența și care au îndeplinit atribuții legate de activitățile Bisericii Suediei sau
2. adunările cu competențe decizionale ale Bisericii Suediei.

Cu privire la documentele transferate în temeiul articolelor 12 – 16, Biserica Suediei și orice parte din structura sa sunt echivalate unei autorități publice.

Art. 18

Normele fundamentale privind păstrarea, distrugerea și alte modalități de a dispune de documentele oficiale sunt stabilite prin lege.

CAPITOLUL 3

Despre dreptul la păstrarea anonimatului

Art. 1

Un autor al unui material tipărit nu este obligat să își menționeze numele sau pseudonimul în cadrul materialului respectiv. Aceeași prevedere se aplică și în cazul unei persoane care a comunicat informații în temeiul capitolului 1, articolul 1, alineatul 3, și în cazul unui redactor al unui alt material tipărit decât o publicație periodică.

Art. 2

Nu este permisă cercetarea identității autorului sau a unei persoane care a comunicat informații în temeiul capitolului 1, articolul 1, alineatul 3, într-o cauză care are ca obiect un delict de presă și nu este permisă cercetarea identității unui redactor al unui material tipărit care nu are caracter periodic. Cu toate acestea, dacă în cazurile referitoare la un material tipărit care nu are caracter periodic, autorul sau redactorul a fost identificat în cadrul publicației prin specificarea numelui sau a pseudonimului său, fiind cunoscut faptul că acesta face referire la o anumită persoană ori dacă persoana a confirmat printr-o declarație scrisă că este autorul sau redactorul materialului respectiv sau a dat din proprie inițiativă o declarație înaintea unei instanțe judecătorești pe parcursul judecării cauzei respective, răspunderea acestuia poate fi examinată pe parcursul procedurilor judiciare.

Fără a aduce atingere prevederilor alineatului 1, răspunderea pentru o infracțiune prevăzută la capitolul 7, articolul 3, poate fi examinată în cadrul aceluiași proceduri judiciare precum cauzele la care se face referire în conținutul acestuia.

Art. 3

O persoană implicată în realizarea sau publicarea unui material tipărit ori a unui material destinat a fi inserat în acesta și o persoană care a fost activă în cadrul unei întreprinderi care se ocupă cu publicarea materialelor tipărite sau în cadrul unei agenții de știri ori al unei agenții care oferă alte materiale publicațiilor periodice nu pot divulga informațiile de care au luat cunoștință în acest sens referitoare la identitatea unui autor, a unei persoane care a comunicat informații prevăzute la capitolul 1, articolul 1, alineatul 3, sau a unui redactor al

unui material tipărit care nu are caracter periodic. Obligația de confidențialitate prevăzută la alineatul 1 nu se aplică:

1. dacă persoana în favoarea căreia operează obligația de confidențialitate și-a dat acordul cu privire la divulgarea propriei identități;
2. dacă problema referitoare la identitate poate fi invocată în temeiul articolului 2, alineatul 1;
3. dacă aspectul respectiv privește o infracțiune prevăzută la capitolul 7, articolul 3, alineatul 1, punctul 1;
4. în cazurile în care aspectul respectiv privește o infracțiune prevăzută la capitolul 7, articolul 2 sau articolul 3, alineatul 1, punctele 2 sau 3, dacă o instanță consideră că este necesară furnizarea informațiilor pe durata procedurilor judiciare pentru a stabili dacă inculpatul sau persoana suspectată din motive rezonabile de săvârșirea infracțiunii respective a comunicat informații sau a contribuit la un element sau
5. dacă, în orice alt caz, o instanță consideră că este extrem de important, cu privire la un interes public sau privat, ca informațiile referitoare la identitate să fie furnizate în cadrul examinării martorilor sau a unei părți aflate sub jurământ în cadrul unor proceduri judiciare.

În cadrul examinării de la alineatul 2, punctele 4 sau 5, instanța se va asigura cu meticulozitate că nu sunt adresate întrebări care ar putea să încalce o obligație de confidențialitate dincolo de ceea ce este permis în fiecare caz specific.

Art. 4

Nicio autoritate publică sau un alt organism public nu poate cerceta identitatea autorului materialului inserat sau destinat a fi inserat într-un material tipărit, a unei persoane care a publicat sau intenționează să publice materiale în cadrul unui astfel de material ori a persoanei care a comunicat informații prevăzute la capitolul 1, articolul 1, alineatul 3, cu excepția cazului în care acest lucru este necesar în vederea urmăririi penale sau a inițierii unei alte acțiuni împotriva sa și nu contravine dispozițiilor prezentei legi. În cazurile în care se pot efectua astfel de anchete, obligația de confidențialitate prevăzută la articolul 3 trebuie să fie respectată. O autoritate publică sau un alt organism public nu poate lua măsuri împotriva unei persoane ca urmare a faptului că, în cadrul unui material tipărit, aceasta a făcut uz de libertatea presei sau a contribuit la aceasta.

Art. 5

O persoană care, din neglijență sau cu intenție, inserează într-un material tipărit numele sau pseudonimul autorului ori, într-unul dintre cazurile prevăzute la articolul 1, al redactorului sau al sursei, împotriva dorinței acestuia, sau încalcă o obligație de confidențialitate prevăzută la articolul 3 va fi condamnată la plata unei amenzi sau la pedeapsa cu închisoarea de până la un an. Aceeași pedeapsă se aplică în cazul unei persoane care, din neglijență sau cu intenție, publică în cadrul unui material tipărit numele sau pseudonimul unei alte persoane

decât adevăratul autor, redactor sau adevărata sursă drept numele ori pseudonimul autorului, al redactorului sau al sursei.

Anchetele efectuate cu încălcarea articolului 4, alineatul 1, prima teză, sunt sancționate cu amendă sau cu închisoarea de până la un an, în cazul în care sunt efectuate cu intenție. Acțiunea intenționată cu încălcarea articolului 4, alineatul 2, este sancționată cu amendă sau cu închisoarea de până la un an, cu condiția ca respectiva măsură să reprezinte o concediere fără preaviz, o notificare de încetare, impunerea unei sancțiuni disciplinare sau a unei măsuri similare.

Pot fi inițiate proceduri judiciare ca urmare a săvârșirii unei infracțiuni prevăzute la alineatul 1 numai cu condiția ca partea vătămată să fi raportat infracțiunea respectivă în vederea începerii urmăririi penale.

Art. 6

În înțelesul prezentului capitol, o persoană considerată a fi inițiatorul unui material inserat sau destinat a fi inserat într-un material tipărit este echivalată unui autor.

CAPITOLUL 4

Despre realizarea materialelor tipărite

Art. 1

Orice cetățean suedez și orice persoană juridică suedeză au dreptul de a realiza materiale tipărite prin intermediul unei prese de tipar, individual sau cu sprijinul altor persoane.

Art. 2

Orice material scris produs în Regat prin utilizarea unei prese de tipar sau multiplicat pe acest teritoriu cu ajutorul unei matrițe, prin fotocopiere sau alt proces tehnic similar, în legătură cu care există un certificat valabil, care atestă faptul că nu există niciun impediment legal pentru publicarea sa, trebuie să specifice în mod clar identitatea persoanei care a tipărit sau a multiplicat în alt fel materialul respectiv, împreună cu anul și locul multiplicării, în cazul în care respectivul material este destinat publicării în Regat și nu poate fi clasificat drept lucrare accesorie unui original sau reproducere ilustrată.

Capitolul 1, articolul 5, alineatul 1, stabilește dispoziții privind publicarea informațiilor prevăzute la alineatul 1 prin intermediul unor materiale scrise multiplicare cu matriță, prin fotocopiere sau printr-un alt proces tehnic similar, în legătură cu care nu există un certificat valabil.

Art. 3

În înțelesul prezentei legi, lucrare accesorie unui original sau reproducere ilustrată înseamnă cărți poștale și albume de imagini, cărți de vizită și notificări,

etichete, formulare, materiale publicitare, ambalaje tipărite, alte materiale tipărite comerciale și orice alte astfel de materiale tipărite, cu condiția ca întotdeauna să se poată presupune a fi exclusă existența unui abuz de libertate a presei din cauza textului sau în alt fel.

Art. 4

Legislația prevede obligația de a păstra, pentru control, copii ale materialelor tipărite și de a furniza copii ale materialelor tipărite bibliotecilor sau arhivelor.

Art. 5

O persoană care realizează materiale scrise și încalcă astfel prevederile articolului 2, alineatul 1, va fi condamnată la plata unei amenzi sau la pedeapsa cu închisoarea de până la un an.

CAPITOLUL 5

Despre publicarea periodicelor

Art. 1

Proprietarul unei publicații periodice este un cetățean suedez sau o persoană juridică suedeză. Legea poate prevedea posibilitatea ca un cetățean străin sau o persoană juridică străină să fie proprietarul unei astfel de publicații.

Art. 2

O publicație periodică are un redactor responsabil.

Redactorul responsabil este cetățean suedez. Legea poate prevedea, de asemenea, posibilitatea ca un cetățean străin să dețină funcția de redactor responsabil.

Redactorul responsabil are domiciliul în Regat. O persoană minoră, o persoană care se află în faliment și nu a fost încă descărcată de gestiune sau cu privire la care a fost numit un administrator potrivit prevederilor speciale ale legii nu poate fi redactor responsabil.

Art. 3

Redactorul responsabil al unei publicații periodice poate fi numit de proprietarul acesteia.

Atribuțiile redactorului responsabil includ competența de supraveghere a publicării publicației periodice și de stabilire a conținutului acesteia, astfel încât nimic să nu poată fi tipărit împotriva voinței sale. Orice restrângere a acestor competențe este nulă.

Art. 4

De îndată ce este numit un redactor responsabil, proprietarul publicației are obligația de a comunica numirea acestuia autorității publice stabilite prin lege.

Informațiile furnizate includ numele și domiciliul redactorului responsabil. Acestea vor fi însoțite de dovada că redactorul responsabil deține calificările necesare și de o declarație din partea redactorului responsabil cu privire la acceptarea numirii.

Art. 5

O publicație periodică nu poate fi publicată înainte de emiterea unui certificat care să ateste faptul că nu există niciun impediment cu privire la publicarea sa conform prezentei legi. Acest certificat este emis, la cererea proprietarului publicației, de autoritatea menționată la articolul 4. Cererea trebuie să specifice titlul, locul de publicare și programul de publicare al publicației periodice.

Nu se poate emite un certificat care să ateste faptul că nu există niciun impediment legal pentru publicare decât după comunicarea numelui redactorului responsabil potrivit celor prevăzute la articolul 4.

Solicitarea unui certificat care să ateste faptul că nu există niciun impediment legal pentru publicare poate fi respinsă dacă titlul publicației periodice se aseamănă atât de mult cu titlul unei publicații periodice pentru care a fost deja emis un astfel de certificat încât acestea ar putea fi confundate cu ușurință.

Un certificat care atestă faptul că nu există niciun impediment legal pentru publicare este valabil zece ani de la data emiterii. Ulterior, certificatul expiră. Decizia prin care se stabilește că un certificat este considerat expirat după o perioadă de zece ani este luată de autoritatea menționată la articolul 4.

Certificatul poate fi reînnoit pentru câte o perioadă de zece ani, cu intrare în vigoare de la expirarea perioadei anterioare de zece ani, în baza cererii proprietarului publicației respective. O cerere de reînnoire poate fi înaintată cu cel mult un an înainte și nu mai târziu de data expirării. În cazul unei cereri de reînnoire a unui certificat se aplică aceleași norme precum cele aplicate în cazul cererii inițiale.

În cazul în care o cerere de reînnoire a fost primită în timp util, certificatul va continua să fie valabil, fără a se ține seama de prevederile alineatelor 4 și 5, până la momentul la care decizia emisă în urma cererii produce efecte juridice.

Art. 6

Un certificat care atestă faptul că nu există niciun impediment legal pentru publicare poate fi anulat:

1. în cazul în care proprietarul unei publicații periodice a comunicat încetarea existenței acesteia;
2. în cazul în care drepturile de proprietate asupra publicației periodice respective au fost transferate unei persoane care nu îndeplinește condițiile necesare pentru obținere acestuia;
3. în lipsa unui redactor responsabil sau în situația în care redactorul responsabil nu deține calificările necesare și nu este numit imediat un redactor responsabil calificat;

4. în cazul în care publicația periodică nu a apărut în termen de șase luni de la data emiterii certificatului care atestă faptul că nu există niciun impediment legal pentru publicare;
5. în cazul în care cel puțin patru numere sau fascicule ale publicației periodice specificate în certificat nu au apărut la date diferite în oricare dintre ultimii doi ani calendaristici;
6. în cazul în care, în termen de șase luni de la apariția primului număr, se dovedește că nu ar fi trebuit emis un certificat potrivit prevederilor articolului 5, alineatul 3, sau
7. în cazul în care aspectul tipografic al titlului publicației periodice se aseamănă atât de mult cu cel al unei alte publicații periodice pentru care a fost deja emis un astfel de certificat, încât acestea ar putea fi confundate cu ușurință și problema în cauză nu este remediată imediat.

Decizia de anulare a unui certificat este luată de autoritatea menționată la articolul 4. Proprietarul publicației și redactorul responsabil își pot exprima punctul de vedere, dacă este posibil, cu privire la aspectele prevăzute la alineatul 1, punctele 2 – 7.

Art. 7

În cazul în care a fost anulat un certificat care atestă faptul că nu există niciun impediment legal pentru publicare ca urmare a apariției unei împrejurări prevăzute la articolul 6, alineatul 1, punctele 2, 3, 5 sau 7, sau în cazul în care s-a declarat expirarea certificatului, nu se poate emite un certificat cu privire la o altă publicație periodică al cărei titlu se aseamănă atât de mult cu cel al publicației periodice originale, încât acestea ar putea fi confundate cu ușurință, fără consimțământul proprietarului publicației respective decât după încheierea unei perioade de doi ani de la data anulării sau expirării certificatului.

Art. 8

În cazul în care un redactor responsabil nu mai deține calificările necesare sau nu mai exercită funcția de redactor responsabil, proprietarul publicației asigură numirea imediată a unui nou redactor responsabil și comunică această numire autorității menționate la articolul 4. Prevederile articolului 4 se aplică unei astfel de comunicări care va fi însoțită, dacă este posibil, de dovada că redactorul responsabil anterior a fost informat cu privire la comunicarea unui nou nume.

În cazul în care se modifică locul de publicare sau programul de publicare, proprietarul publicației trebuie să informeze în acest sens autoritatea menționată la articolul 4.

Art. 9

Redactorul responsabil al unei publicații periodice poate avea unul sau mai mulți adjuncți. Acești adjuncți sunt numiți de redactorul responsabil. Autoritatea menționată la articolul 4 este informată în mod corespunzător cu privire

la numirea unui adjunct. Înștiințarea este însoțită de dovada că adjunctul deține calificările necesare pentru funcția de redactor responsabil, de o declarație a adjunctului cu privire la acceptarea numirii și de o declarație a proprietarului publicației cu privire la aprobarea de către acesta a adjunctului.

Prevederile articolului 2, alineatele 2 și 3, se aplică în mod similar adjunctilor. În cazul în care funcția de redactor responsabil încetează, va înceta, la rândul ei, și funcția de adjunct al acestuia.

Art. 10

De îndată ce a fost comunicată numirea unui adjunct, redactorul responsabil poate autoriza adjunctul respectiv sau, în cazul în care există doi sau mai mulți adjuncti, pe oricare dintre aceștia să exercite în numele său competențele deținute de redactorul responsabil în temeiul articolului 3.

Dacă se poate anticipa că un redactor responsabil nu își va putea exercita competențele deținute în această calitate pe o durată continuă de cel puțin o lună din motive de sănătate sau din orice altă cauză temporară, acesta va delega imediat aceste competențe unui adjunct. În cazul în care nu este numit niciun adjunct sau dacă funcția unei persoane sau a unor persoane desemnate în calitate de adjunct sau adjuncti se apropie de final, redactorul responsabil are obligația de a asigura cât mai curând posibil numirea unui adjunct și să comunice această numire potrivit dispozițiilor articolului 9.

Art. 11

Numele redactorului responsabil trebuie să fie menționat în cadrul fiecărui număr sau fascicul separat al unei publicații periodice. În cazul în care competențele redactorului responsabil au fost delegate unui adjunct, fiecare număr sau fascicul al publicației periodice respective trebuie să menționeze faptul că adjunctul îl înlocuiește pe redactorul responsabil; dacă se specifică acest lucru, nu mai este necesară menționarea numelui redactorului responsabil.

Art. 12

Dacă:

- proprietarul unui periodic îl publică fără a deține un certificat care atestă faptul că nu există niciun impediment legal pentru publicare sau fără a deține calificările necesare;
- sau în cazul în care proprietarul unei publicații nu asigură numirea unui redactor responsabil sau nu comunică această numire potrivit dispozițiilor articolului 8;
- sau în cazul în care, potrivit dispozițiilor articolului 10, alineatul 2, un redactor responsabil nu își delegă competențele unui adjunct;
- sau în cazul în care o persoană publică un periodic a cărui publicare este declarată interzisă conform prezentei legi sau care reprezintă, în mod evident, o continuare a acestui periodic;

- sau în cazul în care o persoană permite publicarea numelui său în cadrul unui periodic în calitate de redactor responsabil ori de redactor responsabil adjunct fără a deține calificările necesare.

pedeapsa aplicată este amenda. În cazul în care conținutul publicației periodice a fost declarat ca fiind de natură penală sau în cazul în care circumstanțele sunt în mod excepțional agravante, pedeapsa aplicată este închisoarea până la un an.

Art. 13

Pedepsele prevăzute la articolul 12 se aplică, de asemenea, unei persoane care comunică deliberat informații false în cadrul unei cereri sau al unei înștiințări ori în cadrul unei declarații anexate la o astfel de cerere sau înștiințare, în temeiul prezentului capitol.

Art. 14

În cazul în care proprietarul unei publicații periodice nu raportează un loc nou de publicare sau un program nou de publicare în temeiul articolului 8, pedeapsa aplicată este amenda (pecuniară).

În cazul în care un redactor responsabil încalcă prevederile articolului 11, pedeapsa aplicată este amenda (pecuniară). Această prevedere se aplică în mod similar unui adjunct care îndeplinește funcția de redactor responsabil.

CAPITOLUL 6

Despre distribuirea materialelor tipărite

Art. 1

Orice cetățean suedez și orice persoană juridică suedeză au dreptul de a vinde, de a expedia sau de a distribui în alt fel materiale tipărite, individual sau cu sprijinul altor persoane.

Art. 2

Fără a aduce atingere dispozițiilor prezentei legi, se aplică prevederile stabilite prin lege în cazurile în care o persoană:

1. prezintă o imagine pornografică într-un spațiu public prin afișarea acesteia sau prin acțiuni similare într-un mod care poate fi ofensator pentru publicul general ori trimite o astfel de imagine prin poștă sau alte mijloace unei alte persoane care nu a comandat-o în prealabil sau
2. distribuie în rândul copiilor și al tinerilor materiale tipărite care, ținând seama de conținutul lor, pot avea un efect abrutizant sau pot pune în mod semnificativ în pericol principiile morale ale tinerilor.

Norme mai detaliate privind distribuirea hărților Suediei sau a unor părți ale acestora care conțin informații semnificative pentru apărarea Regatului, precum și privind distribuirea planurilor sau a imaginilor cu caracter similar sunt stabilite prin lege.

Art. 3

În cazul în care un material scris prevăzut la capitolul 4, articolul 2, alineatul 1, nu conține informațiile prevăzute de acesta sau dacă aceste informații ori informațiile prevăzute la capitolul 1, articolul 5, alineatul 1, punctul 2, din cadrul materialului scris la care se face referire în acesta sunt incorecte și acest fapt este cunoscut de către persoana care distribuie materialul tipărit, pedeapsa aplicată este amenda (pecuniară).

Pedeapsa pentru distribuirea materialelor tipărite care, conform celor cunoscute de persoana care distribuie materialul respectiv, au fost confiscate sau puse sub sechestru ori au fost publicate cu încălcarea unei interdicții prevăzute de prezenta lege sau care reprezintă în mod evident o continuare a unui material tipărit a cărui publicare a fost astfel interzisă, este amenda sau închisoarea până la un an.

Art. 4

Expedierea materialelor tipărite prin poștă sau prin intermediul unui alt furnizor obișnuit de servicii de expediere nu poate face obiectul unor restricții sau condiții speciale ca urmare a conținutului acestora. Această prevedere nu se aplică însă expedierii materialelor tipărite care constituie o încălcare a prevederilor articolului 3.

Un furnizor obișnuit de servicii de expediere care a acceptat materialele respective în scopul expedierii lor nu este considerat a fi persoana care distribuie materialele respective.

CAPITOLUL 7

Despre delictele de presă

Art. 1

În înțelesul prezentei legi, delictele de presă înseamnă infracțiunile prevăzute la articolele 4 și 5.

Art. 2

Nicio afirmație din cadrul unei reclame sau al unei alte comunicări similare nu este considerată un delict de presă dacă nu este evident din conținutul comunicării respective că poate fi angajată răspunderea pentru un astfel de delict. În

cazul în care comunicarea respectivă poate fi pedepsită prin lege, ținând, de asemenea, cont de împrejurările care nu rezultă în mod evident din conținutul său, se aplică prevederile relevante ale legii. Cele de mai sus se aplică în mod similar unei comunicări transmise cifrat sau prin intermediul altor mijloace secrete care nu sunt cunoscute de publicul general.

Art. 3

În cazul în care o persoană comunică informațiile prevăzute la capitolul 1, articolul 1, alineatul 3, sau în cazul în care, fără a răspunde potrivit prevederilor Capitolului 8, aceasta contribuie la materialul destinat inserării în materialul tipărit în calitate de autor sau alt inițiator ori în calitate de redactor, făcându-se vinovată de:

1. înaltă trădare, spionaj, spionaj grav, trafic neautorizat grav de informații secrete, insurecție, trădare a țării sau orice tentativă, pregătiri sau conspirație în vederea săvârșirii unei astfel de infracțiuni;
2. divulgarea ilegală a unui document oficial la care publicul nu are acces sau divulgarea respectivului document cu încălcarea unei restricții impuse de o autoritate publică la momentul divulgării sale, în cazul în care fapta este săvârșită cu intenție sau
3. încălcarea deliberată a unei obligații de confidențialitate în cazurile specificate printr-o lege specială

se aplică prevederile legii privind răspunderea pentru respectiva infracțiune.

În cazul în care o persoană obține informații sau informații secrete într-unul din scopurile menționate la capitolul 1, articolul 1, alineatul 4, făcându-se astfel vinovată de săvârșirea unei infracțiuni în temeiul alineatului 1, punctul 1 al acestui articol, se aplică prevederile legii privind răspunderea pentru respectiva infracțiune.

Prevederile capitolului 2, articolul 22, alineatul 1 din Actul de guvernare se aplică, de asemenea, propunerilor de prevederi în temeiul alineatului 1, punctul 3.

Art. 4

Ținând seama de scopul libertății presei pentru toate persoanele în temeiul capitolului 1, următoarele fapte se consideră delikte de presă în cazul în care sunt săvârșite prin intermediul unor materiale tipărite și în cazul în care legea prevede pedeapsă pentru acestea:

1. înalta trădare, săvârșită cu intenția de a supune Regatul sau oricare parte a acestuia unei puteri străine sau de a face Regatul dependent de o astfel de putere prin forță sau un alt mijloc ilegal ori cu ajutor străin, sau de a separa o parte a Regatului prin astfel de mijloace sau, cu asistență străină, de a induce ori de a împiedica acte sau decizii ale șefului statului, ale Guvernului, ale Parlamentului, ale Curții Supreme sau ale Curții Supreme Administrative în măsura în care un astfel de act implică un risc de realizare a intenției; orice tentativă, pregătiri sau conspirație în vederea săvârșirii unui act de înaltă trădare;

2. instigarea la război, în măsura în care pericolul de implicare a Regatului într-un război sau alte ostilități este provocat cu asistență străină;
3. faptele de spionaj prin intermediul cărora, în vederea sprijinirii unei puteri străine, o persoană transmite sau divulgă, fără autoritatea corespunzătoare, informații privind echipamentele de apărare, armamentul, facilitățile de depozitare, importul, exportul, modul de fabricare, negocierile, deciziile sau alte împrejurări, a căror divulgare unei puteri străine ar putea aduce prejudicii întregului sistem de apărare sau în alt fel securității Regatului, indiferent dacă aceste informații sunt corecte; orice tentativă, pregătiri sau conspirație în vederea comiterii unui act de spionaj;
4. traficul neautorizat de informații secrete, prin intermediul căruia o persoană, fără autoritatea corespunzătoare, însă fără intenția de a sprijini o putere străină, transmite sau divulgă informații privind orice împrejurare cu caracter secret, a cărei divulgare unei puteri străine ar putea aduce prejudicii apărării Regatului sau aprovizionării cu bunuri la nivel național în eventualitatea unui război sau în condiții excepționale rezultând în urma unui război ori în alt fel securității Regatului, indiferent dacă aceste informații sunt corecte; orice tentativă sau pregătiri în vederea săvârșirii traficului neautorizat de informații secrete; conspirația în vederea săvârșirii unei infracțiuni, în cazul în care infracțiunea respectivă este gravă, ținându-se seama, în special, de posibilitatea ca fapta să fi implicat sprijinul unei puteri străine sau să fi fost în mod excepțional periculoasă având în vedere o stare de război existentă ori să fi vizat împrejurări de maximă importanță sau în cazul în care infractorul a dezvăluit informațiile încredințate acestuia în baza unui raport de muncă în sectorul public sau privat;
5. neglijența manifestată cu privire la informațiile secrete prin care, ca urmare a neglijenței grave, o persoană săvârșește o faptă prevăzută la punctul 4;
6. insurecția săvârșită cu intenția de a înlătura forma de guvernământ prin intervenție armată sau prin alte mijloace care implică forța ori de a induce sau împiedica prin astfel de mijloace actele sau deciziile șefului statului, ale Guvernului, ale Parlamentului, ale Curții Supreme sau ale Curții Supreme Administrative în măsura în care un astfel de act implică un risc de realizare a intenției; orice tentativă, pregătiri sau conspirație în vederea săvârșirii unei astfel de insurecții;
7. trădarea țării, în măsura în care o persoană, prin această faptă, în situația în care Regatul se află în război sau se aplică în alt fel prevederile legale în legătură cu aceste infracțiuni, induce în eroare sau trădează persoanele implicate în apărarea Regatului ori le determină să organizeze o revoltă, să renunțe la loialitatea acestora sau le demoralizează

- ori comite un act de trădare în legătură cu o proprietate semnificativă pentru întregul sistem de apărare sau comite orice alt act de trădare similar care poate aduce prejudicii întregului sistem de apărare ori care implică sprijinul din partea dușmanului; orice tentativă, pregătiri sau conspirație în vederea săvârșirii unui astfel de act de trădare a țării;
8. neglijența care aduce prejudicii intereselor Regatului, prin care, ca urmare a neglijenței grave, o persoană săvârșește o faptă prevăzută la punctul 7;
 9. răspândirea zvonurilor care pun în pericol securitatea Regatului, prin care, în situația în care Regatul se află în război sau se aplică în alt fel prevederile legale în legătură cu aceste infracțiuni, o persoană răspândește zvonuri false sau alte afirmații false care pot pune în pericol securitatea Regatului ori comunică sau promovează comunicarea unor astfel de zvonuri sau afirmații unei puteri străine ori răspândește în rândul membrilor forțelor armate zvonuri false sau alte afirmații false care pot provoca lipsa de loialitate sau demoralizarea acestora;
 10. incitarea prin care o persoană îndeamnă sau încurajează în alt fel săvârșirea unor acte criminale, neglijarea obligațiilor civile, nesupunerea față de o autoritate publică sau neglijarea îndatoririlor ce îi revin unui membru activ al forțelor armate;
 11. acțiuni de instigare împotriva unui grup din cadrul populației, prin care o persoană amenință sau își exprimă opinia negativă față de un grup din cadrul populației ori un alt astfel de grup cu trimitere la rasă, culoare, origine națională sau etnică, credință religioasă sau orientare sexuală;
 12. infracțiuni contra libertății civile, prin care o persoană proferează amenințări ilegale cu intenția de a influența formarea opiniei publice sau de a încălca libertatea de acțiune din cadrul unei organizații politice ori al unei asociații profesionale sau industriale, punând, astfel, în pericol libertatea de expresie, libertatea de întrunire sau libertatea de asociere; orice tentativă de a săvârși o astfel de infracțiune contra libertății civile;
 13. reprezentarea ilegală a violenței, prin care o persoană ilustrează violența sau coerciția sexuală în imagini cu intenția de răspândire acestora, cu excepția cazului în care aceasta poate fi justificată ținând seama de împrejurări;
 14. calomnia, prin care o persoană afirmă că o altă persoană este un infractor sau condamnă modul de viață al acestuia ori comunică în alt fel informații ce pot expune o altă persoană oprobriului celorlalți și, în cazul în care persoana calomniată a decedat, fapta aduce prejudicii moștenitorilor acesteia sau poate fi considerată ca aducând atingere în alt fel memoriei decedatului, exceptând, însă, cazurile în care comunicarea acestor informații poate fi justificată, ținându-se seama de împrejurări, și se aduc dovezi în sprijinul corectitudinii informațiilor sau în sprijinul caracterului rezonabil al motivelor pentru care au fost făcute astfel de afirmații;

15. limbaj sau comportament ofensator, prin care o persoană jignește o altă persoană prin intermediul unor insulte sau afirmații ofensatoare ori prin comportament ofensator față de aceasta;
16. amenințări ilegale, prin care o persoană amenință o altă persoană cu săvârșirea unei fapte criminale într-un mod care poate determina persoana amenințată să se teamă pentru siguranța persoanei sau a proprietății sale ori a altor persoane;
17. amenințări la adresa unui funcționar public, prin care o persoană, amenințând cu violența, atacă o altă persoană aflată în exercițiul autorității sale publice sau care desfășoară orice altă activitate căreia i se acordă aceeași protecție precum cea asociată cu exercițiul autorității publice ori care participă în cadrul unei activități căreia i se acordă o astfel de protecție, în scopul obligării sau împiedicării celeilalte persoane să întreprindă o serie de acțiuni ori ca represalii în urma unei astfel de acțiuni sau prin care o persoană atacă o altă persoană care a fost anterior implicată într-o astfel de activitate ori care participă în cadrul acelei activități, ca urmare a actelor sau a omisiunilor acesteia în acest context; orice tentativă sau pregătiri în vederea amenințării în acest fel a unui funcționar public, cu excepția cazului în care, dacă ar avea loc, infracțiunea ar fi considerată minoră sau
18. denaturarea cursului justiției, prin care o persoană, amenințând cu violența, atacă o altă persoană ca urmare a faptului că aceasta a depus o plângere, a formulat o acțiune în instanță, a depus mărturie sau a dat declarații în alt fel înaintea unei instanțe judecătorești sau înaintea unei alte autorități publice ori în vederea determinării acesteia să nu întreprindă astfel de acțiuni sau prin care o persoană atacă o altă persoană amenințând să întreprindă acțiuni care ar provoca suferința, rănirea acesteia sau o serie de neplăceri ca urmare a faptului că aceasta a depus mărturie sau a dat declarații în alt fel înaintea unei autorități publice sau în vederea împiedicării acesteia să dea o astfel de declarație.

Art. 5

Delictele de presă includ, de asemenea, orice faptă săvârșită prin intermediul unui material tipărit și care este pedepsită prin lege, prin care o persoană:

1. publică în mod deliberat un document oficial la care publicul nu are acces, în cazul în care aceasta a obținut accesul la documentul respectiv aflându-se în serviciu public, pe parcursul îndeplinirii unor îndatoriri oficiale sau în orice alte împrejurări comparabile;

2. publică informații și, prin aceasta, încalcă în mod deliberat o obligație de confidențialitate conform legii speciale menționate la articolul 3, alineatul 1, punctul 3;
3. publică informații, în situația în care Regatul se află în război sau este expus riscului iminent de implicare într-un război, cu privire la fapte a căror divulgare constituie o infracțiune contra siguranței Regatului, alta decât o infracțiune prevăzută la articolul 4.

Art. 6

Prevederile legale privind sancțiunile penale aplicate infracțiunilor prevăzute la articolele 4 și 5 se aplică, de asemenea, într-un caz în care infracțiunea respectivă este considerată un delict de presă.

Prevederile privind acțiunile civile ca urmare a săvârșirii unor delictе de presă sunt stabilite la capitolul 11. În cazul în care un inculpat este condamnat pentru săvârșirea unei infracțiuni prevăzute la articolul 4, punctele 14 sau 15, iar materialul tipărit este o publicație periodică, poate fi emis un ordin, la cerere, în vederea menționării verdictului în publicația respectivă.

Art. 7

Materialele tipărite care aduc atingere libertății presei pot fi confiscate.

Confiscarea materialelor tipărite înseamnă distrugerea tuturor copiilor destinate distribuirii și adoptarea acestor măsuri cu privire la formele, pietrele litografice, plăcile de stereotipie, plăcile sau alte astfel de materiale adaptate exclusiv pentru tipărirea materialului respectiv, pentru a face imposibilă utilizarea necorespunzătoare a acestora.

Art. 8

Alături de confiscarea unei publicații periodice, poate fi interzisă publicarea acesteia în cazul săvârșirii unei infracțiuni menționate la articolul 4, punctele 1 – 3, punctul 4, în măsura în care se consideră că această infracțiune este gravă, și punctele 6 și 7, pentru o anumită perioadă stabilită de instanțele judecătorești, care nu va depăși însă șase luni de la data la care hotărârea instanței judecătorești în cauza privind libertatea presei produce efecte juridice. O astfel de interdicție poate fi însă stabilită numai atunci când țara se află în război.

Prevederile legale generale care se aplică cu privire la confiscarea bunurilor ca urmare a săvârșirii unei infracțiuni se aplică și confiscării unei publicații periodice distribuite cu încălcarea unei interdicții de publicare sau care constituie în mod evident o continuare a unei publicații periodice care face obiectul unei astfel de interdicții.

CAPITOLUL 8

Norme privind răspunderea

Despre răspunderea privind publicațiile periodice

Art. 1

Răspunderea penală pentru un delict de presă săvârșit prin intermediul unei publicații periodice îi revine persoanei notificate drept redactorul responsabil al acesteia la momentul publicării acesteia.

În cazul în care numirea unui adjunct în calitate de redactor responsabil a fost notificată și acesta exercită funcția de redactor responsabil, răspunderea îi revine adjunctului.

Art. 2

În cazul în care nu a existat un certificat care să ateste faptul că nu există niciun impediment pentru publicare la momentul la care a fost publicat periodicul respectiv sau în cazul în care redactorul responsabil, căruia îi revine răspunderea în temeiul articolului 1, alineatul 1, nu mai deține calificările necesare ori funcția sa de redactor responsabil a încetat în alt mod, răspunderea îi revine proprietarului periodicului.

Proprietarul periodicului răspunde și în cazul în care redactorul responsabil a fost numit pentru păstrarea aparențelor sau nu deține, în mod evident, competențele prevăzute la Capitolul 5, articolul 3, la momentul publicării acesteia.

În cazul în care un adjunct care exercită funcția de redactor responsabil nu mai deține calificările necesare la momentul publicării periodicului sau funcția sa a încetat în alt mod ori dacă se aplică una dintre împrejurările prevăzute la alineatul 2 cu privire la un adjunct, răspunderea îi revine redactorului responsabil.

Art. 3

În cazul în care este imposibil de stabilit identitatea proprietarului periodicului la momentul publicării acesteia, tipografia răspunde în locul proprietarului.

Art. 4

În cazul în care o persoană distribuie o publicație periodică în care nu se specifică numele tipografiei sau în cazul în care aceste informații sunt cunoscute de persoana care distribuie publicația respectivă ca fiind incorecte, iar identitatea tipografiei nu poate fi stabilită, persoana care distribuie publicația respectivă răspunde în locul tipografiei.

*Despre răspunderea pentru materialele tipărite care nu au caracter periodic***Art. 5**

Răspunderea penală pentru un delict de presă săvârșit prin intermediul unui material tipărit care nu are caracter periodic îi revine autorului, în cazul în care acesta a fost identificat ca autor al materialului tipărit respectiv în modul prevăzut la capitolul 3, articolul 2. Autorul nu răspunde, în cazul în care materialul respectiv a fost publicat fără acordul său ori în cazul în care numele sau pseudonimul său a fost menționat împotriva voinței sale.

Art. 6

În cazul în care un autor nu răspunde în temeiul articolului 5 pentru un material care include sau urmează să includă contribuții din partea mai multor autori și în cazul în care un anumit redactor a fost identificat în modul prevăzut la capitolul 3, articolul 2, răspunderea îi revine redactorului.

În cazul altor materiale tipărite decât cele prevăzute la alineatul 1, redactorul răspunde numai dacă autorul decedase la momentul publicării materialului.

Redactorul nu răspunde în cazul în care numele sau pseudonimul său a fost menționat pe materialul respectiv împotriva voinței sale.

Redactorul unui material tipărit care nu are caracter periodic înseamnă persoana care, fără a fi autorul acestuia, predă materialul respectiv spre tipărire și publicare.

Art. 7

În cazul în care nici autorul și nici redactorul nu sunt răspunzători în temeiul articolelor 5 sau 6 ori în cazul în care, la momentul publicării materialului respectiv, aceștia erau decedați, răspunderea îi revine editorului.

Editorul unui material tipărit care nu are caracter periodic înseamnă persoana care se ocupă de tipărirea și publicarea scrierilor unei alte persoane.

Art. 8

În cazul în care nu există un editor sau în cazul în care nu poate fi stabilită identitatea unui editor, tipografia răspunde în locul editorului.

Art. 9

Prevederile articolului 4 se aplică în mod similar în legătură cu răspunderea unei persoane care distribuie un material tipărit care nu are caracter periodic.

*Dispoziții aplicabile tuturor materialelor tipărite***Art. 10**

În cazul în care persoana care ar fi fost răspunzătoare în temeiul articolelor 2, 5, 6 sau 7 la momentul publicării materialului tipărit nu are un domiciliu cunoscut pe teritoriul Regatului sau în cazul în care nu poate fi stabilit domiciliul

curent al acesteia pe teritoriul Regatului, răspunderea îi va reveni următoarei persoane răspunzătoare după aceasta, însă nu redactorului unui material tipărit care nu are caracter periodic, cu excepția unuia dintre cazurile prevăzute la articolul 6, alineatul 1, sau unei persoane care distribuie materialul respectiv.

Aceeași prevedere se aplică în cazul unei împrejurări care se referă la o persoană responsabilă în temeiul articolelor 1, 2, 5, 6 sau 7 care, potrivit legii, exclude răspunderea penală și în cazul în care următoarea persoană răspunzătoare după aceasta a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască această împrejurare.

Art. 11

Se va ține seama de o împrejurare care ar conduce la angajarea răspunderii, în temeiul prezentului capitol, unei alte persoane decât cea a inculpatului numai dacă împrejurarea respectivă a fost invocată înainte de audierea principală.

Art. 12

La stabilirea răspunderii unei persoane responsabile pentru un material tipărit în temeiul prezentului capitol, conținutul materialului tipărit se va considera inclus cu știința și cu acordul persoanei respective.

CAPITOLUL 9

Despre supraveghere și urmărire penală

Art. 1

Cancelarul de Justiție se va asigura că nu sunt depășite limitele prevăzute de prezenta lege cu privire la libertatea presei.

Art. 2

Cancelarul de Justiție este unicul procuror în cauzele având ca obiect delict de presă. Numai Cancelarul de Justiție poate deschide o anchetă preliminară cu privire la delictele de presă. Numai Cancelarul de Justiție și o instanță judecătorească pot aproba măsuri coercitive în baza suspiciunii de săvârșire a unui astfel de delict, cu excepția cazului în care prezenta lege prevede altfel.

Guvernul are dreptul de a raporta respectivul material tipărit Cancelarului de Justiție în vederea începerii urmăririi penale ca urmare a săvârșirii unui delict de presă. Legea poate stabili că pot fi instituite proceduri judiciare ca urmare a săvârșirii unui delict de presă numai cu acordul Guvernului.

În mod similar, Cancelarul de Justiție este unicul procuror în cauze privind libertatea presei și care nu au ca obiect un delict de presă, dar și în alte cauze privind încălcarea reglementărilor prevăzute de prezenta lege: legea reglementează,

însă, dreptul Avocatului Poporului de a acționa în calitate de procuror în astfel de cauze.

Art. 3

Se instituie proceduri judiciare ca urmare a săvârșirii unui delict de presă în cazul unei publicații periodice cu privire la care a existat un certificat valabil care atestă faptul că nu există un impediment legal pentru publicare la momentul publicării, în termen de șase luni și, în cazul unui alt material tipărit, în termen de un an de la data publicării, alte astfel de proceduri urmând a fi excluse în legătură cu materialul respectiv. Fără a aduce atingere acestei prevederi, în cazul în care s-au instituit astfel de proceduri în termenul specificat, pot fi instituite noi proceduri împotriva unei alte persoane care răspunde pentru delictul respectiv.

Prevederile legale care reglementează perioada în care poate fi urmărită penal o infracțiune pentru ca sancțiunile penale să nu se prescrie se aplică și în cazul delictelor de presă.

Art. 4

Prevederile legale reglementează dreptul unui reclamant privat de a denunța săvârșirea unui delict de presă sau de a formula o acțiune în justiție în legătură cu un astfel de delict.

Art. 5

În cazul în care nicio persoană nu răspunde în temeiul capitolului 8 pentru delictul respectiv sau în cazul în care nu se poate comunica o citație persoanei responsabile pe teritoriul Regatului, procurorul sau reclamantul poate solicita confiscarea materialului tipărit în locul instituirii procedurilor judiciare.

CAPITOLUL 10 **Despre măsurile coercitive speciale**

Art. 1

În cazul în care există motive pentru o eventuală măsură de confiscare a materialului tipărit ca urmare a săvârșirii unui delict de presă, materialul tipărit poate fi pus sub sechestru până la pronunțarea unei decizii.

Într-unul din cazurile prevăzute la capitolul 7, articolul 8, se poate emite, de asemenea, un ordin prin care se interzice publicarea unui periodic până la pronunțarea unei decizii de către instanță.

Art. 2

În cazul în care delictul face obiectul urmăririi penale, Cancelarul de Justiție poate dispune punerea sub sechestru a materialului tipărit și interzicerea publicării sale în temeiul articolului 1 înainte de instituirea procedurilor judiciare, ca urmare a

săvârșirii unui delict de presă sau înainte de formularea în instanță a unei cereri de confiscare a materialului tipărit. Legea poate prevedea posibilitatea ca un procuror să fie autorizat în mod similar să dispună punerea sub sechestru în cadrul jurisdicției sale.

Art. 3

În cazul în care punerea sub sechestru a fost efectuată în absența unui ordin judecătoresc, persoana afectată de această măsură poate solicita examinarea acestei măsuri de către o instanță judecătorească.

În cazul în care un procuror a dispus punerea sub sechestru a materialului respectiv, Cancelarul de Justiție este informat imediat. Cancelarul de Justiție stabilește imediat dacă ordinul urmează a fi menținut.

Art. 4

În cazul în care Cancelarul de Justiție a dispus punerea sub sechestru a materialului respectiv sau a confirmat un ordin emis de un procuror, se instituie proceduri judiciare sau se formulează o cerere de confiscare a materialului tipărit respectiv în termen de două săptămâni de la data la care Cancelarul de Justiție a adoptat hotărârea. În cazul în care nu se acționează astfel, ordinul de punere sub sechestru și orice ordin aferent de interdicere a publicării își încetează efectele.

Art. 5

De îndată ce s-au instituit proceduri judiciare privind săvârșirea unui delict de presă ori s-a formulat o cerere în instanță având ca obiect confiscarea materialului tipărit, instanța are dreptul de a dispune punerea sub sechestru a materialului respectiv și interdicerea publicării ori de a anula ordinul de punere sub sechestru sau ordinul prin care se interzice publicarea, care a fost deja emis.

În vederea pronunțării unei hotărâri în această cauză, instanța judecătorească stabilește dacă un ordin emis continuă să își producă efectele. În cazul în care cauza este respinsă pe motiv că instanța judecătorească nu este competentă sau în cazul în care instanța judecătorească respinge cauza fără a stabili dacă materialul tipărit este de natură penală și în cazul în care există motive să se presupună că se va formula o cerere de confiscare într-o altă cauză, instanța judecătorească poate confirma ordinul pentru o anumită perioadă stabilită de aceasta. În cazul în care nu se instituie niciun fel de proceduri în această perioadă, ordinul își încetează efectele juridice.

Art. 6

Un ordin de punere sub sechestru trebuie să includă o declarație care să indice pasajul sau pasajele din materialul tipărit care a(au) determinat emiterea ordinului respectiv și se aplică numai asupra volumului, părții, numărului sau fasciculului în care apar aceste pasaje.

Art. 7

Ordinul de punere sub sechestru este pus în executare imediat de către poliție.

Dispozițiile legale privind interzicerea distribuirii unor materiale tipărite care fac obiectul unui ordin de punere sub sechestru sunt prevăzute la capitolul 6, articolul 3.

Art. 8

Punerea sub sechestru a materialelor tipărite se referă numai la copiile destinate distribuirii.

Dovada punerii sub sechestru a materialului tipărit este furnizată cât mai curând posibil și gratuit persoanei împotriva căreia a fost dispus sechestrul și persoanei care a tipărit materialul respectiv. Această dovadă va indica pasajul sau pasajele din materialul tipărit care determină emiterea ordinului de punere sub sechestru.

Art. 9

Odată cu anularea sau încetarea valabilității ordinului de punere sub sechestru, este anulată imediat și executarea acestuia.

Art. 10

Abrogat.

Art. 11

În cazul în care Regatul se află în război sau este expus pericolului de implicare într-un război și se descoperă, în cadrul unei unități a forțelor armate, materiale tipărite care constituie în mod evident un mijloc de incitare de natură penală în temeiul capitolului 7, articolul 4, deoarece acestea pot determina membrii forțelor armate să își neglijeze îndatoririle, materialele tipărite pot fi luate în custodie până la emiterea unui ordin de punere sub sechestru, în baza unei decizii a ofițerului care deține competența decizională legală în legătură cu responsabilitatea disciplinară în cadrul unității respective.

În cazul în care întârzierea poate avea efecte negative, un alt ofițer poate lua măsura prevăzută la alineatul 1, potrivit prevederilor legale, în absența deciziei menționate la alineatul 1. O astfel de măsură este comunicată imediat ofițerului menționat la alineatul 1. Acest ofițer examinează imediat dacă materialele tipărite respective rămân în custodie.

Art. 12

În cazul în care s-a adoptat o decizie privind luarea în custodie a materialelor tipărite potrivit prevederilor articolului 11, Cancelarul de Justiție este informat cât mai curând posibil în acest sens. Cancelarul de Justiție examinează imediat dacă materialele tipărite trebuie să fie puse sub sechestru.

Art. 13

Prevederile legale generale care se aplică cu privire la punerea sub sechestru a bucurilor care pot fi confiscate se aplică în cazul punerii sub sechestru a unei publicații periodice distribuite cu încălcarea unui ordin de interzicere a publicării sau care constituie în mod evident o continuare a unui periodic a cărui publicare a fost interzisă.

Art. 14

O copie a materialului tipărit a cărei importanță pentru ancheta desfășurată într-o cauză privind libertatea presei poate fi presupusă în mod rezonabil, poate fi pusă sub sechestru. Se aplică prevederile articolelor 2 și 3; articolului 5, alineatul 1; articolului 6; articolului 7, alineatul 1, și articolului 9. În cazurile relevante, se aplică prevederile legale generale privind sechestrul. Se vor institui, însă, proceduri judiciare în termen de o lună de la data emiterii ordinului de punere sub sechestru dacă instanța judecătorească nu admite o prelungire ca urmare a unei solicitări a Cancelarului de Justiție.

CAPITOLUL 11

Despre acțiunile civile în despăgubiri

Art. 1

Se poate formula o acțiune civilă în despăgubiri în baza abuzului de libertate a presei numai pe motiv că materialul tipărit la care se referă acțiunea constituie un delict de presă. Cu excepția celor prevăzute mai jos, o astfel de acțiune poate fi formulată numai împotriva persoanei care răspunde penal pentru infracțiunea prevăzută la capitolul 8. În cazul în care, ca urmare a împrejurărilor prevăzute la capitolul 8, articolul 10, răspunderea a fost transferată unei astfel de persoane, acțiunea poate fi, de asemenea, formulată împotriva persoanei răspunzătoare aflate imediat înaintea sa, în măsura în care există temeiuri legale pentru formularea unei astfel de acțiuni.

Prevederile capitolului 8, articolul 12, privind răspunderea penală se aplică, de asemenea, acțiunilor civile în despăgubire.

Prevederile legale relevante se aplică în privința acțiunilor civile în despăgubiri rezultate din săvârșirea infracțiunilor prevăzute la capitolul 7, articolele 2 sau 3.

Art. 2

O acțiune civilă în despăgubiri care poate fi formulată împotriva redactorului responsabil al unei publicații periodice sau împotriva adjunctului acestuia poate fi, de asemenea, formulată împotriva proprietarului publicației respective. În cazul altor materiale tipărite, o acțiune care poate fi formulată împotriva autorului sau a redactorului poate fi, de asemenea, formulată împotriva editorului.

Art. 3

În cazul în care o persoană răspunde civil ca urmare a săvârșirii unui delict de presă în calitate de reprezentant legal al unei persoane juridice sau în calitate de tutore sau administrator, acțiunea în despăgubiri poate fi, de asemenea, formulată împotriva persoanei juridice sau a persoanei pentru care a fost numit tutorele sau administratorul respectiv, în măsura în care există temeiuri legale pentru formularea unei astfel de acțiuni.

Art. 4

În cazul în care o persoană răspunde împreună cu o altă persoană potrivit prevederilor prezentului capitol, acestea răspund în solidar și individual. Întinderea răspunderii părților se stabilește potrivit prevederilor legale relevante.

Art. 5

Se poate formula o acțiune civilă în despăgubiri ca urmare a săvârșirii unui delict de presă, chiar dacă răspunderea penală s-a prescris sau o acțiune penală este exclusă.

CAPITOLUL 12

Despre procedurile judiciare în cauzele privind libertatea presei

Art. 1

Cauzele privind libertatea presei sunt judecate de instanța teritorială în a cărei jurisdicție se află reședința administrativă a comitatului. În cazul în care se justifică desemnarea unei alte instanțe teritoriale din comitat în vederea judecării cauzelor privind libertatea presei, Guvernul poate adopta o ordonanță în acest sens.

Cauzele privind libertatea presei au ca obiect tragerea la răspundere penală sau acțiunile civile în despăgubiri ca urmare a săvârșirii unui delict de presă sau privesc aplicarea în temeiul capitolului 9, articolul 5. Cauzele privind libertatea presei includ, de asemenea, cauzele având ca obiect tragerea la răspundere penală și acțiunile civile în despăgubire cu privire la infracțiunile prevăzute la capitolul 7, articolul 3. În cazul în care obiectul cauzei este o infracțiune prevăzută la alineatul 2 al articolului menționat anterior și în cazul în care persoana care a obținut informațiile sau informațiile secrete nu le-a publicat în cadrul unui material tipărit sau nu le-a comunicat unei alte persoane în scopul publicării, sunt incidente regulile privind libertatea presei numai cu condiția ca informațiile să fi fost obținute în scopul publicării în cadrul unui material tipărit.

Art. 2

În cauzele privind libertatea presei în care se ridică problema răspunderii penale, un juriu compus din nouă membri judecă dacă s-a săvârșit o infracțiune, cu excepția cazului în care ambele părți și-au exprimat dorința de a trimite cauza spre soluționare unei instanțe, în cadrul unui proces fără juriu. Problema răspunderii inculpatului pentru materialele tipărite în temeiul capitolului 8 este soluționată, însă, întotdeauna de instanță, fără juriu. În cazul în care un juriu examinează dacă s-a săvârșit o infracțiune, verdictul se consideră a fi afirmativ în cazul în care cel puțin șase membri ai juriului împărtășesc această opinie.

În cazul în care juriul stabilește că nu s-a săvârșit nicio infracțiune, inculpatul este achitat. În cazul în care juriul stabilește că s-a săvârșit o infracțiune, cauza este examinată și de instanța judecătorească. În cazul în care opinia instanței

judecătorești diferă de cea a juriului, instanța judecătorească poate achita inculpatul sau poate aplica o dispoziție penală care prevede o sancțiune mai puțin severă decât cea aplicată de juriu. O instanță superioară căreia i-a fost trimisă spre soluționare hotărârea instanței teritoriale prin intermediul unei căi de atac are aceeași competență ca instanța teritorială cu privire la anularea verdictului juriului.

Art. 3

Jurații sunt numiți pentru fiecare district administrativ al comitatului și sunt împărțiți în două grupe, 16 jurați făcând parte din prima grupă și 8 din cea de-a doua. În cazul districtului administrativ al comitatului Stockholm, prima grupă este întotdeauna alcătuită din 24 de jurați și cea de-a doua din 12 jurați. Jurații din cea de-a doua grupă trebuie să dețină sau să fi deținut calitatea de judecători consultanți în cadrul unei instanțe cu jurisdicție generală sau al unei instanțe administrative publice.

Art. 4

Jurații sunt numiți, în baza unor alegeri, pentru o perioadă de patru ani calendaristici.

Jurații sunt aleși de consiliul districtului administrativ al comitatului sau, în cazul în care districtul administrativ al comitatului include o municipalitate care nu este subordonată consiliului comitatului, de către consiliul comitatului și consiliul municipalității respective. Jurații din districtul administrativ al comitatului Gotland sunt aleși de Consiliul Municipal Gotland. În cazul în care, în baza celor de mai sus, jurații urmează să fie aleși de mai mult de un organism electoral, biroul administrativ al comitatului va repartiza numărul de jurați din fiecare grupă între organismele electorale proporțional cu populația.

În cazul în care un jurat urmează să fie ales, instanța teritorială va informa în acest sens autoritatea responsabilă pentru organizarea alegerilor.

Art. 5

Jurații sunt numiți din rândul cetățenilor suedezi domiciliați în districtul administrativ al comitatului pentru care urmează să fie numiți. Aceștia trebuie să fie competenți, independenți și imparțiali. Jurații trebuie să reprezinte grupuri sociale și curente de opinie diferite, precum și părți diferite ale districtului administrativ al comitatului. O persoană minoră sau o persoană în privința căreia a fost numit un administrator în baza prevederilor speciale ale legii nu poate deține calitatea de jurat.

Art. 6

Un jurat care a împlinit vârsta de 60 de ani are dreptul să demisioneze din funcție. În cazul în care, în orice alte împrejurări, un jurat dorește să se retragă din activitate, instanța teritorială examinează dacă există un motiv valabil care să împiedice îndeplinirea de către acesta a atribuțiilor care îi revin. În cazul în care un jurat nu mai îndeplinește condițiile de eligibilitate, numirea sa este anulată.

Art. 7

În cazul în care un jurat se retrage din activitate sau nu mai îndeplinește condițiile de eligibilitate, organismul electoral numește o altă persoană din grupa de jurați din care a făcut parte acesta pentru a-l înlocui pe durata perioadei electorale rămase. Un astfel de jurat poate fi ales numai de comitetul executiv al consiliului comitatului în locul consiliului comitatului: această alegere este valabilă, însă, numai până la următoarea ședință a consiliului comitatului.

Art. 8

Contestațiile privind alegerea unui jurat se depun la instanța arondată teritorial. Instanța judecătorească examinează calificările persoanelor alese chiar și în situația în care nu se formulează nicio contestație.

Dispozițiile legale privind căile de atac exercitate împotriva hotărârilor unei instanțe inferioare se aplică și în cazul căilor de atac exercitate împotriva hotărârilor unei instanțe teritoriale privind aspectele prevăzute la alineatul 1. Nu poate fi exercitată nicio cale de atac împotriva unei hotărâri a curții de apel.

În cazul în care se exercită o cale de atac, alegerile rămân totuși valabile, cu excepția cazului în care instanța hotărăște altfel.

Art. 9

Numele persoanelor numite în calitate de jurați sunt menționate în lista de jurați. Fiecare grupă este înregistrată separat pe această listă.

Art. 10

Într-o cauză care urmează a fi judecată de un juriu, instanța judecătorească prezintă lista de jurați și examinează dacă vreuna dintre persoanele incluse pe listă se află în stare de incompatibilitate. Dispozițiile legale privind cazurile de incompatibilitate a judecătorilor se aplică și în privința cazurilor de incompatibilitate a juraților.

Juriul este alcătuit din rândul juraților care nu au fost declarați incompatibili, astfel încât să i se permită fiecărei părți să recuze trei jurați din prima grupă și unul din cea de-a doua grupă, iar instanța judecătorească selectează, prin tragere la sorți, un număr suficient de supleanți din rândul celorlalți jurați pentru a obține șase jurați în prima grupă și trei în cea de-a doua.

În cazul unui juriu din districtul administrativ al comitatului Stockholm, fiecare parte are dreptul să recuze cinci jurați din prima grupă și doi din cea de-a doua.

Art. 11

În cazul în care mai multe persoane au aceeași calitate procesuală și numai una dintre acestea dorește să își exercite dreptul de a recuza jurați, se consideră că recuzarea solicitată de o parte a fost solicitată, de asemenea, și de celelalte părți. În cazul în care persoanele care au aceeași calitate procesuală doresc să recuze jurați diferiți și nu reușesc să ajungă la o înțelegere, instanța judecătorească efectuează recuzarea prin tragere la sorți.

Art. 12

Nicio persoană nu poate evita îndeplinirea datoriei de jurat fără o cauză legală.

În cazul în care numărul de membri necesar într-o grupă nu poate fi obținut ca urmare a unei stări de incompatibilitate sau a unei cauze legale, instanța judecătorească nominalizează trei membri compatibili ai grupei pentru fiecare jurat necesar. Fiecare parte are dreptul să recuze una dintre persoanele nominalizate astfel. Nicio persoană care a fost deja recuzată în cadrul acelorași proceduri nu poate fi nominalizată în calitate de jurat.

Art. 13

În cazul în care se judecă în același timp mai multe cauze la care urmează să participe un juriu, instanța judecătorească poate stabili, după consultarea părților, că același juriu participă la toate cauzele respective. În cazul în care este alcătuit un juriu pentru două sau mai multe cauze, dispozițiile articolului 11 privind recuzarea juraților într-o cauză în care mai multe persoane au aceeași calitate procesuală se aplică în mod similar.

Art. 14

În cazul în care, în cadrul unui litigiu privind răspunderea penală este formulată o acțiune civilă în despăgubire împotriva unei alte persoane decât inculpatul, măsurile care intră sub incidența articolului 2, alineatul 1, articolului 10, alineatul 2, și articolului 12, alineatul 2, care urmează a fi luate față de un pârât, îi revin inculpatului.

În cazul în care se formulează o acțiune care nu privește latura penală, însă are ca obiect confiscarea materialelor tipărite sau în cazul în care se formulează o acțiune civilă în despăgubire, prevederile articolelor 2 și 10 – 13 se aplică în procedurile judiciare inițiate în cauza respectivă; în cazul în care problema săvârșirii unei infracțiuni a fost deja examinată în cadrul unei cauze penale privind libertatea presei, același aspect nu va fi reexaminat. Într-o cauză care implică soluționarea unei cereri, recuzarea juraților, care revine în alte cauze părților, este efectuată de instanța judecătorească prin tragere la sorti.

Art. 15

Dispoziții mai detaliate privind procedurile judiciare în cauzele având ca obiect libertatea presei sunt stabilite prin lege. În cazul în care există mai multe instanțe teritoriale în cadrul unei unități administrative a comitatului care sunt competente să judece cauzele privind libertatea presei, atribuțiile prevăzute la articolele 4, 6, 8 și 9 sunt îndeplinite de instanța teritorială desemnată de Guvern.

Art. 16

În cazurile în care țara se află în război sau este expusă pericolului de implicare într-un război sau în cazul în care astfel de condiții excepționale există ca urmare a războiului ori a pericolului de implicare într-un război la care a fost expusă țara, pot fi stabilite dispoziții prin lege sau printr-un regulament adoptat de Guvern, în

baza autorității conferite de lege, cu privire la amânarea alegerilor juraților sau la excepțiile privind dreptul unui jurat de a renunța la numirea sa în această calitate.

CAPITOLUL 13

Despre materialele tipărite în străinătate etc.

Art. 1

Părțile relevante din capitolele 1, 3, 6 și 7; capitolul 8, articolele 1, 2, 5 – 7, și 10 – 12; și Capitolele 9- 12 se aplică materialelor tipărite în străinătate și publicate în Regat, în afara cazurilor în care se prevede altfel în cele ce urmează.

Art. 2

Se consideră că materialele tipărite în străinătate au fost tipărite în Regat dacă au fost livrate spre difuzare în cadrul Regatului, după cum se descrie la capitolul 1, articolul 6.

Art. 3

Dacă o publicație periodică tipărită în străinătate este destinată în principal difuzării în Regat, se aplică părțile relevante ale capitolului 5; nu se aplică prevederile referitoare la calificările proprietarilor.

Publicarea în Regat a oricărei alte publicații periodice tipărite în străinătate nu necesită un certificat care să ateste faptul că nu există niciun impediment legal pentru publicare. În cazul în care există un asemenea certificat, prevederile alineatului 1 se aplică în privința publicației periodice.

Art. 4

Dispozițiile prezentei legi privind răspunderea penală a persoanelor care au produs materiale tipărite se referă, cu privire la materialele tipărite în străinătate, la persoana care a determinat predarea materialelor spre a fi difuzate în Regat sau, dacă este imposibilă stabilirea identității acesteia ori dacă, la momentul publicării, aceasta nu avea domiciliul în Regat, la persoana care este considerată că le distribuie în temeiul capitolului 6.

Art. 5

Legislația prevede obligația de a păstra, pentru control, copii ale materialelor tipărite în străinătate și de a furniza copii ale materialelor tipărite bibliotecilor sau arhivelor.

Art. 6

În cazul materialelor tipărite în străinătate și publicate în Regat, fără a fi destinate în principal difuzării în Regat și în cazul cărora nu există un certificat care să ateste

faptul că nu există niciun impediment legal pentru publicare, se aplică prevederile capitolului 1, articolul 1, alineatele 3 și 4, privind comunicarea și obținerea informațiilor și a informațiilor secrete în vederea publicării, în afara cazului în care:

1. comunicarea sau obținerea acestor informații reprezintă o infracțiune contra securității Regatului;
2. comunicarea include furnizarea sau eliberarea de documente în temeiul capitolului 7, articolul 3, alineatul 1, punctul 2 sau
3. comunicarea reprezintă o încălcare deliberată a unei obligații de confidențialitate.

Alineatul 1 se aplică și în privința materialelor care nu sunt publicate în Suedia, indiferent dacă sunt tipărite aici sau în străinătate. În această privință, o persoană care contribuie la un material dintr-o publicație periodică prin alte mijloace, în calitate de autor sau alt tip de creator, este echivalată unei persoane care comunică informații pentru publicare.

În cazul în care comunicarea sau obținerea de informații se pedepsește conform legii în temeiul alineatelor 1 și 2, se aplică prevederile relevante ale legii. Cauzele privind răspunderea penală sau acțiunile civile în despăgubiri ca urmare a săvârșirii unei infracțiuni menționate în prezenta lege, sunt judecate drept cauze privind libertatea presei, în afara cazului în care capitolul 12, articolul 1, alineatul 2, a treia teză, se aplică în mod similar. Prevederile capitolului 3 se aplică în privința dreptului sursei de a rămâne anonimă: totuși, norma stabilită la articolul 3, punctul 3, se aplică și altor infracțiuni contra securității Regatului în afara celor menționate în aceasta.

CAPITOLUL 14 Dispoziții generale

Art. 1

Prevederile legale referitoare la revizuirea cauzelor soluționate definitiv se aplică în general și hotărârilor pronunțate în cauzele privind libertatea presei, chiar dacă problema săvârșirii unei infracțiuni a fost examinată de un juriu.

În cazul revizuirii unei cauze în care problema săvârșirii infracțiunii a fost examinată de un juriu și această revizuire este motivată de împrejurări care se presupune că au influențat deliberările juriului, se decide în același timp retrimiteră cauzei în fața unui juriu din cadrul instanței judecătorești care a pronunțat prima hotărâre. Dacă inculpatului i se acordă rejudecarea procesului, iar problema este manifestă, instanța care acordă rejudecarea poate, în schimb, revizui hotărârea imediat.

Art. 2

În cazul în care, ca urmare a unei hotărâri a unei instanțe superioare, o cauză privind libertatea presei, la care a participat un juriu, este rejudecată în fața unui

jurii din cadrul instanței judecătorești care a pronunțat prima hotărâre, prevederile capitolului 12, articolele 10 – 14 se aplică în privința constituirii juriului.

Art. 3

Cauzele privind libertatea presei și alte cauze privind infracțiuni contra prevederilor prezentei legi sunt întotdeauna soluționate cu promptitudine.

Art. 4

Abrogat.

Art. 5

Dispozițiile generale ale legii sau ale unei reglementări se aplică tuturor lucrărilor care nu au fost reglementate de dispozițiile prezentei legi sau ale legislației specifice adoptate conform prezentei legi.

Cu excepția cazului în care dispozițiile prezentei legi sau ale oricărei alte legi prevăd altfel, cetățenii străini sunt echivalați cetățenilor suedezi.

DISPOZIȚII TRANZITORII

Dispoziții tranzitorii privind amendamentele din 1976

1. Prezenta lege intră în vigoare la 1 ianuarie 1978.
2. Noile prevederi nu se aplică materialelor scrise multiplicat cu matrită, prin fotocopiere sau printr-un alt proces tehnic similar și publicate înaintea intrării în vigoare a legii.

Dispoziții tranzitorii privind amendamentele din 1998

1. Prezenta lege intră în vigoare la 1 ianuarie 1999.
2. Prevederile anterioare se aplică înregistrărilor tehnice difuzate înaintea intrării în vigoare a legii.
3. Prevederile mai noi incluse în capitolul 1, articolul 7, și capitolul 5, articolele 5 și 7, se aplică, de asemenea, și certificatelor care atestă faptul că nu există niciun impediment legal pentru publicare emise înaintea intrării în vigoare a legii. Contrar prevederilor capitolului 5, articolul 5, alineatul 4, prima teză, aceste certificate sunt valabile pe o perioadă de 10 ani de la data intrării în vigoare a legii.
4. În cazurile referitoare la reprezentarea copiilor în imagini pornografice, prevederile anterioare se aplică dacă procedurile penale au fost declanșate înaintea intrării în vigoare a legii.

IV. LEGEA FUNDAMENTALĂ PRIVIND LIBERTATEA DE EXPRESIE

CAPITOLUL 1 Dispoziții principale

Art. 1

Dreptul cetățenilor suedezi, în relația cu instituțiile publice, de a-și exprima liber gândurile, opiniile și sentimentele și, în general, de a comunica informații cu privire la orice subiect, prin radio, televiziune și transmisiuni similare, prin redare publică a materialelor dintr-o bază de date și prin filme, înregistrări video, înregistrări audio și alte tipuri de înregistrări tehnice este garantat conform prezentei Legi fundamentale.

Scopul libertății de exprimare, conform prezentei Legi fundamentale, este de a asigura schimbul liber de opinii, informații libere și cuprinzătoare, precum și libertatea creației artistice. Nu este permisă nicio restrângere a exercițiului acestei libertăți, în afara celor prevăzute de prezenta Lege fundamentală.

Trimiterile din Legea fundamentală la programe radio se aplică și programele de televiziune și conținutului altor transmisiuni audio, de imagini sau text, efectuate utilizând unde electromagnetice, precum și conținutului anumitor redări publice dintr-o bază de date.

În sensul prezentei Legi fundamentale, înregistrări tehnice înseamnă înregistrări care conțin text, imagini sau sunete, care pot fi citite, ascultate sau înțelese în alt mod numai prin utilizarea instrumentelor tehnice.

În sensul prezentei Legi fundamentale, bază de date înseamnă o colecție de informații stocate în vederea prelucrării automate a datelor.

Art. 2

Este garantat dreptul cetățenilor suedezi de a comunica informații cu privire la orice subiect autorilor și altor creatori, precum și redactorilor, redacțiilor, agențiilor de știri și întreprinderilor de producție a înregistrărilor tehnice în vederea publicării în cadrul programelor radio a acestor înregistrări. De asemenea, persoanele au dreptul de a obține informații cu privire la orice subiect în vederea acestei comunicări sau publicări. Nu este permisă nicio restrângere a exercițiului acestor drepturi, în afara celor prevăzute de prezenta Lege fundamentală.

Art. 3

Materialele destinate difuzării în cadrul unui program radio sau înregistrările tehnice nu pot face obiectul controlului prealabil efectuat de o autoritate publică sau de un alt organism public. Nu se permite autorităților publice sau altor organisme publice să interzică sau să împiedice difuzarea sau diseminarea către publicul general a unui program radio sau a unor înregistrări tehnice pe motivul conținutului său cunoscut sau preconizat, decât conform prezentei Legi fundamentale.

Fără a aduce atingere dispozițiilor alineatului 1, legislația poate să prevadă controlul și aprobarea imaginilor în mișcare în filme, înregistrărilor video sau altor înregistrări tehnice destinate prezentării către public și a imaginilor în mișcare în cadrul redării materialelor dintr-o bază de date menționată la articolul 9, alineatul 1, punctul 3.

Autoritățile publice sau alte organisme publice nu pot interzice sau împiedica deținerea sau utilizarea instrumentelor tehnice necesare pentru recepționarea programelor radio sau pentru înțelegerea înregistrărilor tehnice pe motivul conținutului unui program radio ori al unei înregistrări tehnice decât conform prezentei Legi fundamentale. Aceleași dispoziții se aplică și oricărei interdicții de a construi rețele terestre pentru transmiterea programelor radio.

Art. 4

Autoritățile publice și alte organisme publice nu pot lua măsuri împotriva unei persoane pe motiv că aceasta a abuzat de libertatea de expresie sau a contribuit la un astfel de abuz în cadrul unui program radio sau al unei înregistrări tehnice decât conform prezentei Legi fundamentale. De asemenea, acestea nu pot lua măsuri împotriva programului sau înregistrării din aceste motive, decât conform prezentei Legi fundamentale.

Art. 5

Orice persoană însărcinată cu adoptarea unei hotărâri judecătorești privind abuzurile de libertate de exprimare sau care supraveghează în alt mod respectarea prezentei Legi fundamentale trebuie să țină cont de faptul că libertatea de expresie este fundamentală pentru o societate liberă. Respectiva persoană trebuie să-și îndrepte întotdeauna atenția mai degrabă asupra scopului decât asupra modului de prezentare. Dacă există îndoieli, respectiva persoană ar trebui mai degrabă să achite decât să condamne.

Art. 6

Prezenta Lege fundamentală se aplică transmisiunilor de programe radio destinate publicului larg, pentru a căror recepție este necesară utilizarea de instrumente tehnice. Aceste transmisiuni radio se interpretează în sensul că includ și furnizarea de transmisiuni în direct și de programe înregistrate care sunt solicitate în mod specific, cu condiția ca momentul începerii și conținutul să nu

poată fi influențate de destinatar. În cazul programelor radio transmise prin satelit, care sunt emise din Suedia, se aplică prevederile prezentei Legi fundamentale referitoare la programele radio în general.

Legea poate prevedea excepții de la prezenta Lege fundamentală cu privire la programele radio destinate în principal a fi recepționate în străinătate, dar și cu privire la programele radio transmise prin linie terestră, dar care nu sunt destinate recepției de către un public larg. Totuși, aceste excepții nu pot privi prevederile articolelor 2 și 3.

Art. 7

În temeiul articolului 6, în cazul unei transmisii simultane și nemodificate mai departe în această țară a unor programe radio, care provin din străinătate sau sunt transmise în Suedia prin satelit, însă care nu provin din Suedia, se aplică numai următoarele prevederi:

- articolul 3, alineatul 1, care interzice controlul prealabil și alte restricții;
- articolul 3, alineatul 3, cu privire la posesia de instrumente tehnice și construcția de rețele de linii terestre;
- articolul 4 care interzice intervențiile, cu excepția celor întemeiate pe prezenta lege fundamentală;
- articolul 5 cu privire la atitudinea care trebuie adoptată în aplicarea prezentei legi fundamentale;
- capitolul 3 articolul 1, cu privire la dreptul de a transmite programe radio prin linii terestre; și
- capitolul 3, articolele 3 și 5, privind procedurile legislative speciale și examinarea în fața unei instanțe judecătorești.

În cazul în care Parlamentul a aprobat un acord internațional privind programele radio, dispozițiile articolului 12, alineatul 2, nu pot constitui un obstacol în calea transmiterii mai departe a programelor radio cu încălcarea acordului.

Capitolul 10, articolul 2, include dispoziții privind dreptul de a comunica și de a obține informații și informații secrete în vederea difuzării în cadrul programelor radio care provin din străinătate.

Art. 8

Următoarele prevederi nu se aplică în cazul programelor radio sau al părților programelor care constau în transmisiuni în direct ale unor evenimente actuale sau ale serviciilor religioase ori spectacolelor publice organizate de o persoană diferită de persoana care operează serviciul de programe:

- articolul 2 cu privire la dreptul de a comunica și de a obține informații pentru publicare;
- articolul 4 care interzice intervențiile;
- articolul 5 cu privire la atitudinea care trebuie adoptată în aplicarea prezentei Legi fundamentale;

- capitolul 2 cu privire la dreptul la păstrarea anonimatului;
- capitolele 5 – 7, cu privire la infracțiunile, normele privind răspunderea și supravegherea, urmărirea penală și măsurile coercitive speciale privind libertatea de exprimare;
- capitolul 9 cu privire la procedurile judiciare în cauzele privind libertatea de exprimare; și
- capitolul 10, articolul 2, cu privire la dreptul de a comunica și obține informații în vederea difuzării în cadrul programelor radio transmise din străinătate.

Art. 9

Prevederile prezentei Legi fundamentale referitoare la programele radio se aplică și în alte cazuri decât cele prevăzute la articolul 6, alineatul 1, a doua teză, în cazul în care redacția unei publicații periodice tipărite sau a unui program de radio, o întreprindere pentru producția profesională de materiale tipărite sau materiale echivalente materialelor tipărite conform Legii privind libertatea presei ori a înregistrărilor tehnice sau o agenție de știri, cu ajutorul undelor electromagnetice:

1. furnizează publicului general, ca răspuns la o solicitare specială, informații extrase dintr-o bază de date al cărei conținut poate fi modificat numai de persoana care desfășoară activitatea, fie prin transfer direct, fie indirect prin realizarea unei înregistrări tehnice, a unui document scris sau a unei imagini;
2. furnizează în alt mod, în baza unui acord prealabil, informații către public prin transfer direct dintr-o bază de date prevăzută la punctul 1 sau
3. furnizează către public, prin intermediul unei redări publice, informații extrase dintr-o bază de date prevăzută la punctul 1.

Prevederile alineatului 1 se aplică și oricărei alte persoane care deține un certificat valabil care atestă faptul că nu există niciun impediment legal pentru publicare cu privire la respectiva activitate. Emiterea unui asemenea certificat impune ca:

- activitatea să fie organizată în maniera menționată la alineatul 1 și transmisiunile să fie emise din Suedia;
- să fi fost numit un redactor responsabil calificat și acesta să fi acceptat numirea și
- numele activității să fie de așa natură încât să nu poată fi confundat cu ușurință cu numele unei alte activități în temeiul prezentului articol.

Un certificat care atestă faptul că nu există niciun impediment legal pentru publicare este valabil zece ani de la data emiterii. Ulterior, certificatul expiră. Certificatul poate fi reînnoit pe o perioadă de câte zece ani, cu intrare în vigoare de la expirarea perioadei anterioare de zece ani, întotdeauna cu asigurarea existenței condițiilor prelabile pentru emiterea acestui certificat. Certificatul poate fi anulat în cazul în care condițiile prelabile pentru emiterea lui nu se mai aplică, activitatea nu a început în termen de șase luni de la data emiterii certificatului

sau dacă persoana care îndeplinește activitatea a trimis o notificare privind întreruperea acesteia. În cazul în care certificatul expiră sau este anulat, se aplică prevederile legii sau ale altei reglementări.

Norme mai detaliate privind emiterea, expirarea, reînnoirea și anularea unui certificat care atestă faptul că nu există niciun impediment legal pentru publicare sunt stabilite prin lege.

Orice bază de date trebuie să aibă un nume. Prevederi mai detaliate privind aceste nume sunt stabilite prin lege.

Dispozițiile referitoare la pedepsele aplicate persoanelor care încalcă o prevedere a alineatelor 4 sau 5 sunt stabilite prin lege.

Art. 10

Prezenta Lege fundamentală se aplică înregistrărilor tehnice care au fost publicate. Se consideră că o înregistrare tehnică a fost publicată în momentul predării sale pentru difuzare către publicul general din Suedia prin redare, vânzare sau prin punerea acesteia la dispoziție în alt mod.

Lucrările referitoare la aplicabilitatea prezentei Legi fundamentale sunt examinate în cazuri individuale în baza a ceea ce poate fi presupus cu privire la difuzare. În afara cazului în care împrejurările indică altceva, se consideră că prezenta Lege fundamentală se aplică unei înregistrări care conține informații prevăzute la capitolul 3, articolul 13, și capitolul 4, articolul 4.

Art. 11

Capitolul 1, articolul 7, alineatul 2, din Legea privind libertatea presei stabilește că anumite programe radio și înregistrări tehnice sunt echivalente publicațiilor periodice.

Art. 12

În măsura în care, fără a aduce atingere Legii fundamentale, legea poate stabili prevederi cu privire la drepturile creatorilor, la anumite forme de publicitate comercială, furnizarea de informații de credit și modalitatea în care sunt obținute informațiile, prevederile capitolului 1, articolele 8 și 9, din Legea privind libertatea presei se aplică și programelor radio și înregistrărilor tehnice fără a aduce atingere Legii fundamentale.

Normele incluse în prezenta Lege fundamentală nu împiedică stabilirea prin lege a altor prevederi referitoare la interdicții privind publicitatea comercială în cadrul programelor radio sau condițiile care se aplică acestei publicități. Aceeași regulă se aplică și prevederilor referitoare la interdicții și la condițiile care se aplică altor forme de publicitate și la transmisiunea programelor finanțate total sau parțial de o altă persoană decât persoana care operează serviciul de programe.

Art. 13

Legea fundamentală nu se aplică imaginilor pornografice ale persoanelor a căror dezvoltare puberală nu este încheiată sau care nu au împlinit vârsta de 18 ani.

CAPITOLUL 2

Despre dreptul la păstrarea anonimatului

Art. 1

Creatorul unui program radio sau al unei înregistrări tehnice nu este obligat să își dezvăluie identitatea. Aceeași regulă se aplică și unei persoane care participă la această manifestare și unei persoane care a comunicat informații menționate la capitolul 1, articolul 2.

Art. 2

În cauzele privind răspunderea penală, daunele sau efectele juridice speciale care rezultă în urma săvârșirii infracțiunilor privind libertatea de expresie și care sunt comise în cadrul unui program radio sau al unei înregistrări tehnice, nicio persoană nu poate investiga identitatea creatorului manifestării respective sau a unei persoane care a participat la aceasta, care a pus la dispoziție în vederea publicării sau a comunicat informațiile menționate la capitolul 1, articolul 2.

Dacă s-a declarat că o anumită persoană este creatorul unei manifestări sau că a luat parte la aceasta, instanța judecătorească poate examina, totuși, dacă respectiva persoană este răspunzătoare. Aceeași regulă se aplică și în cazul în care orice persoană implicată în respectiva cauză recunoaște că este creatorul sau persoana participantă.

Alineatul 1 nu împiedică examinarea în cadrul aceluiași litigiu atât a cauzelor având ca obiect infracțiuni privind libertatea de expresie, cât și a cauzelor având ca obiect infracțiuni în temeiul capitolului 5, articolul 3.

Art. 3

O persoană care a fost implicată în realizarea sau difuzarea unei manifestări care include sau este destinată a face parte dintr-un program radio sau înregistrare tehnică și o persoană care a fost activă în cadrul unei agenții de știri nu pot divulga informațiile de care au luat cunoștință în acest context, referitoare la identitatea persoanei care a creat manifestarea sau a pus-o la dispoziție în vederea publicării, care a luat parte la aceasta ori a comunicat informațiile în temeiul capitolului 1, articolul 2.

Obligația de confidențialitate prevăzută la alineatul 1 nu se aplică:

1. dacă persoana în favoarea căreia operează obligația de confidențialitate și-a dat acordul cu privire la divulgarea propriei identități;
2. dacă problema referitoare la identitate poate fi invocată în temeiul articolului 2, alineatul 2;
3. dacă aspectul respectiv privește o infracțiune prevăzută la capitolul 5, articolul 3, alineatul 1, punctul 1;
4. în cazurile în care aspectul respectiv privește o infracțiune prevăzută la capitolul 5, articolul 2 sau articolul 3, alineatul 1, punctele 2

sau 3, instanța judecătorească consideră că este necesară furnizarea informațiilor pe durata litigiului pentru a stabili dacă inculpatul sau persoana suspectată, din motive rezonabile, de săvârșirea infracțiunii este persoana în favoarea căreia operează obligația de confidențialitate prevăzută la alineatul 1, sau

5. dacă, în orice alt caz, o instanță consideră că este extrem de important, cu privire la un interes public sau privat, ca informațiile referitoare la identitate să fie furnizate în cadrul examinării martorilor sau a unei părți aflate sub jurământ în cadrul unor proceduri judiciare.

În cadrul examinării de la alineatul 2, punctele 4 sau 5, instanța se va asigura cu meticulozitate că nu sunt adresate întrebări care ar putea să încalce o obligație de confidențialitate dincolo de ceea ce este permis în fiecare caz specific.

Art. 4

Nicio autoritate publică sau un alt organism public nu poate investiga:

1. identitatea creatorului unei manifestări lansate sau destinate a fi lansate în cadrul unui program radio ori al unei înregistrări tehnice sau identitatea unei persoane care a luat parte la manifestarea respectivă;
2. identitatea persoanei care a pus la dispoziție sau a intenționat să pună la dispoziție o manifestare în vederea publicării în cadrul unui program radio ori al unei înregistrări tehnice sau
3. identitatea persoanei care a comunicat informații în temeiul capitolului 1, articolul 2.

Această interdicție nu împiedică ancheta în cazurile în care prezenta lege fundamentală permite urmărirea penală sau alte măsuri. În aceste cazuri, obligația de confidențialitate prevăzută la articolul 3 trebuie să fie totuși respectată.

O autoritate publică sau un alt organism public nu poate lua măsuri împotriva unei persoane ca urmare a faptului că, în cadrul unui program radio sau al unei înregistrări tehnice, aceasta a făcut uz de libertatea presei sau a contribuit la aceasta.

Art. 5

O persoană care încalcă o obligație de confidențialitate în temeiul articolului 3, din neglijență sau cu intenție, va fi condamnată la plata unei amenzi sau la pedeapsa cu închisoarea de până la un an. Aceeași regulă se aplică și unei persoane care, din neglijență sau cu intenție, comunică informații false referitoare la identitatea persoanei care a creat manifestarea sau a pus-o la dispoziție în vederea publicării, a luat parte la aceasta ori a comunicat informațiile incluse în aceasta, în cadrul unui program radio sau al unei înregistrări tehnice.

Anchetele desfășurate cu încălcarea articolului 4, alineatele 1 și 2, sunt sancționate cu amendă sau cu închisoarea de până la un an, dacă sunt efectuate cu intenție.

Intervenția intenționată cu încălcarea articolului 4, alineatul 2, este sancționată cu amendă sau cu închisoarea de până la un an cu condiția ca respectiva

măsură să reprezinte o concediere fără preaviz, o notificare de încetare, impunerea unei sancțiuni disciplinare sau a unei măsuri similare.

Pot fi inițiate proceduri judiciare ca urmare a săvârșirii unei infracțiuni prevăzute la alineatul 2 numai cu condiția ca partea vătămată să fi raportat infracțiunea respectivă în vederea începerii urmăririi penale.

CAPITOLUL 3

Despre transmisiune, realizare și difuzare

Programe radio

Art. 1

Orice cetățean suedez și orice persoană juridică suedeză au dreptul de a transmite programe radio prin linii terestre. Libertatea prevăzută la alineatul 1 nu împiedică adoptarea unor prevederi legale privind:

1. obligația proprietarilor de rețele de a pune la dispoziție spațiu pentru anumite programe, în măsura necesară pentru interesul public de a avea acces la informații complete;
2. obligația proprietarilor de rețele de a pune la dispoziție spațiu pentru transmisiuni, în măsura necesară pentru interesul concurenței rețelei cu privire la respectivele transmisiuni sau pentru interesul public de a avea acces la respectivele transmisiuni;
3. obligația proprietarilor de rețele de a lua măsuri pentru a asigura influența ascultătorilor asupra alegerii programului;
4. obligația celor care transmit programe de televiziune de a concepe transmisiunea astfel încât să permită accesul persoanelor cu dizabilități funcționale la programe prin intermediul subtitrării, interpretării, a textului vorbit sau a altor mijloace tehnice similare sau
5. măsuri împotriva programelor care includ în mod preponderent reprezentări violente, imagini pornografice sau propagandă împotriva unui grup de populație.

Art. 2

Dreptul de a transmite programe radio în alt mod decât prin linii terestre poate fi reglementat printr-o lege care conține prevederi referitoare la autorizare și condițiile de transmitere.

Instituțiile publice urmăresc să asigure faptul că frecvențele radio sunt utilizate astfel încât să dea naștere la cea mai mare libertate de exprimare și libertate de informare posibilă.

Grupurile organizate de persoane au posibilitatea de a obține o licență pentru difuzarea de programe radio audio în cadrul unor transmisiuni radio locale, în măsura permisă de frecvențele disponibile. Prevederi mai detaliate în această privință sunt stabilite prin lege.

Art. 3

În cazul restrângerilor exercițiului dreptului de difuzare de natura celor descrise la articolele 1 și 2 se aplică prevederile capitolului 2, articolele 21 și 23, ale Actului de guvernare referitoare la restrângerea exercițiului drepturilor și libertăților fundamentale.

Art. 4

O persoană care difuzează programe radio este liberă să stabilească în mod independent conținutul programelor.

Art. 5

Problemele referitoare la dreptul de difuzare a programelor radio sunt examinate de o instanță judecătorească sau de către o comisie ai cărei membri sunt stabiliți prin lege și al cărei președinte deține în prezent sau a deținut anterior funcția de judecător salariat permanent. Deciziile guvernamentale sunt examinate de o instanță judecătorească sub aspectul legalității acestora.

Dacă problema se referă la o măsură luată ca urmare a unui abuz de libertate de expresie, cauza este examinată de o instanță judecătorească împreună cu un juriu, potrivit normelor detaliate prevăzute de lege. Totuși, această regulă nu se aplică dacă problema respectivă se referă la încălcarea prevederilor sau condițiilor referitoare la publicitatea comercială, alte forme de publicitate sau transmiterea programelor radio în baza capitolului 1, articolul 12, alineatul 2.

Art. 6

Legislația poate să prevadă obligația de a păstra înregistrările programelor radio și de a le pune la dispoziție pentru control ulterior, precum și de a le furniza arhivelor.

Art. 7

Legea poate stabili prevederi în scopul împiedicării difuzării prin programe radio a hărților, desenelor sau imaginilor care reprezintă Suedia, în întregime sau în parte, și care includ informații importante pentru apărarea Regatului.

Înregistrări tehnice

Art. 8

Orice cetățean suedez și orice persoană juridică suedeză au dreptul de a realiza și difuza înregistrări tehnice. Totuși, controlul și aprobarea prevăzute la

capitolul 1, articolul 3, alineatul 2, pot fi necesare cu privire la dreptul de a prezenta public un film, o înregistrare video sau o altă înregistrare tehnică ce conține imagini în mișcare.

Art. 9

Legislația poate să prevadă obligația de a păstra copii ale înregistrărilor tehnice și de a le pune la dispoziție pentru control. De asemenea, legea poate stabili dispoziții privind obligația de a furniza copii ale acestor înregistrări unei autorități publice și de a furniza informații în legătură cu această obligație.

Art. 10

Serviciile poștale și alți transportatori comuni nu pot refuza expedierea înregistrărilor tehnice pe motivul conținutului lor, în afara cazurilor în care expedierea acestora ar constitui o încălcare a articolului 13, alineatele 3 sau 4.

Un transportator comun care acceptă o înregistrare tehnică în vederea expedierii nu este considerat drept persoana care distribuie înregistrarea prevăzută la capitolul 6.

Art. 11

Prevederile stabilite prin lege referitoare la cazul în care, în scopuri lucrative, o persoană furnizează unei persoane care nu a împlinit vârsta de 15 ani un film, o înregistrare video sau o altă înregistrare tehnică ce conține imagini în mișcare cu o reprezentare detaliată și realistă a unor acte de violență sau amenințări cu violența la adresa persoanelor și animalelor se aplică fără a aduce atingere prezentei Legi fundamentale.

Art. 12

Normele prevăzute în prezenta Lege fundamentală nu împiedică stabilirea prin lege a unor prevederi referitoare la pedepse și efecte juridice speciale cu privire la o persoană care:

1. prezintă imagini pornografice într-un spațiu public prin afișarea acestora sau prin acțiuni similare într-un mod care poate fi ofensator pentru publicul general;
2. furnizează imagini pornografice prin poștă sau prin alte mijloace unei persoane care nu le-a comandat în prealabil sau
3. distribuie în rândul copiilor și tinerilor înregistrări tehnice care, din cauza conținutului lor, pot avea un efect abrutizant sau pot conduce la alte pericole semnificative pentru tineri.

Aceeași regulă se aplică și în cazul pedepselor și efectelor juridice speciale privind o persoană care încalcă prevederile referitoare la controlul și aprobarea filmelor, înregistrărilor video sau a altor înregistrări tehnice destinate prezentării către public și a imaginilor în mișcare în cadrul redării publice dintr-o bază de date menționată la capitolul 1, articolul 9, alineatul 1, punctul 3.

Legea poate stabili prevederi în scopul împiedicării diseminării prin înregistrări tehnice a hărților, desenelor sau imaginilor care reprezintă Suedia, în întregime sau în parte, și care includ informații importante pentru apărarea Regatului.

Art. 13

Copiile înregistrărilor tehnice produse în Suedia și destinate difuzării în această țară trebuie să ofere informații clare privind persoana care a determinat efectuarea înregistrării și locul, data și persoana care a făcut copiile. Norme mai detaliate în această privință pot fi stabilite prin lege.

O persoană care realizează o înregistrare tehnică și prin aceasta încalcă, din neglijență sau cu intenție, alineatul 1 sau normele la care se face referire în acesta, va fi condamnată la plata unei amenzi sau la pedeapsa cu închisoarea de până la un an.

O persoană care difuzează o înregistrare tehnică care nu include, din neglijență sau cu intenție, oricare dintre informațiile prevăzute la alineatul 1 va fi condamnată la plata unei amenzi. Aceeași regulă se aplică dacă respectivele informații sunt incorecte și persoana care difuzează informațiile cunoaște acest aspect.

O persoană care difuzează cu bună știință o înregistrare tehnică, după ce a fost pusă sub sechestru sau confiscată conform prezentei Legi fundamentale, va fi condamnată la plata unei amenzi sau la pedeapsa cu închisoarea de până la un an.

Art. 14

Prevederi privind obligația unei persoane care vinde sau închiriază cu titlu profesional filme, înregistrări video sau alte înregistrări tehnice care conțin imagini în mișcare, de a notifica această împrejurare unei autorități publice în vederea înregistrării, pot fi stabilite prin lege sau, în cazul în care este vizat conținutul unei asemenea notificări sau procedura detaliată pentru depunerea acestor notificări, conform legii în vigoare.

Copii comandate în avans ale înregistrărilor, documentelor scrise și imaginilor

Art. 15

Numele bazei de date și informații referitoare la momentul, locul și modul în care înregistrarea, documentul scris sau imaginea a fost realizat(ă) trebuie să rezulte din respectiva înregistrare tehnică, document scris sau imagine în temeiul capitolului 1, articolul 9, alineatul 1, punctul 1. Persoana care desfășoară activitatea se va asigura că înregistrarea, documentul scris sau imaginea include aceste informații. Norme mai detaliate în această privință pot fi stabilite prin lege.

O persoană care încalcă, din neglijență sau cu intenție, alineatul 1 sau normele la care se face referire în acesta, va fi condamnată la plata unei amenzi sau la pedeapsa cu închisoarea de până la un an.

O persoană care, din neglijență sau cu intenție, furnizează o înregistrare tehnică, un document scris sau o imagine în temeiul capitolului 1, articolul 9, alineatul 1, punctul 1, din care lipsește oricare dintre informațiile prevăzute la alineatul 1, va fi condamnată la plata unei amenzi. Aceeași regulă se aplică dacă respectivele informații sunt incorecte și acest lucru este cunoscut persoanei care furnizează înregistrarea, documentul scris sau imaginea.

CAPITOLUL 4

Despre redactorii responsabili

Art. 1

Programele radio și înregistrările tehnice au un redactor responsabil. Un redactor de program este numit pentru fiecare program radio sau serviciu de programe sau parte a acestora, potrivit prevederilor mai detaliate stabilite prin lege.

Redactorul responsabil este numit de persoana care operează serviciul de difuzare sau care determină efectuarea înregistrării tehnice.

Art. 2

Redactorul responsabil este cetățean suedez. Legea poate prevedea, de asemenea, posibilitatea ca un cetățean străin să dețină funcția de redactor responsabil.

O persoană care este redactor responsabil trebuie să aibă domiciliul în Regat. O persoană minoră, o persoană care se află în faliment și nu a fost încă descărcată de gestiune sau cu privire la care a fost numit un administrator potrivit prevederilor speciale ale legii, nu poate fi redactor responsabil. Informațiile privind identitatea redactorului responsabil sunt puse la dispoziția publicului general.

Art. 3

Redactorul responsabil are competența de a supraveghea dezvăluirea publică a manifestărilor și de a stabili conținutul acestora, astfel încât nimic să nu poată fi inclus în acestea împotriva voinței sale. Orice restrângere a acestor competențe este nulă.

Art. 4

Identitatea redactorului responsabil trebuie să rezulte din înregistrarea tehnică. Redactorul responsabil trebuie să asigure faptul că fiecare copie a înregistrării include aceste informații. Identitatea redactorului responsabil al bazei de date trebuie să rezulte din înregistrarea tehnică, documentul scris sau imaginea prevăzută la capitolul 1, articolul 9, alineatul 1, punctul 1. Redactorul responsabil trebuie să asigure faptul că fiecare copie include aceste informații.

Informațiile referitoare la redactorul responsabil al unui program radio sunt păstrate la dispoziția publicului general, potrivit prevederilor mai detaliate stabilite prin lege.

Art. 5

Un redactor responsabil numit în scopul unui serviciu de programe radio audio poate numi unul sau mai mulți adjuncți. Prevederile articolelor 2 – 4 se aplică și adjuncților. Dacă numirea redactorului responsabil încetează, și numirea adjuncților încetează.

Art. 6

O persoană care încalcă, din neglijență sau cu intenție, articolul 1 va fi condamnată la plata unei amenzi sau, dacă împrejurările sunt extrem de agravante, la pedeapsa cu închisoarea de până la un an. O persoană care încalcă, din neglijență sau cu intenție, articolele 4, alineatul 1, va fi condamnată la plata unei amenzi.

Legea poate stabili pedepse pentru persoanele care încalcă dispozițiile legale prevăzute la articolele 4 sau 5.

CAPITOLUL 5

Despre infracțiunile împotriva libertății de expresie

Art. 1

Faptele enumerate ca delict de presă la Capitolul 7, articolele 4 și 5, din Legea privind libertatea presei sunt considerate infracțiuni contra libertății de expresie dacă sunt săvârșite în cadrul unui program radio sau al unei înregistrări tehnice și sunt pedepsite conform legii. În aceleași condiții, reprezentarea ilegală a violenței prin care o persoană prezintă, în mod intruziv sau prelungit, prin imagini în mișcare, acte grave de violență împotriva persoanelor sau animalelor, cu intenția de a difuza manifestare, este, de asemenea, considerată infracțiune contra libertății de expresie, cu excepția cazului în care fapta este justificabilă având în vedere împrejurările.

Art. 2

Faptele care, în temeiul capitolului 7, articolul 2, din Legea privind libertatea presei, nu sunt considerate delict de presă, deoarece sunt săvârșite prin mijloace de comunicare în care infracțiunea este ascunsă, nu sunt considerate infracțiuni contra libertății de expresie.

Art. 3

Dacă o persoană comunică informații prevăzute la capitolul 1, articolul 2, sau, fără a răspunde în temeiul capitolului 6, contribuie la o manifestare destinată

publicării în cazul unui program radio sau înregistrări tehnice, în calitate de autor sau alt tip de creator ori luând parte în programul radio și se face, astfel, vinovată de:

1. înaltă trădare, spionaj, spionaj grav, trafic neautorizat grav de informații secrete, insurecție, trădare a țării sau orice tentativă, pregătiri sau conspirație în vederea săvârșirii unei astfel de infracțiuni;
2. divulgarea ilegală a unui document oficial la care publicul nu are acces sau divulgarea respectivului document cu încălcarea unei restricții impuse de o autoritate publică la momentul divulgării sale, în cazul în care fapta este săvârșită cu intenție sau
3. încălcarea deliberată a unei obligații de confidențialitate în cazurile specificate printr-o lege specială,

în toate aceste cazuri se aplică prevederile legii privind răspunderea pentru respectiva infracțiune.

În cazul în care o persoană obține informații sau informații secrete într-unul din scopurile menționate la capitolul 1, articolul 2, făcându-se astfel vinovată de săvârșirea unei infracțiuni prevăzute la alineatul 1, punctul 1, al acestui articol, se aplică prevederile legii privind răspunderea pentru respectiva infracțiune.

Prevederile capitolului 2, articolul 22, alineatul 1, din Actul de guvernare referitoare la procedurile legislative speciale se aplică, de asemenea, propunerilor de prevederi prevăzute la alineatul 1, punctul 3.

Art. 4

Prevederile legii privind sancțiunile penale pentru infracțiunile prevăzute la articolul 1 se aplică și în cazul în care infracțiunea este considerată o infracțiune contra libertății de expresie.

Capitolul 8 prevede norme referitoare la daunele rezultate în urma săvârșirii infracțiunilor contra libertății de expresie.

În cazul în care o persoană este condamnată pentru calomnie sau pentru utilizarea unui limbaj sau comportament ofensator în temeiul articolului 1, alineatul 1, instanța judecătorească poate hotărî, în baza cererii formulate de cealaltă parte, ca verdictul instanței să fie reprodus, integral sau parțial, în cadrul unui program radio transmis de același serviciu de difuzare, în cazul în care infracțiunea a fost săvârșită în cadrul unui program radio. Instanța poate decide că obligația de a reproduce verdictul se referă la un rezumat elaborat de instanță.

Art. 5

La stabilirea sancțiunilor penale pentru săvârșirea unei infracțiuni contra libertății de expresie, instanța judecătorească trebuie să acorde o atenție specială faptului că a fost sau nu publicată o erată.

Art. 6

O înregistrare tehnică care conține o infracțiune privind libertatea de expresie poate fi confiscată. Dacă infracțiunea constă în reprezentarea ilegală

a violenței, se aplică prevederile legale privind efectele juridice speciale în celelalte privințe.

În cazul confiscării, toate copiile destinate difuzării sunt distruse. În plus, trebuie să se asigure faptul că materialele care pot fi folosite, în special pentru duplicarea înregistrării tehnice respective, nu pot fi utilizate pentru efectuarea altor copii.

CAPITOLUL 6

Norme privind răspunderea

Art. 1

Răspunderea penală pentru infracțiunile contra libertății de expresie săvârșite în cadrul unui program radio sau al unei înregistrări tehnice aparține redactorului responsabil. Dacă un adjunct înlocuiește redactorul responsabil, răspunderea aparține adjunctului.

În cazul difuzărilor directe de programe radio, altele decât programele prevăzute la capitolul 1, articolul 8, legea poate prevedea că o persoană care participă într-un program răspunde pentru propriile afirmații.

Art. 2

Răspunderea penală pentru infracțiunile contra libertății de exprimare, care ar aparține în alt mod redactorului responsabil, aparține persoanei responsabile pentru numirea redactorului responsabil dacă:

- nu a existat un redactor responsabil calificat la momentul săvârșirii infracțiunii;
- redactorul responsabil a fost numit pentru păstrarea aparențelor sau a fost în mod evident incapabil să exercite competențele prevăzute la capitolul 4, articolul 3 sau
- informațiile referitoare la redactorul responsabil nu au fost păstrate la dispoziția publicului general în modalitatea prevăzută.

Dacă un adjunct înlocuia redactorul responsabil, însă nu mai era calificat la momentul săvârșirii infracțiunii sau dacă numirea acestuia a încetat ori anumite împrejurări de tipul celor prevăzute la alineatul 1, punctele 2 sau 3, s-au produs cu privire la aceasta, răspunderea pentru infracțiunile contra libertății de expresie aparține redactorului responsabil.

În cazul în care dintr-o înregistrare tehnică lipsesc informațiile prevăzute la capitolul 3, articolul 13, alineatul 1, referitoare la persoana care a determinat efectuarea ei, și nu pot fi obținute clarificări referitoare la identitatea acesteia sau aceasta nu are domiciliu cunoscut în Suedia și nu poate fi contactată în Suedia pe durata litigiului aflat pe rolul instanței, răspunderea pentru infracțiunile

contra libertății de expresie săvârșite prin intermediul înregistrării tehnice aparține persoanei care difuzează înregistrarea tehnică, și nu persoanei prevăzute la alineatul 1.

Prevederile stabilite la alineatul 3, referitoare la un caz în care lipsesc informațiile, se aplică și în cazul în care informațiile furnizate implică faptul că persoana care a determinat efectuarea înregistrării tehnice are domiciliul în străinătate sau dacă informațiile sunt incorecte și acest lucru este cunoscut persoanei care difuzează.

Art. 3

În cazul intentării unor acțiuni în justiție ca urmare a săvârșirii unei infracțiuni contra libertății de expresie și dacă inculpatul consideră că există anumite împrejurări care îl exonerează de răspundere, acesta trebuie să depună dovezi privind aceste împrejurări înainte de începerea dezbaterilor. În cazul în care inculpatul nu îndeplinește această cerință, se consideră că acesta răspunde penal.

Art. 4

Se consideră că persoana care răspunde penal în temeiul prezentului capitol pentru o infracțiune contra libertății de expresie săvârșită în cadrul unei manifestări, a avut cunoștința de conținutul manifestării. De asemenea, se consideră că această persoană a încuviințat publicarea acestuia.

CAPITOLUL 7

Despre supraveghere, urmărire penală și măsuri coercitive speciale

Art. 1

Normele prevăzute la capitolul 9, articolele 1 – 4 din Legea privind libertatea presei, referitoare la supraveghere și urmărire penală, se aplică și cu privire la programele radio și înregistrările tehnice, precum și în cauzele având ca obiect libertatea de expresie. Cancelarul de Justiție poate delega un procuror public să acționeze în calitate de procuror într-o cauză având ca obiect libertatea de expresie, care se referă la răspundere sau confiscare ca urmare a reprezentării ilegale a violenței, propagandei împotriva unui grup de populație, infracțiunilor contra libertății civile, amenințărilor ilegale, amenințărilor împotriva unui funcționar public sau denaturării cursului justiției, săvârșite în cadrul unei înregistrări tehnice. Dreptul de a intenta acțiuni în justiție nu poate fi delegat atunci când cauza are ca obiect infracțiunile contra libertății de expresie care privesc propaganda împotriva unui grup de populație sau libertatea civilă.

În cazul programelor radio, termenul în care pot fi intentate acțiuni în justiție cu privire la o infracțiune contra libertății de expresie este de șase luni de la data la care programul a fost difuzat sau, în cazul în care cauza are ca obiect punerea la dispoziție a informațiilor prevăzute la capitolul 1, articolul 9, alineatul 1, punctele 1 și 2, de la data la care informațiile nu au mai fost disponibile. Referitor la redarea publică dintr-o bază de date în temeiul capitolului 1, articolul 9, alineatul 1, punctul 3, termenul este de șase luni de la data redării. În cazul înregistrărilor tehnice, termenul este de un an de la data publicării înregistrării. Totuși, în cazul înregistrărilor din care lipsește oricare dintre informațiile prevăzute la capitolul 3, articolul 13, normele prevăzute de lege referitoare la termenul în care poate fi intentată o acțiune se aplică cu rezerva că nu pot fi intentate acțiuni după mai mult de doi ani de la data la care înregistrarea a fost adusă în atenția Cancelarului de Justiție.

Art. 2

Dacă o infracțiune contra libertății de expresie a fost săvârșită prin intermediul unei înregistrări tehnice și nu există nicio persoană răspunzătoare pentru săvârșirea infracțiunii în temeiul capitolului 6, procurorul public sau reclamantul poate solicita confiscarea înregistrării în locul intentării acțiunii în justiție. Aceeași regulă se aplică și dacă citația nu poate fi comunicată în Suedia persoanei răspunzătoare pentru săvârșirea infracțiunii.

Art. 3

Prevederile stabilite la capitolul 10 din Legea privind libertatea presei, referitoare la punerea sub sechestru a materialelor tipărite, se aplică și cu privire la punerea sub sechestru a înregistrărilor tehnice. În cazul înregistrărilor, documentelor scrise sau imaginilor prevăzute la capitolul 1, articolul 9, alineatul 1, punctul 1, dacă problema se referă la punerea sub sechestru în scopul investigării unei infracțiuni contra libertății de expresie, se aplică prevederile capitolului 10, articolul 14, din Legea privind libertatea presei. În cazul înregistrărilor tehnice, prevederile stabilite la alineatele 2 și 3 ale prezentului articol se aplică, totuși, în locul capitolului 10, articolele 6 și 8, alineatul 2, din Legea privind libertatea presei. Dacă perioada menționată la capitolul 10, articolul 4, din Legea privind libertatea presei este insuficientă, având în vedere obiectul sechestrului sau din orice alt motiv, instanța judecătorească poate acorda o prelungire la solicitarea Cancelarului de Justiție. Această prelungire nu poate depăși perioada necesară în mod inevitabil și nu poate fi mai mare de două săptămâni în total. Prevederile capitolului 10, articolul 3, alineatul 2, din Legea privind libertatea presei nu se aplică în cazul în care Cancelarul de Justiție a delegat un procuror public pentru a acționa în calitate de procuror într-o cauză având ca obiect libertatea de expresie prevăzută la articolul 1, alineatul 1, din prezentul capitol. Prevederile capitolului 10, articolele 2, 4 și 14, din Legea privind libertatea presei și ale prezentului articol, referitoare la atribuțiile Cancelarului de Justiție, se aplică în acest caz și procurorului public.

Toate ordinele de punere sub sechestru trebuie să indice pasajul sau pasajele din manifestarea respectivă care au determinat adoptarea ordinului. Dacă nu este posibilă indicarea fiecărui asemenea pasaj în detaliu în ordinul de punere sub sechestru prevăzut la capitolul 10, articolul 14, din Legea privind libertatea presei, pasajele prezentate ca având un caracter penal sunt prevăzute într-o decizie separată cât mai curând posibil după eveniment. Sechestrul are ca obiect numai discurile, rolele sau alte părți specifice din înregistrare în care apar pasajele.

Dovada unui ordin de punere sub sechestru este furnizată cât mai curând posibil și gratuit persoanei împotriva căreia a fost dispus sechestrul și persoanei care a determinat efectuarea înregistrării tehnice. Această dovadă va indica pasajul sau pasajele din înregistrare care au determinat adoptarea ordinului.

Art. 4

Se poate stabili prin lege că o comisie a cărei componentă este prevăzută de lege și al cărei președinte deține în prezent sau a deținut anterior o funcție de judecător salariat permanent examinează dacă un program radio care a fost transmis prin alte mijloace decât linii terestre respectă prevederile sau alte condiții care se aplică respectivelor transmisiuni. Această comisie nu poate emite decât un aviz și poate impune transmitătorului să respecte prevederile sau condițiile. Legea poate prevedea că pot fi aplicate pedepse prin ordin al comisiei. Răspunderea pentru infracțiuni contra libertății de expresie și pedepsele aplicate sunt întotdeauna examinate de o instanță judecătorească în temeiul Capitolului 3, articolul 5.

Art. 5

Se poate institui prin lege o supraveghere specială pentru a asigura faptul că nu există abuzuri de libertate de expresie în filme, înregistrări video sau alte înregistrări tehnice care includ imagini în mișcare prin intermediul reprezentării ilegale a violenței și pentru a se asigura că înregistrările de acest fel, care conțin violență sau amenințări de violență, nu sunt difuzate în scop lucrativ persoanelor care nu au împlinit vârsta de 15 ani. În această privință, se poate prevedea că o autoritate de supraveghere este autorizată să ia temporar în custodie o copie a unui film, înregistrare video sau înregistrare tehnică care conține imagini în mișcare, în legătură cu care se presupune că include o reprezentare ilegală a violenței.

Art. 6

Prevederile referitoare la restrângerea exercițiului drepturilor și libertăților fundamentale prevăzute la capitolul 2, articolele 21 – 23 ale Actului de guvernare se aplică în privința prevederilor articolelor 4 și 5.

CAPITOLUL 8

Despre daune

Art. 1

Daunele datorate ca urmare a conținutului unui program radio sau al unei înregistrări tehnice pot fi acordate numai în cazurile în care în cadrul manifestării s-a săvârșit o infracțiune contra libertății de expresie.

Prevederile legii se aplică în privința daunelor datorate ca urmare a săvârșirii infracțiunilor prevăzute la capitolul 5, articolele 2 și 3.

Art. 2

Persoana care răspunde penal în temeiul capitolului 6 răspunde, de asemenea, pentru daune. Daunele pot fi pretinse și de la persoana care operează serviciul de programe sau care a determinat efectuarea înregistrării tehnice.

În cazurile prevăzute la capitolul 1, articolul 8, făptuitorul răspunde pentru daunele rezultate în urma săvârșirii infracțiunilor pe durata transmisiunii. Daunele pot fi pretinse și de la persoana care operează serviciul de programe.

Art. 3

În cazul în care persoana care răspunde penal nu are domiciliul cunoscut în Suedia la momentul săvârșirii infracțiunii și nu poate fi găsită aici pe durata procedurilor judiciare, având ca rezultat transferul răspunderii în temeiul capitolului 6, articolul 2, alineatul 3, către o altă persoană, daunele pot fi pretinse și de la prima persoană, în măsura în care acest lucru este permis de lege.

Art. 4

Prevederile capitolului 6, articolul 4, din prezenta Lege fundamentală se aplică și în privința daunelor rezultate în urma săvârșirii infracțiunilor contra libertății de exprimare în cadrul unui program radio sau înregistrări tehnice. Prevederile capitolului 11, articolele 3 – 5 din Legea privind libertatea presei referitoare la acțiunile civile în despăgubiri în anumite cazuri se aplică și în privința acestor despăgubiri.

CAPITOLUL 9

Despre procedurile judiciare în cauzele privind libertatea de expresie

Art. 1

Prevederile stabilite la capitolul 12 din Legea privind libertatea presei, referitoare la acțiunile în justiție în cauzele având ca obiect libertatea presei, se

aplică și în privința cauzelor corespunzătoare referitoare la programele radio și înregistrările tehnice(cauzele având ca obiect libertatea de expresie). Trimiterea din capitolul 12, articolul 2, din Legea privind libertatea presei la capitolul 8 din Legea privind libertatea presei se referă în această privință la capitolul 6 din prezenta Lege fundamentală. Persoanele desemnate ca jurați în cauzele având ca obiect libertatea presei sunt jurați și în cauzele având ca obiect libertatea de expresie.

CAPITOLUL 10

Despre programele radio și înregistrările tehnice care sunt emise din străinătate etc.

Art. 1

Prevederile stabilite la capitolele 1 – 9 și la capitolul 11 se aplică și înregistrărilor tehnice realizate în străinătate și livrate pentru a fi difuzate în Suedia. Alte dispoziții privind persoana care a determinat efectuarea înregistrării se aplică în această privință și persoanei care a livrat-o pentru a fi difuzată în Suedia.

Părțile relevante ale prevederilor capitolului 13, articolul 6, din Legea privind libertatea presei se aplică, totuși, dreptului de a comunica și de a obține informații și informații secrete în vederea publicării și dreptului la păstrarea anonimatului. În această privință, trimiterea la capitolul 1, articolul 1, alineatele 3 și 4, din Legea privind libertatea presei se referă la capitolul 1, articolul 2, din prezenta lege fundamentală; trimiterea la capitolul 3 din Legea privind libertatea presei se referă la capitolul 2 din prezenta Lege fundamentală; trimiterea la capitolul 3, articolul 3, din Legea privind libertatea presei se va referi la capitolul 2, articolul 3 din prezenta Lege fundamentală; și trimiterea la capitolul 7, articolul 3, alineatul 1, punctul 2, din Legea privind libertatea presei se referă la capitolul 5, articolul 3, alineatul 1, punctul 2, din prezenta Lege fundamentală.

Art. 2

Dispozițiile aplicabile în temeiul articolului 1 cu privire la dreptul de a comunica și de a obține informații și informații secrete și la dreptul la păstrarea anonimatului se aplică și programelor radio difuzate de la transmițători din afara Suediei și înregistrărilor tehnice care nu sunt livrate în vederea difuzării în Suedia, indiferent dacă înregistrarea a fost realizată în Suedia sau în străinătate. Totuși, legea poate prevedea excepții de la dreptul de a comunica și obține informații în privința programelor radio transmise din largul mării sau din spațiul aerian aflat deasupra mării.

CAPITOLUL 11

Dispoziții generale

Art. 1

Prevederile stabilite la capitolul 14, articolele 1 – 3 din Legea privind libertatea presei, referitoare la revizuirea cauzelor soluționate definitiv, examinarea cauzelor având ca obiect libertatea presei de către o instanță superioară și instrumentarea promptă a acestor cauze se aplică și în privința cauzelor corespunzătoare din prezenta Lege fundamentală. Prevederile stabilite printr-o lege sau altă reglementare se aplică în toate privințele care nu sunt reglementate în mod special prin prezenta Lege fundamentală sau printr-o lege adoptată conform prezentei Legi fundamentale.

Cetățenii străini sunt asimilați cetățenilor suedezi în privința libertății de expresie, conform prezentei legi fundamentale, în afara cazului în care legea prevede altfel.

DISPOZIȚII TRANZITORII

Dispoziții tranzitorii 1991

1. Prezenta Lege fundamentală intră în vigoare la 1 ianuarie 1992.
2. Noile prevederi nu se aplică programelor radio transmise înainte de intrarea în vigoare a legii.
3. În cazul filmelor și înregistrărilor audio livrate în vederea difuzării înaintea intrării în vigoare a legii, noile prevederi se aplică cu următoarele excepții:
 - a. se consideră că un film sau o înregistrare audio a fost livrat(ă) în vederea difuzării la data intrării în vigoare a prezentei legi fundamentale;
 - b. prevederile capitolului 2, capitolului 3, articolul 13, alineatele 1 – 3, capitolului 4, capitolului 6, articolele 1 – 5, și capitolului 10, articolul 1, alineatul 1, a doua teză, nu se aplică;
 - c. persoana care distribuie un film răspunde penal pentru o infracțiune contra libertății de expresie săvârșită în cadrul filmului, dacă difuzarea ar fi fost sancționată și potrivit vechilor prevederi;
 - d. răspunderea pentru infracțiunile contra libertății de expresie săvârșite în cadrul unei înregistrări audio aparține creatorului și persoanei care a luat parte la înregistrare, dacă sunt considerați făptuitori, cât și persoanei care a determinat efectuarea înregistrării și persoanei care

- o difuzează, întotdeauna cu condiția ca acțiunile lor să fi fost sancționate și potrivit vechilor prevederi;
- e. contrar prevederilor capitolului 8, articolul 2, alineatul 1, pot fi pretinse daune pentru conținutul unui film sau al unei înregistrări audio de la persoana care răspunde penal în temeiul literelor c și d;
 - f. noile prevederi nu se aplică în privința difuzării, înaintea intrării în vigoare a legii, a filmelor care prezintă violență sexuală sau coerciție ori care includ o prezentare intruzivă sau prelungită a violenței grave împotriva persoanelor sau animalelor;
 - g. noile prevederi nu se aplică dacă procedurile penale au fost declanșate înaintea intrării în vigoare a legii. Dacă aplicarea noilor prevederi ar fi avut ca rezultat neaplicarea sancțiunilor penale, această prevedere nu va fi, totuși, aplicată.

Dispoziții tranzitorii privind amendamentele din 1998

1. Prezenta lege intră în vigoare la 1 ianuarie 1999.
2. În cazul înregistrărilor tehnice care nu intră sub incidența textelor anterioare și care sunt livrate în vederea difuzării înaintea intrării în vigoare a legii, noile prevederi se aplică cu următoarele excepții:
 - a. se consideră că o înregistrare tehnică a fost livrată în vederea difuzării la data intrării în vigoare a prezentei legi;
 - b. prevederile capitolului 2, capitolului 3, articolul 13, alineatele 1 – 3, capitolul 4, capitolul 6, articolele 1 – 2, și capitolul 10, articolul 1, alineatul 1, a doua teză, nu se aplică;
 - c. persoana care difuzează o înregistrare tehnică răspunde penal pentru o infracțiune contra libertății de expresie săvârșită în cadrul înregistrării, dacă fapta ar fi fost sancționată și potrivit vechilor prevederi;
 - d. contrar prevederilor capitolului 8, articolul 2, alineatul 1, pot fi pretinse daune pentru conținutul unei înregistrări tehnice de la persoana care răspunde penal în temeiul literei c, dacă răspunderea pentru daune ar fi existat și potrivit prevederilor legii ordinare;
 - e. noile prevederi nu se aplică în privința difuzării, înaintea intrării în vigoare a legii, a înregistrărilor tehnice care conțin imagini ce prezintă violență sexuală sau coerciție;
 - f. noile prevederi nu se aplică dacă procedurile penale au fost declanșate înaintea intrării în vigoare a legii. Dacă aplicarea noilor prevederi ar fi avut ca rezultat neaplicarea sancțiunilor penale, această prevedere nu va fi, totuși, aplicată.
3. Prevederile anterioare se aplică înregistrărilor audio livrate în vederea difuzării înaintea intrării în vigoare a legii.

4. Prevederile anterioare se aplică în cazurile referitoare la reprezentarea copiilor în imagini pornografice, dacă procedurile penale au fost declanșate înaintea intrării în vigoare a legii.

Dispoziții tranzitorii privind amendamentele din 2002

1. Prezenta lege intră în vigoare la 1 ianuarie 2003.
2. Prevederile anterioare se aplică punerii la dispoziție a informațiilor prevăzute la capitolul 1, articolul 9, care are loc înaintea intrării în vigoare a legii.
3. Noile prevederi din capitolul 7, articolul 1, alineatul 2, prima teză, referitoare la prescripția infracțiunilor contra libertății de expresie săvârșite prin punerea la dispoziție a informațiilor prevăzute la capitolului 1, articolul 9, se aplică numai informațiilor care fac încă parte din baza de date la momentul intrării în vigoare a legii.
4. Noile prevederi din capitolul 7, articolul 1, alineatul 2, teza a treia, se aplică numai înregistrărilor tehnice publicate după intrarea în vigoare a legii.

